CHARLES EXBRAYAT

DORMI ÎN PACE, CATHERINE

EDITURA TINERETULUI

AVENTURA

CHARLES EXBRAYAT

DORMI ÎN PACE, CATHERINE

în româneşte de
TEODORA CRISTEA

EDITURA
TINERETULUI

CHARLES EXBRAYAT
DORS TRANQUILLE, CATHERINE

Librairie des Champs Elysées
Paris, 1962

PERSONAJELE PRINCIPALE

KURT POSSBERG	inspector al Poliției criminale din Stuttgart
ERWIN HAGEN	comisar al Poliției criminale din Stuttgart
HANS OBERHOFER	inspector principal al Poliției criminale din Heidelberg
WILLY EICHEL	avocat la Heidelberg
ELISABETH	soția sa
FRIEDA POSCH	farmacistă la Heidelberg
EGON HAUSSER	violonist, domiciliat în Heidelberg
ELSE URZINGER	cu domiciliul la Heidelberg
ERICH GRASS	magistrat la Heidelberg
EDDA	soția sa
RUDOLF RÖSSLER	deputat al Landului Baden-Würtemberg
ANNY THIELE	coafeză la Stuttgart
HANS MANNER	reporter la ziarul „Libertatea“
LECHNER	fotograf la Heidelberg

CAPITOLUL I

Nici unul dintre colegi nu-l lua în serios pe Kurt Possberg. Printre inspectorii Poliţiei criminale din Stuttgart, Kurt era socotit un fel de amator. La drept vorbind, nu i se putea ierta faptul că nu urmase obişnuita cale ierarhică, ci venise de la Universitate. Concursurile — aveau obiceiul să spună cei mai în vîrstă — nu vor preţui niciodată cît experienţa străzii. Desigur, toţi recunoşteau că Possberg era inteligent, dar departe de a-i fi recunoscători că ridica, prin calităţile sale intelectuale, nivelul corpului de inspectori de la Poliţia criminală, îi purtau o nemărturisită pică pentru că provenea dintr-un mediu mult superior celui de unde poliţia îşi recrutează de obicei agenţii. Nici măcar comisarii nu se simţeau la largul lor cînd Kurt era de faţă. Se temeau de spiritul lui critic şi aveau faţă de el un complex de inferioritate, de care încercau să scape arătîndu-se reci, distanţi, uneori chiar nedrepţi cu el.

În vîrstă de 35 de ani, Kurt îşi făcea meseria cinstit, dar fără entuziasm. Împotriva aşteptărilor, nu găsise în profesia de poliţist, aleasă într-o clipă de nechibzuinţă, aspectul romantic pe care îşi închipuia că-l va întîlni. Prozaicele ocupaţii zilnice îl cam scîrbeau şi cîteodată i se întîmpla să se lase pradă descurajării şi să regrete că în urmă cu zece ani renunţase să-şi continue doctoratul la Heidelberg. Acum ar fi predat, fără îndoială,

cursul de literatură contemporană la vechea şi vestita universitate, iar teza sa despre Rainer Maria Rilke ar fi făcut din el un autor cunoscut. Totul luase altă întorsătură din pricina Elisabethei... Titlul de doctor fără Elisabeth alături de el nu-l interesa şi plecase din Heidelberg pentru că ea nu voise să-l ia de bărbat. Nu putea să se supere că fata refuzase să confunde prietenia cu dragostea.

Possberg, în cadrul atribuţiilor sale, se străduia să se intereseze de toţi nefericiţii asupra cărora, prin mijlocicirea lui, se abătea legea. Făcîndu-l să pătrundă în medii necunoscute lui pînă atunci, anchetele îi dezvăluiseră noi aspecte ale existenţei. Cufundat în studiu — ca un călugăr închis între zidurile înalte ale mănăstirii — pînă la intrarea lui în poliţie, Kurt nici nu bănuise vreodată cît de năvalnic curgea uriaşul fluviu ce purta gunoaiele societăţii şi ale cărui ape se izbeau — fără ca el să-şi dea seama — de întăriturile vieţii sale cuminţi şi liniştite. Departe de a nutri, asemenea colegilor lui, dispreţ sau ură faţă de bărbaţii sau femeile pe care i-i scotea în cale meseria, Possberg se căznea să-i înţeleagă. Nu era, bineînţeles, niciodată plătit cu aceiaşi monedă, dar faptul nu avea importanţă.

În sala unde inspectorii se odihneau aşteptînd noi ordine şi misiuni care aveau să-i trimită prin toate colţurile oraşului, Kurt citea „Scrisori către un tînăr poet" ale scumpului său Rilke. Cu toate că acest fel de a se destinde nu era o poză, colegii săi, neînţelegînd, se enervau şi-şi băteau joc de el, socotindu-l snob.

Cum să le explice că nu putea trăi fără poezie şi că dintre toţi poeţii, Rilke era cel mai aproape de sensibilitatea lui, atît de aproape, încît găsea în versurile poetului un ecou frăţesc al propriei lui simţiri ?

Inspectorul Hugo Neumaier — un bătrîn care nu-şi mai aştepta decît pensionarea — strigă din uşă că Possberg era chemat de comisar.

Comisarul Erwin Hagen suferea din pricina celor 113 kilograme pe care le cîntărea. Spre deosebire de cea mai mare parte dintre grăsani, era veşnic prost dispus, temîndu-se ca obezitatea lui de azi să nu întunece serviciile aduse ieri, servicii care-l ajutaseră să se ridice în grad. Pîndea neîncetat un surîs ironic pe buzele subalternilor.

Faptul că nu-i vedea zîmbind îl scotea din sărite, dar dacă i-ar fi surprins, ar fi fost cuprins de o furie oarbă. Într-un cuvînt, disciplina subalternilor săi îl împiedica pe Erwin Hagen să izbucnească.

Comisarul n-avusese de la bun început încredere în Possberg. Cunoscîndu-i referinţele, socotea că va fi în stare, mai mult ca oricare dintre colegii săi, să-şi bată crunt joc de el, amintind de Falstaff sau de vreun alt grăsan caraghios din literatura universală. Fără să-şi dea prea bine seama (cinstit fiind, n-ar fi făcut niciodată cu bună ştiinţă o nedreptate) Hagen vîna cele mai mici lipsuri ale lui Kurt ca să-i adreseze mustrări usturătoare. Acesta însă primea toate admonestările cu o nepăsare pe care comisarul ar fi vrut s-o ia drept obrăznicie, cînd, de fapt nu era decît indiferenţă.

— N-ai nici o cercetare în momentul de faţă, inspectore ?

— Nu, domnule comisar...

— Ei bine ! Am ceva de lucru pentru dumneata.

— La ordinele dumneavoastră, domnule comisar.

Erwin îşi linse buzele groase cu lăcomie, bucurîndu-se copilăreşte la gîndul renghiului pe care se pregătea să i-l joace lui Possberg.

— Azi-dimineață a fost găsit, în parcul din Berg, trupul unei tinere femei. S-a spînzurat, dar a avut grijă să distrugă înainte toate hîrtiile, așa ca să ne facă greutăți, desigur. Trebuie să-i stabilești identitatea, inspectore. Mă bizui pe dumneata...

Misiunea asta era o treabă de începător, care, la drept vorbind, nu ținea neapărat de Poliția criminală, dar comisarului Hagen nu-i displăcea să-l umilească pe Kurt și să-i arate că titlurile lui universitare nu-l impresionau.

— Mă duc numaidecît la morgă, domnule comisar.

— Bine... Ai să-l întîlnești, desigur, acolo pe doctorul Kirchner, ăla grasu', care face probabil autopsia domnișoarei. Poți să stai de vorbă cu el și să vă confruntați părerile... asta în cazul cînd (și vocea începu să-i tremure) nu-i socoți pe grași drept niște imbecili, niște oameni care nu-s buni de nimic. Dacă-i așa, ai cel puțin curajul opiniei.

— Tatăl meu cîntărea 120 de kilograme, domnule comisar, și era una din mințile cele mai pătrunzătoare din cîte mi-a fost dat să întîlnesc.

— În ordine ; poți pleca !

*

* *

Elmar Rederich, autopsierul de la morgă, era un omuleț nervos, vioi, cu ochi albaștri și mustăți de cotoi care stîrneau teama ziariștilor și polițiștilor începători. Domnea asupra bieților morți aduși acolo adeseori ciopîrțiți, și-i îndrăgea atît de mult, încît nu suferea ca cineva să vorbească de ei cu nepăsare sau, și mai puțin, cu ironie. Cînd se întîmpla să audă vreo vorbă batjocoritoare, se făcea foc și pară, și dacă n-ar fi fost una dintre figurile populare ale Stuttgartului, anumite persoane ar fi obți-

nut îndepărtarea lui ; dar așa, nimeni nu îndrăznea să se lege de Elmar. El își arăta în diferite chipuri afecțiunea pentru victimele date vremelnic în paza lui. Avea mai ales grijă să le prezinte totdeauna în lumina cea mai bună. Le spăla obrazul, le potrivea părul, știa să ascundă rănile de pe față, iar cînd corpul se întorcea din mîinile legistului, îl învelea în așa fel în cearșafuri, încît rudele sau anchetatorii nici nu mai bănuiau prin ce trecuse victima. Era un om de ispravă.

Elmar îl simpatiza pe Kurt Possberg la care prețuia rezerva și respectul față de „clienții" de la morgă ; îi plăceau politețea și discreția inspectorului ; niciodată nu-l auzise făcînd o observație nerespectuoasă sau vreo glumă macabră în legătură cu morții „lui". Și de aceea îi era recunoscător.

— Cărui fapt îi datorăm plăcerea vizitei dumneavoastră, domnule inspector ?

— Unei femei tinere, găsită astăzi dimineață la Berg.

— Ah ! Micuța mea spînzurată de la șase... E drăguță foc... Stai și te întrebi... Dar întotdeauna stai și te întrebi... Vreți s-o vedeți ?

— Dacă se poate !

— Urmați-mă... Tocmai s-a întors din cabinetul doctorului Kirchner și i-am terminat toaleta chiar în clipa cînd ați sosit. Știți cum e... la vîrsta asta un dram de cochetărie e firesc...

Cunoscînd prea bine obiceiurile lui Rederich, Kurt nici nu clipi și păși pe urmele lui. În sala cea mare, bătrînelul trase de mînerul sertarului frigorific unde-și dormea somnul de veci protejata lui din acel moment. Cu neasemuită grijă, Elmar ridică cearșaful, descoperind astfel chipul moartei și, cu un zîmbet modest, ceru încuviințarea lui Possberg.

— Ei, ce v-am spus ? Cu greu găseşti o fată mai frumoasă.

Ai fi zis că era un tată vorbind de fiica lui. Într-adevăr, sub părul blond-cenuşiu, trăsăturile fine ale obrazului pe care moartea nu le deformase erau acelea ale unei tinere fermecătoare. Părea o fată cuminte, iar Kurt se întreba, aşa cum era întotdeauna înclinat s-o facă în asemenea împrejurări, pentru ce pricini vane şi prosteşti mititica socotise că trebuie să-şi curme viaţa.

...Pesemne din dragoste. N-avea, parcă, mai mult de douăzeci de ani, vîrstă cînd te convingi uşor că nu poţi trăi fără bărbatul sau femeia de care te-ai îndrăgostit. Possberg ridică din umeri. Doamne, cît de stupide se dovedeau asemenea lucruri, de o tîmpenie neschimbată de la începuturile lumii şi pînă astăzi !

Pornit pe această pantă, poliţistul se gîndi din nou la Elisabeth. Oricum, el nu se omorîse pentru că ea nu-l voise de bărbat. Totuşi, părăsise imediat Heidelbergul, renunţînd la o carieră strălucită — pe motiv că Elisabeth n-o va împărtăşi ! De fapt, nu era oare tot o formă de sinucidere care-l înfrăţea cu tînăra moartă cu chip enigmatic, întinsă în faţa lui ? Se întoarse şi Elmar o închise iar pe necunoscută în camera frigorifică.

— Ce spuneţi, domnule inspector ?

— E fermecătoare !

Mişcat, Rederich îl strînse de braţ.

— Dumneavoastră, cel puţin, aveţi inimă... Îi înţelegeţi. Dar în afară de asta, ce vreţi de la ea ?

— Să ştiu cine e.

— E atît de important ?

— Da, cel puţin pentru comisarul Hagen.

Rederich desfăcu braţele în semn de neputinţă.

— Degeaba ! Nu pot fi lăsați în pace ! Trebuie neapărat să le răscolească bietele taine ! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, n-au plătit destul ca să aibă și ei dreptul la uitare ? Și cum o să procedați ?

— Habar n-am.

— Dacă v-ați duce să stați de vorbă cu doctorul Kirchner ?

Grasul medic legist îl cunoștea pe Possberg cam de pe vremea cînd acesta își începuse cariera și îi arătase multă stimă. Tocmai se îmbrăcase să plece, cînd inspectorul intră.

— Ce vînt rău te aduce, Possberg ?

— Tînăra de care v-ați ocupat adineauri, domnule doctor, și care a socotit de cuviință să moară în anonimat. Comisarul Hagen ia această inițiativă drept o insultă personală și m-a însărcinat să descopăr identitatea domnișoarei. Și atunci m-am gîndit dacă n-ați putea să-mi dați o informație cît de mică și să mă puneți în felul acesta pe drumul cel bun.

— Între douăzeci și doi, douăzeci și cinci de ani... Însărcinată în luna a șasea aproape...

— Ah !... Asta-i, fără îndoială, cauza...

— Asta-i cauza, mai mult ca sigur, inspectore...

Mirat de glasul aspru cu care doctorul rostise aceste cuvinte, Kurt îl privi și fu surprins de ura ce se citea pe chipul lui Kirchner. Înainte însă de a apuca să-i pună vreo întrebare, medicul urmă :

— Fiindcă această viitoare tînără mamă nu s-a spînzurat singură, Possberg. A fost spînzurată, după ce fusese sugrumată... Ucigașul ? Tatăl pruncului, probabil. Iată tot ce-ți pot spune. Ba nu, mai e un amănunt : degetele de la mîna stîngă sînt ușor spatulate. Nu m-ar mira să fie vorba de o muziciană profesionistă, o vio-

lonistă, sau o violoncelistă... Şi aş mai adăuga ceva : în ziua cînd veţi pune mîna pe asasin, faceţi în aşa fel, încît să ajungă clientul meu, îmi veţi pricinui o mare plăcere !

— Pus la curent cu noua întorsătură pe care o lua afacerea, comisarul Hagen îl însărcină pe inspectorul Possberg să-şi urmeze ancheta, după cum o cerea rutina. Fotografii veniră să tulbure liniştea de la morgă, ferindu-se însă, pe cît le era cu putinţă, să-l supere pe Elmar care, furios pe musafirii nepoftiţi, nu îngăduia nimănui să se atingă de moartă. El fu singurul care puse mîna pe obrazul frumoasei victime pentru a permite proiectoarelor să lumineze toate detaliile. În clipa cînd Kurt pleca, Rederich îi şopti :

— O veţi răzbuna, nu-i aşa, domnule inspector ? Nu merita soarta asta !

— Îţi făgăduiesc, prietene.

Kurt Possberg începea să pună la inimă soarta tragică a fetei fără nume, căreia ucigaşul îi smulsese nu numai viaţa, ci şi identitatea. Înţelegea indignarea doctorului Kirchner şi el însuşi simţea că ar fi fericit să pună mîna pe asasin.

Cu toate că fotografia fetei apăruse în cele mai mari ziare din Stuttgart, nimeni nu se prezentă la comisariatul indicat pentru a declara că recunoaşte victima. Erwin Hagen, furios, arunca vina pe Kurt :

— Păi, inspectore Possberg, la ce-ţi slujesc studiile, diplomele, dacă nu te descurci mai repede decît orice poliţist care şi-a căpătat galoanele de inspector după ce douăzeci de ani a bătut străzile ? A sosit momentul să-ţi pui la contribuţie cunoştiinţele psihologice, nu ? Ar trebui să ai nişte idei mai originale despre locurile unde umbla fata asta, ţinînd seama de îmbrăcămintea ei şi de

părerea pe care ţi-ai făcut-o despre ea, nu ? Spui în raportul dumitale că, după Kirchner, poate fi muziciană ; ai cercetat mediul ăsta ?

— M-am dus la toţi agenţii de publicitate, la toţi impresarii, la toţi directorii de filarmonici. Nimeni nu-şi aminteşte de ea.

— Dar profesorii particulari ?

— Sînt trei sute !

— Ei, şi ?

— Vei pierde foarte mult timp.

— Nu-ţi pierzi niciodată timpul cînd îţi îndeplineşti datoria, inspectore Possberg !

— Nu mă îndoiesc, domnule comisar, dar cum puteţi crede că un singur agent e de ajuns ca să arate această fotografie la trei sute de profesori particulari ?

— Şi între timp, domnul Possberg să stea cu mîinile în sîn, nu ? Fiindcă domnul Possberg socoate că există munci nedemne de el ? Ascultă-mă, inspectore ! Aici nu eşti cu nimic mai presus decît ceilalţi. S-a înţeles ?

— Asta nu-i nici o noutate, domnule comisar. Nu văd nici un rău în faptul că nu sînt mai presus decît ceilalţi, dar aş dori, nu vă fie cu supărare, să nu fiu socotit mai prejos !

— Ce vrei să insinuezi ?

— Nu insinuez nimic, spun doar că m-am săturat să fiu calul de bătaie al colegilor mei, să fiu tratat ca un imbecil de şeful meu, care ajunge pînă ocolo încît se complace în a-mi aduce tot felul de jigniri şi a-mi face mizerii, şi care ar face mai bine să-mi ceară destituirea. N-ar fi mai cinstit, dar ar fi mai drept. Omagiile mele, domnule comisar !

Toate acestea fuseseră rostite fără violenţă şi poate tocmai tonul nepăsător îl impresionă mai mult pe Erwin

Hagen. În primul moment după ce se închisese ușa, lăsîndu-se în voia indignării, el pusese mîna pe telefon ca să se plîngă mai sus de neobrăzarea lui Kurt, apoi lăsase receptorul la loc, fără să fi cerut legătura. Era totuși un om cinstit și nu se putea împiedica să nu recunoască faptul că atitudinea inspectorului era pe deplin justificată. Așa că îl chemă pe inspectorul Hugo Neumaier pentru a-l însărcina să ancheteze profesorii de muzică și-i dădu ordin să-l anunțe pe Possberg să nu se mai ocupe de aceste demersuri, ci să-și urmeze cercetările.

Un tînăr reporter în goană după interviuri, care nu se iveau prea des, se prezentă în aceeași după-amiază la Kurt și-l rugă să-i împărtășească impresii despre cazul ce i se încredințase. Ziaristul, după cum se dovedi pînă la urmă, era un student sărac, silit să lucreze ca să-și poată continua studiile ; fantoma micuței victime din Berg sluji celor doi tineri drept punct de plecare pentru diferite considerații asupra dragostei neîmpărtășite, asupra lașității omenești și asupra leacului fără greș — care era poezia. Întîmplător, reporterul cunoștea bine opera lui Rilke, ceea ce în ochii lui Kurt era cea mai bună recomandare. Cititorii marelui ziar la care lucra debutantul fură destul de surprinși de aceste comentarii pe marginea unui fapt divers redactat într-un limbaj ieșit din comun și care, pornind de la banala descoperire a unui cadavru, se ridicau pe culmi neobișnuite pentru coloanele unui ziar. Reacția fu, în general, foarte favorabilă : direcția primi o serie de telefoane prin care se spunea că dacă ar publica mai des articole de această calitate, cititorii ar fi mai credincioși ziarului. Aproape toți corespondenții încheiau spunînd că se bizuiau pe cotidianul lor ca să țină trează poliția și să ajute justiției să răzbune victima din Berg, sprijinind strădania acestui inspector

cultivat, care îmbina urmărirea răufăcătorilor cu studiul lui Rilke. Reporterul, cu toate că primise felicitări din partea superiorilor, fu mutat la rubrica sportivă, datorită geloziei confraţilor. Cît despre Erwin Hagen, nu lipsi mult să se înăbuşe de furie cînd citi interviul dat de Kurt Possberg, care trăgea toată spuza pe turta lui. Totuşi, la rîndul său, fu calmat de telefoanele care subliniau interesul purtat în cercurile înalte pentru ridicarea nivelului intelectual al poliţiştilor şi de faptul că era preţuit că ştiuse să-şi apropie un om cu însuşirile lui Kurt Possberg. Şi toate convorbirile se încheiau cu afirmaţia că cercurile oficiale aşteptau rezultate pozitive în căutarea asasinului tinerei femei ; era un merit că interesul opiniei publice fusese atît de puternic stîrnit. Erwin Hagen punea receptorul în furcă după ce rostea făgăduieli pe care habar n-avea cum ar fi putut să le ţină. Un singur lucru îl consola : că ticălosul autor al omorului era cuprins de panică la vederea teribilei publicităţi pe care o stîrnise fapta lui criminală.

Cît despre Kurt, departe de a bănui că interlocutorul lui din seara trecută va da în articol o astfel de întorsătură discuţiei lor, sosi la comisariat fără să presupună nici o clipă că ajunsese omul zilei, lăudat de unii, criticat de cei mai mulţi. Primul coleg întîlnit uită să-l salute ; cel de-al doilea la fel. Cînd Possberg îşi exprimă cu glas tare mirarea, Manfred Reutter, care intrase în acelaşi timp cu el în poliţie, binevoi să-i explice situaţia :

— Nu cumva crezi că trebuie să-ţi mulţumim că ne-ai făcut ridicoli ?

— Poftim ?

— Uită-te ! Citeşte ce-a născocit imbecilul ăla de ziarist şi o să-mi spui după aceea dacă toată populaţia din Stuttgart nu-i îndreptăţită să creadă că nu există decît

un singur polițist demn de respect în orașul lor, numitul Kurt Possberg ! S-a aflat cît ești de inteligent ! Că ai studiat la Heidelberg ! De ce n-ai rămas naibii la Universitate ? Sau acolo nu te găseau atît de deștept ca aici ?

Ocupat cu citirea articolului încriminat, Possberg nu mai dădea, de un timp, nici o atenție celor spuse de Reutter. Cînd termină, se mulțumi să spună :

— Are talent băiatul... Bineînțeles, te supără, nu, Reutter ? Ce să fac, totuși nu-i vina mea că nu ești în stare să apreciezi așa ceva...

Intrînd în biroul lui (care i se dăduse pentru a coordona cercetările în cazul Berg) Kurt așteptă să fie chemat de comisar. Dar cum acest lucru nu se întîmplă, se hotărî să treacă el primul la atac și să-i ceară lui Hagen să-l primească. Comisarul îl ascultă vorbind despre plăcuta surpriză pe care o avusese citind articolul închinat de ziarist cazului de la Berg ; dar, pe de altă parte, se scuză pentru faptul că reporterul introdusese în interviul publicat elemente personale, încredințate lui doar din simpatie și în nici un fel destinate publicității. Judecînd după reacțiile lor dușmănoase, colegii săi nu păreau să fi înțeles cum stau lucrurile. Și Kurt încheie declarînd că ar fi fericit să afle dacă domnul comisar împărtășea părerea celorlalți inspectori. Dacă da, atunci era hotărît să-și prezinte pe loc demisia.

Măgulit că Possberg punea preț pe părerea lui, Erwin Hagen își drese glasul înainte de a răspunde :

— Ce gîndesc colegii dumitale nu are nici o importanță. Nu li se cere să gîndească, li se cere să-și facă meseria. În rest, să ne lase în pace, că dacă nu, le-arăt eu lor !

Auzind aceste cuvinte, Kurt înțelese că partida era cîștigată și așteptă cu răbdare cele ce aveau să urmeze.

— Ţii să cunoşti gîndurile pe care mi le-a sugerat acest articol destul de ieşit din comun? M-a interesat. Nu mă supără de fel să se ştie că inspectorii care lucrează sub ordinele mele nu sînt neapărat nişte brute. Socot că, fără să vrei, ai deschis ochii multora asupra meseriei noastre. Pînă şi părerea preconcepută, în înţelesul bun al cuvîntului, pe care o ai despre asasin îţi atrage multe simpatii. Chibzuită sau nu, e o acţiune utilă, pentru care fiecare, aici, ar trebui să te felicite, dacă inteligenţa nu le-ar fi depăşită de invidie.

— Vă mulţumesc, domnule comisar.

— Există însă şi reversul medaliei... Prin forţa lucrurilor, ai dat atîta importanţă acestui biet fapt divers, că a ajuns o problemă importantă care pasionează întregul Würtemberg. Ţi s-ar fi iertat un eşec, cunoscut doar de cîţiva, dacă moartea nedreaptă a tinerei femei ar fi rămas la nivelul ei real de însemnătate. Dar faţă de situaţia creată, te asigur, va trebui să reuşeşti, sau să renunţi la meserie. Nu ţi se va ierta nici o înfrîngere. Ai devenit, cu sau fără voie, viteazul apărător al micuţei moarte; simţămintele tuturor cer să o răzbuni. Nu mai poţi să dezamăgeşti opinia publică. Aşa că, încearcă-ţi norocul! Eu am să te susţin împotriva oricui, pînă în ziua cînd mă vei vesti că renunţi. În ziua aceea însă, Possberg, vei face, cu regret, în aşa fel, încît căderea dumitale să fie exemplară. Şi acum, nu mai pierde timpul... Ai prins vreun fir?

— Încă nu.

— Păcat! Cred că-ţi dai şi dumneata seama şi sper că eşti de aceeaşi părere cu mine, nu putem aştepta la nesfîrşit. Hai să zicem opt zile, îţi dau opt zile pentru a descoperi o pistă serioasă.

Kurt n-avea de ales.

— Sînt de acord, domnule comisar.

— Perfect. Dacă în opt zile îmi spui că ai descoperit nişte urme care să ne îngăduie să întrevedem un succes, vom stabili împreună un nou termen, în caz contrar...

— Îmi voi căuta o altă meserie.

— Ce-mi place la dumneata, şi o recunosc bucuros, este că nu-i nevoie să repet de o mie de ori un lucru ca să-l pricepi.

Coborînd din nou spre biroul său, Kurt se întrebă dacă Erwin Hagen îi era prieten, sau cel mai înverşunat dintre duşmani.

De-abia intră în biroul lui, că poliţistul de serviciu se şi înfăţişă pentru a-l anunţa că o doamnă doreşte să-i vorbească. Kurt nu mai avea chef de lucru. Abia aştepta să se întoarcă acasă.

— Spune-i că am plecat.

Poliţistul de serviciu şovăia, legănîndu-se de pe un picior pe altul cu un aer nenorocit.

— Ei ? Ce ai ? N-ai înţeles ?

— Ba da, domnule inspector... doar că doamna asta vine pentru ancheta pe care...

— Puteai să mi-o spui de la început ! Bine, pofteşte-o înăuntru !

Possberg se ridică pentru a ieşi în întîmpinarea unei brunete drăguţe, îmbrăcată modest, dar cu vădit bun gust.

— Eu sînt inspectorul Possberg... Doamna...?

— Domnişoara... Anny Thiele.

— Scuzaţi-mă... Vă rog să luaţi loc.

Cu toate că nu prea îi stătea în fire să admire farmecele feminine — cel puţin cînd asta n-avea nimic a face cu dragostea — nu se putu împiedica să nu-i aprecieze forma picioarelor şi eleganţa mişcărilor.

— Știți ceva, domnișoară, în legătură cu tînăra moartă a cărei identitate încerc s-o descopăr ?

— Se numea Catherine Buchberger ; îmi era prietenă.

Iată norocul neprevăzut, la care fiecare polițist nădăjduiește clipă de clipă ! Possberg se sili să nu-și trădeze bucuria.

— Mi-aduceți cam tîrziu această veste.

— Eram în concediu la Reutlingen, la părinții mei, și nu m-am întors decît azi-dimineață. Mi-a trebuit un timp să-mi vin în fire. Țineam mult la Catherine, deși ne vedeam destul de rar.

— Da ? De ce ?

— Aveam fiecare ocupațiile noastre... și apoi ea locuia la Heidelberg.

Numele orașului iubit avu un puternic ecou în inima lui Possberg.

— Vă ascult, domnișoară !

— Lucrez într-un salon de coafură din strada Uhland. Cam acum un an Catherine — pe atunci nu știam cum o cheamă — a venit la noi în chip de clientă. Era deosebit de fericită în ziua aceea și simțea nevoia să împărtășească cuiva bucuria. Întîmplarea a făcut să fiu eu aceea. Întîlnise un băiat care-i plăcea nespus de mult și-și făurea planuri de viitor. Mărturisesc că m-a mișcat și ne-am simpatizat din prima clipă. Blîndețea ei îmi plăcea, dar mă și scotea puțin din sărite, uneori, ca și proiectele ei mic-burgheze ; îmi descria viitorul ei cămin, copiii... Asta mă cam călca pe nervi, domnule inspector !

— Pentru că idealul dumneavoastră e altul ?

— Nu, bineînțeles că nu... Dar cred că e bine să trăiești cu picioarele pe pămînt... Nu trebuie să aștepți să-ți cadă din cer plăcerile existenței, trebuie să le meriți, să

le cîştigi... Eu nu cred în feciorul de împărat care se-nsoară cu o ciobăniţă.

— În timp ce Catherine...?

— Da...

— Şi după aceea v-aţi mai revăzut ?

— Da, cam o dată pe săptămînă. Ori de cîte ori venea de la Heidelberg îşi lăsa bagajele la mine şi dormea în apartamentul meu de deasupra magazinului, căci prietenul ei nu putea petrece noaptea cu ea.

— Crezi că era vorba de un bărbat căsătorit ?

— Nu, mai curînd am impresia că era dintr-o familie de bogătaşi, obligat, fără îndoială, să asculte de părinţi... poate un student care nu putea să înfrunte riscul de a-şi vedea studiile întrerupte pentru că îşi supărase tatăl...

— Cum îţi explici faptul că prietena dumitale nu ţi-a spus nimic în această privinţă ?

— În ciuda spontaneităţii de care dăduse dovadă la prima noastră întîlnire şi a faptului că era o gurалivă, Catherine era totodată şi discretă. Vorbea mult, dar despre tot soiul de fleacuri, fără să sufle un cuvînt despre problemele de căpetenie. Nu mi-a dat nici un amănunt despre iubitul ei, socotind, desigur, că secretul nu-i aparţinea numai ei şi că încredinţîndu-mi numele lui, ar fi însemnat să-l trădeze. În forul ei lăuntric, Catherine era o romantică. Nu degeaba locuia la Heidelberg...

— Deci nu puteţi să-mi daţi nici o informaţie în legătură cu omul pe care-l iubea Catherine ?

— Nici una, din păcate.

— Prietena dumneavoastră aştepta un copil. Ştiaţi acest lucru ?

— Da. Acum cîteva luni, cînd şi-a dat seama de starea ei, strălucea de bucurie. Era sigură, sărmana, că naş-

terea copilului va grăbi lucrurile şi că tatăl prietenului ei nu va mai îndrăzni să împiedice căsătoria.

— Nu v-a spus niciodată motivele întîrzierii acestei căsătorii ?

— Aşa, în termeni foarte vagi ; părinţii care trebuiau menajaţi, piedici familiale, etc...

— Şi din ce trăia Catherine ?

— Din lecţii de vioară.

— Cum vă explicaţi că nici o persoană din Heidelberg n-a fost îngrijorată de dispariţia ei ?

— Toată familia îi murise în timpul războiului. A avut o copilărie foarte grea, prin diferite orfelinate şi apoi, chemarea ei spre muzică... Lua lecţii la Heidelberg cînd avea mijloace...

— Mai aveţi ceva de adăugat, domnişoară ?

— Drept să vă spun, nu, îmi pare nespus de rău că nu vă pot da numele iubitului, care este, fără îndoială, şi ucigaşul ei, nu-i aşa ?

— Dacă n-ar fi el, de ce nu se arată ? Este greu de crezut că moartea Catherinei, în cazul că nu-i el făptaşul, îl lasă cu totul nepăsător. Cum de nu încearcă măcar să ajute cît de cît poliţia în căutarea asasinului ?

Anny Thiele se ridică.

— Vreau s-o răzbunaţi pe Catherine... Nu merita un astfel de sfîrşit.

Cuvintele pe care le rostise şi bătrînul Rederich.

— Vă făgăduiesc că vom face tot ce ne stă în putinţă, domnişoară, dar Stuttgartul e un oraş mare... nu-i uşor să dai de urma unui asasin !

— Dar nu locuieşte la Stuttgart ! Stă la Heidelberg. Catherine se întîlnea cu el aici, o dată pe săptămînă, joia, cînd tînărul venea în oraş pentru nişte treburi. Catherine îmi spunea că le era cu neputinţă să se vadă la Heidel-

berg, unde ar fi fost numaidecît remarcați, supravegheați, spionați. Făcea haz ca o puștoaică povestindu-mi cum, atunci cînd se întîlneau pe strada principală și el se prefăcea că n-o cunoaște, îi venea să-l ia de gît și să-l sărute în văzul tuturor. Dar Catherine n-ar fi îndrăznit niciodată s-o facă. Nu avea voință. Era o fire tandră, slabă ; da, inspectore, a profitat de ea și iată rezultatul... Pot să vă întreb unde... este în momentul de față ?

Stingherit, Possberg răspunse :

— La morgă.

— Mai trebuie să rămînă multă vreme acolo ?

— Nu. De îndată ce identitatea ei va fi, cu ajutorul dumneavoastră, formal stabilită, nimic nu ne mai împiedică să transportăm rămășițele ei pămîntești în altă parte...

— Aș dori s-o înmormîntez le ea, în Heidelbergul pe care-l iubea atît.

— Fiți fără grijă, am să vă previn imediat ce veți putea începe formalitățile de înhumare.

După ce Anny Thiele plecă, Kurt se duse la comisar să-l pună la curent cu cele aflate. Hagen îl ascultă cu atenție și cînd inspectorul termină, îi spuse :

— Norocul e de partea dumitale, Possberg. Perfect ; îți urez să-ți rămînă credincios. Pînă una alta, fă-ți bagajele și șterge-o la Heidelberg. Nu te întoarce decît cu ucigașul. La revedere.

Fumîndu-și pipa, tolănit în fotoliul lui — fără să țină seama cît era de trîziu — Kurt se întorcea cu gîndul la Heidelberg. Retrăia frumoșii ani ai studenției și petrecerile — seara — în cîrciumioarele de pe malul Neckarului — cînd printre refrenele vesele, fiecare făurea teorii și-și închipuia un viitor măreț. Nimic nu părea prea greu, prea generos, acestor băieți și fete cu inima înflăcărată.

Din primele zile ale şederii sale la Heidelberg, Kurt o întîlnise pe Elisabeth Schedler, care, ca şi el, studia literatura germană. Venea din Stuttgart, unde tatăl ei, muncitor metalurgist, trudea din greu ca să-i trimită lunar ceva bani. Possberg, care venea de la Koblenz, fu de-a dreptul fermecat. Elisabeth nu putea trece drept o frumuseţe, dar totul la ea era limpede, curat, sănătos. Înaltă, voinică, îţi dădea un reconfortant simţămînt de securitate. De cum o vedeai şi îi vorbeai, simţeai nevoia să te împrieteneşti cu ea. Kurt şi Elisabeth se înţeleseseră din prima clipă, însufleţiţi de acelaşi zel în studiile lor. Poate că Elisabeth nu împărtăşea întru totul entuziasmul colegului ei pentru Rilke, gusturile ei fireşti atrăgînd-o mai degrabă spre clasici. Nimic tulbure nu se strecurase între ei. Lucrau prea mult ca să mai aibă timp să se gîndească la altceva.

Cîteva luni după ce se întîlniseră, Kurt şi Elisabeth făcură cunoştinţă cu un student în drept, Willy Eichel, tînărul cel mai spiritual pe care ţi-l puteai închipui. Vorbind cu strălucire, îi fascina pe toţi cînd le descria călătoriile pe care avea să le facă. Se lăuda că nici o femeie nu-l va ţine vreodată legat de ţărmul pe care se grăbea atîta să-l părăsească. La acest trio de bază se alătură, în cursul anului I, blînda şi buna Frieda Posch, studentă la farmacie, pe care Willy o uluia, însă pe care frumosul Egon Hausser o tulbura aşa cum le tulbura pe toate studentele. Tip clasic de arian, înalt, blond, cu ochi albaştri, Egon era într-adevăr frumos. Nepotolit Don Juan, părea că nu-şi prea vede de studiile lui muzicale, ca să alerge din braţele unei femei în ale alteia. Era tolerat în grupul lor, căci avea destulă ruşine ca să nu facă ravagii decît în alte medii, nu în cele universitare. Printre ei mai era şi Emil Euler, cufundat în serioasele lui studii medi-

cale pe care nu le întrerupea decît ca să-şi încerce norocul pe lîngă sfioasa Frieda. Aceasta se-nroşea, dar nu răspundea la curtea lui, căci oricît ar fi fost de cumsecade, Euler nu era de loc atrăgător : mătăhălos, gras şi puhav, te lăsa să întrevezi, la cei 22 de ani ai săi, înfăţişarea de obez pe care avea s-o capete cu timpul. Din cînd în cînd, Else Urzinger — răptioarea Else — despre care se spunea că studiază franceza — îşi onora prietenii cu o vizită rapidă şi pleca apoi, luată de vîrtejul invitaţiilor pe care frumuseţea ei le provoca.

În contrast total cu Else, severa Edda Ibach îşi urîţea fără să vrea — cu pieptănătura ei linsă, cu cărare la mijloc şi cu obrajii nefardaţi — chipul care altfel ar fi fost destul de atrăgător. Urma dreptul şi visa o carieră în magistratură. Dimpotrivă, faţa comună şi urîţică a Hildegardei Pauly era înfrumuseţată de un veşnic surîs, iar ochii ei mici păreau mai mari, datorită licăririlor de veselie care-i luminau. Cu ea Istoria, căreia i se consacra, devenea un fel de film de aventuri, iar geografia, o nesfîrşită călătorie de plăcere. Solemnitatea deşiratului Dagmar Kassel te făcea să presupui că va fi un notar serios şi de încredere. Nu prea puteai însă să-ţi dai seama ce o să ajungă guralivul Rudolf Rössler : îi plăcea aşa de mult să discute, să demonstreze, să argumenteze, încît nu-i păsa cine-i interlocutorul, de la agentul de poliţie care-i asculta tiradele cu gura căscată, pînă la profesorul scos din sărite de discursurile lui găunoase şi gălăgioase.

Afară de Kurt şi Elisabeth, toţi ceilalţi aparţineau unor familii destul de bogate pentru ca vlăstarele lor să n-aibă altă grijă decît învăţătura şi aveau intenţia, după ce-şi vor lua diploma, să rămînă în oraşul lor natal, Heidelberg. Această situaţie îl apropia şi mai mult pe Possberg de Elisabeth. Adesea ieşeau seara împreună fără ştirea

celorlalţi. Kurt lucra în timpul liber la o întreprindere particulară, iar Elisabeth avea un post de guvernantă, cîştigîndu-şi astfel hrana şi ceva bani de buzunar. În scurt timp, Possberg se îndrăgosti de colega sa, faţă de care, însă, nu-şi îngăduia nici cea mai neînsemnată mărturisire înainte de terminarea studiilor. În ultimul an, dornici să reuşească la examene, Kurt şi Elisabeth se văzură ceva mai rar, dar la fiecare întîlnire îşi arătaseră aceeaşi încredere, aceeaşi afecţiune înţelegătoare. În ziua în care Possberg se înscrise pentru susţinerea tezei de doctorat despre Rilke, o invită pe Elisabeth să cineze împreună în oraş. Se duseră pe malul fluviului, la Neckargemünd, dar nu într-unul din micile restaurante, unde petreceau de obicei în grup. Cinară la hotelul *Zur Pfalz*, în grădina aşezată deasupra rîului. După desert, Kurt luă mîna fetei.

— De mult aştept această clipă, Elisabeth...

Ea rîse, uşor stingherită.

— Cred că, în ce mă priveşte, totul va merge bine de aici înainte. Am să-mi susţin teza de doctorat fără dificultăţi, vreau însă ca lucrarea să atragă atenţia ; atunci aş putea ocupa numaidecît un post important... Mă vei însoţi, Elisabeth ?

Ea roşi.

— Să te însoţesc ?

— Da, ca doamna Possberg. Cu alte cuvinte, Elisabeth, am cinstea să-ţi cer mîna ! Dar ce ai ? Nu pari grozav de entuziasmată...

— Ba da... M-ai luat cam repede, asta-i tot...

— Ei, n-ai să mă faci să cred că nu mi-ai ghicit sentimentele ?

— O ! Ştii... ce uşor se vorbeşte de dragoste, şi apoi, vezi, de fapt...

— Nu, Elisabeth. Eu, nu. Te iubesc și sînt sigur că te voi iubi întotdeauna numai pe tine. De cînd te-am văzut prima oară, n-am muncit, n-am dorit să reușesc, decît ca să te merit.

— Ești convins că nu te amăgești singur, cum fac iubiții tăi poeți ? N-ai ales oare o doamnă a visurilor tale căreia te socotești obligat să-i oferi inima și viața ?

El o privi cu blîndețe.

— Tu nu mă iubești, Elisabeth ?

— Ba da...

— Atunci de ce vorbești cîte-n lună și-n stele, în loc să-mi spui dacă primești să fii soția mea ?

— Pentru că nu pot...

— Nu poți ?

— Am... Iartă-mă, Kurt, n-am îndrăznit să-ți mărturisesc pînă acum : am să mă mărit.

În acea clipă întreaga existență a lui Kurt Possberg se răsturnă și, deodată, tot ceea ce pînă atunci îi păruse de preț deveni inutil. Se prinse cu amîndouă mîinile de masă repetînd cu o voce înăbușită :

— Te măriți ?

— Iartă-mă, Kurt...

— Cu cine ?

— Aș prefera să nu-ți spun, cel puțin nu în seara asta...

— Cu cine ?

— N-ai să strigi, Kurt ? N-ai să faci scandal, nu ?

— Cu cine ?

— Cu Willy Eichel.

— De ce ?... Îl iubești ?

— E destul de atrăgător.

— Asta nu-i un răspuns, Elisabeth. Tu nu-l iubești pe Willy.

— De acord, ei și?

— Mă iubești pe mine, Elisabeth?

— Poate...

— Și totuși vrei să te măriți cu el? De ce? Pentru că are bani?

— Da... Nu striga, nu mă insulta, căci ar fi degeaba, Kurt. Îmi doresc nespus să fiu bogată, să fiu o doamnă. Am avut o copilărie prea grea, prea aspră... Am văzut de prea multe ori cum trebuie să stai să socotești ban cu ban... Nici o dragoste nu dăinuiește în sărăcie... Mi-am jurat să ajung bogată, și pe căile cele mai cinstite, fiindcă sînt cele mai sigure, cele care fac ca averea să nu poată fi luată înapoi. Nu-ți închipui cît a trebuit să muncesc pentru a-mi cîștiga dreptul de a merge la universitate. Nu eram drăguță și eram săracă, două piedici foarte mari. Trebuia să răzbat pe altă cale. Am ținut să fiu printre cele mai inteligente, ceea ce m-a costat iarăși foarte mult. Crezi că nu-mi venea să turbez cînd vedeam că Frieda capătă de la părinții ei tot ce-și dorește? Și cînd o vedeam pe Elsa Urzinger plecînd la bal în cîte o mașină elegantă?

— Eu n-aveam nici bani, nici mașină, Elisabeth, și totuși cu mine ieșeai în oraș, nu?

— Tu, tu întruchipai ce aveam eu mai bun, Kurt; tu ești cel pe care l-aș fi luat de bărbat dac-aș fi avut o copilărie mai fericită...

— Și atunci crezi că trebuie să plătesc pentru un trecut de care nu sînt răspunzător?

— Nu-i asta soarta noastră, a tuturor?

Înțelegînd că nimic n-o va face să se clintească în hotărîrea ei, Kurt puse banii pe masă și se ridică:

— Adio, Elisabeth — spuse el... Fă singură plata, te rog; o să-ți rămînă bani și pentru un taxi.

— Mă urăşti, Kurt?
— Nu mai ai dreptul să ştii ce cred despre tine. Aş vrea să-ţi urez să fii fericită cu Willy, dar aş minţi...
— Kurt, şi eu sufăr... îmi pare foarte rău. Făgăduieşte-mi că n-ai să-i ceri socoteală lui Willy!
— N-am să-l mai văd pe Willy... N-am să mai văd pe nimeni...
Şi fără să se sinchisească de privirile compătimitoare sau ironice care o urmăreau, ea încercase zadarnic să-l reţină, temîndu-se că-şi va lua viaţa.
În dimineaţa zilei următoare, Possberg părăsise Heidelbergul, ferindu-se să dea ochii cu cineva. Cîtva timp, prietenii din grup se întrebară unde putuse dispare, mai ales simţitoarea Frieda, care ţinea mult la generosul Kurt. Apoi îl uitară.
De atunci trecuseră zece ani.

Astăzi, datorită unei micuţe necunoscute, moartă în împrejurări tragice, Possberg reînnoda firele vremurilor de odinioară de care îl legau amintiri atît de duioase, precum şi o rană de nevindecat. În camera lui liniştită, uitînd cei zece ani care trecuseră, Kurt visa că vacanţa se apropie de sfîrşit şi că pleacă la Heidelberg, la deschiderea cursurilor.

CAPITOLUL II

Pe măsură ce se apropia de Heidelberg, Kurt cădea tot mai mult pradă unei senzaţii ciudate. Asemenea călătorilor din basme, se întorcea în trecut. Roţile maşinii parcă

ronțăiau grămada zilelor scurse și cu cît scădea distanța, cu atît Possberg redevenea cel de odinioară. N-ar fi putut spune dacă se bucura sau îi părea rău ; fără îndoială, și una și alta. Se bucura că va revedea priveliștile dragi ; îi părea rău gîndindu-se la tot ce-ar fi putut fi, la fericirea mult visată cîndva... Se simți înfrățit cu această Catherine a cărei dramă încercase s-o înțeleagă și care-i îngăduia să se întîlnească din nou cu tinerețea lui.

Reținu o odaie la modestul hotel *Tannhauser*, în piața Bismarck, fiindcă se afla chiar în preajma cartierului unde locuise mai întotdeauna, schimbînd camerele mobilate după pofta inimii, sau după nevoile pungii.

Cînd își desfăcu valiza, trebui să facă un efort ca să nu creadă că se pregătește să petreacă acolo un nou an universitar.

Timpul pierdut nu-l mai ajungi din urmă... În ciuda iluziilor de moment, a farmecului acestei clipe, Kurt își mărturisea că nu mai avea multe lucruri comune cu studentul de altădată, în afară de dragostea pentru poezie și pentru autorul Caietelor lui Malte Laurida Brigge. Kurt cel de odinioară l-ar fi disprețuit, desigur, pe polițistul de azi care îndeplinea treburile cele mai puțin poetice cu putință.

Era prea tîrziu să mai facă vreun demers. Hotărî să închine seara amintirilor. La biroul de recepție, fu rugat să completeze fișa. În timp ce scria, proprietara, amabilă, îl întrebă :

— Nu cunoașteți Heidelbergul, domnule ?

Șovăi înainte de a răspunde. Întrebarea acestei femei nu era oare profetică ? Prin gura necunoscutei nu i se dădea a înțelege că n-avea ce aștepta de la un oraș care de mult nu mai semăna, nu mai putea semăna cu cel cunoscut ? Răspunse cu greu :

— Am fost aici cîndva... cu mulți ani în urmă.

— Sper că vă veți simți bine... Ah !... Sînteți de la poliție ?

Possberg observă răceala neașteptată din glasul femeii. Această dușmănie ascunsă din partea celor pe care poliția îi ocrotește îl uimise întotdeauna. Ar fi vrut să înțeleagă cărui sentiment îi corespunde o asemenea atitudine, dar nu era nici locul, nici momentul pentru meditații filozofice. Pe stradă, regăsindu-și automat vechile deprinderi, se îndreptă, fără să-și dea seama, spre universitate. O apucă în sus, pe strada principală, uitîndu-se la chipurile trecătorilor în speranța că va găsi o figură cunoscută și, deodată, își dădu seama că privirea lui se oprea asupra unor oameni prea tineri. El putuse uita că trecuseră zece ani, dar trăsăturile lui, ca și cele ale prietenilor lui, desigur, purtau urma timpului. Avu o mică strîngere de inimă gîndindu-se că domnul acela bărbos și plin de fală, zărit în colțul străzii Bienen, era poate unul din foștii lui colegi. Pe strada Karl Ludwig regăsi micul resturant *Zur Krone* unde lua masa la început de lună, cînd se simțea bogat. Patroana — buna doamnă Fuchs — dădea destul de lesne pe datorie. Intră și întrebă pe o fată care termina de pus masa, dacă poate vorbi cu doamna Fuchs.

— Doamna Fuchs ?... Ah, fosta proprietăreasă ?

— A vîndut localul ?

— Nu, a murit, de Crăciun se împlinesc patru ani.

Cînd ieși din nou pe stradă, nu mai respira așa în voie. Doamna Fuchs murise. Dar oare nu murise totul în acest trecut pe care nădăjduia să-l regăsească ?

Însăși Elisabeth... Și Frieda, și frumosul Egon, și Emil cel gras ? Poate că unii dintre ei muriseră ca și buna doamnă Fuchs ? Însoțind pașii lui Kurt în seara ce se lăsa,

versurile lui Rilke, atît de des repetate, îi cîntau în urechi:

Moartea e mare...
Noi îi aparținem
Cu gura rîzătoare.
Cînd ne credem în miezul vieții,
Ea îndrăznește deodată
Să plîngă în noi.

În fața universității, Possberg simți adevăratul șoc al acestei călătorii. Urcă scările, crăpă ușa, se strecură în hol și se uită la studenții cu care semănase. S-a sfîrșit, Kurt. De ce te minți singur?

La biblioteca universității se recomandă ca fost student și știu să-l îmblînzească pe cerber, care îi îngădui să pătrundă în sala de lectură. Possberg pășea ca în vis. Nu l-ar fi mirat dacă vreunul din aceste capete aplecate s-ar fi ridicat la trecerea lui pentru a-i spune:

— Bună seara, Kurt... Vii desearä la concertul lui Kampf?

Sau:

— Salutare, Possberg... Grozavă lucrarea ta despre Sonetele către Orfeu, de Rilke! Bătrînul Daube nu mai putea de fericire!

Înăbușindu-și pașii, inspectorul mergea printr-o tăcere studioasă. Cîteodată, ochii cuiva se întorceau și-i întîlneau pe-ai lui, dar cel sau cea care-l privea nu era decît o prezență fizică, spiritul său hoinărind departe, în timp, și, fără îndoială, și în spațiu.

Kurt intră în biserica Sfîntului Petru unde, pe vremea neliniștilor lui filozofice — obișnuite în timpul anilor de studenție — se desfășuraseră marile lui dezbateri cu Dumnezeu.

Îngenunche și regăsi neliniștile acelea naive, amintindu-și cum se ruga Sfintei Fecioare să-l ajute s-o convingă pe Elisabeth de dragostea ce i-o purta. Cînd ieși din biserică, se înnoptase. Încercă un fel de plăcere, de parc-ar fi simțit nevoia să se ascundă. Se-ntoarse la hotel, urcă din nou în mașină și, pornind de-a lungul Neckarului, ajunse la Neckargemünd, unde îl aștepta fantoma Elisabethei. Cină în grădina hotelului *Zur Pfalz*, care dădea spre rîu, și cu toate că stătea singur la masă, ea îi ținu de urît întreaga seară. Se scurseseră zece ani — așa cum curgeau apele rîului Neckar — de cînd venise aici s-o ceară pe Elisabeth de soție. Seara aceea de demult era pentru el dureros de vie. Nu trăiești decît ca să tîrăști după tine vechi amintiri. Nu trăiești decît ca să regreți. Îl servea un chelner bătrîn.

— Acum zece ani erai aici ? întrebă Kurt.

— O, da, domnule... Sînt aici de 21 de ani.

Chelnerul nu înțelese de ce a primit un bacșiș atît de mare. Cum ar fi putut ghici că era răsplătit pentru faptul că poate servise ultima masă pe care o luaseră împreună Kurt și Elisabeth ?

O dată cu venirea zorilor, fantomele printre care Kurt trăise întîia noapte a întoarcerii sale la Heidelberg se împrăștiară. Lumina strălucitoare a frumoasei zile de toamnă nu îngăduia vise deșarte, cerea acțiune.

Pentru Possberg, Elisabeth, Frieda, Egon și toți ceilalți erau la fel de morți ca și micuța și prea încrezătoarea Catherine. De ea trebuia să se ocupe, nu de dînșii. De cînd aflase de la Anny Thiele că tînăra victimă iubea pe un băiat bogat din Heidelberg, Kurt simțea pentru Catherine și mai multă simpatie. Învinsă ca și el, și tot de bani, murise fiindcă fusese mai puțin puternică decît el. Răzbunînd-o, inspectorul avea să-l răzbune pe acela care, cu

zece ani mai înainte, părăsise deznădăjduit orașul. Urmărindu-l pe ucigașul Catherinei, avea să lovească în Willy Eichel și în toți aceia cărora averea le dă dreptul să obțină orice, să ia orice, să fure orice. Dorea fierbinte ca ucigașul să facă parte din clanul unde Elisabeth dorise cu atîta patimă să pătrundă, chiar cu prețul dragostei.

La primărie căpătă fără nici o greutate adresa Catherinei Buchberger. Slujbașul de la starea civilă crezu de cuviință să precizeze :

— Știți că fata a avut un mare necaz ?

— Ah !

Celălalt urmă în șoaptă :

— Sper că nu sînteți rudă cu ea ?

— Nu.

— Prieten, poate ?

— N-o cunosc.

— E mai bine așa... Din pricina șocului, mă-nțelegeți. Căci a murit, domnule ! Domnișoara Buchberger... a murit, și încă într-un fel groaznic... Se pare că a fost sugrumată ! Așa scria în ziare... Sugrumată ! E cu putință ! La Stuttgart... Și caută de găsește pe criminal !

— Tocmai ca să-l găsesc pe criminal mă aflu aici. La revedere, și vă mulțumesc pentru bunăvoință.

Catherine locuise aproape la marginea orașului, la Friesenberg, pe drumul în pantă care duce spre castel, într-o casă veche și cam lăsată pe o rînă. Cînd Kurt sună, o femeie cu privirea bănuitoare se ivi la una din ferestrele de la parter.

— Dumneavoastră sînteți proprietăreasa ?

— Da. Sînt doamna Schwarz. Ce dorești, tinere ?

Possberg zîmbi. De mult nu i se mai adresase cineva în felul ăsta.

— Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Vezi dumneata, la vîrsta mea trebuie să fii prevăzătoare dacă vrei să ai o viață lungă... Sînt atîția ticăloși astăzi pe lume și eu locuiesc singură, singurică. Despre ce vrei să-mi vorbești ?

— Despre Catherine Buchberger.

— N-avea rude.

— Știu. Poftim legitimația mea.

Femeia luă legitimația și după ce silabisi cu grijă ce sta scris pe ea, i-o înapoie spunînd :

— În aceste condiții, am să deschid, căci dacă nici în poliție n-o să avem încredere, atunci în cine am avea ?

Era un mijloc de a se liniști, bun ca oricare altul. Aerul din încăperea unde intră inspectorul era stătut, cu o ușoară mireasmă de ceai de ierburi amestecată cu alte mirosuri mai puternice, care dovedeau că stăpîna iubea pisicile.

— Ei bine, ce vreți să vă spun despre biata fată ?

— Ce fel de om era ?

— Era cumsecade, curajoasă, curată și foarte politicoasă. Nu prea avea bani, sărăcuța, și nu o dată s-a lipsit de masa de seară. Sigur că nu-mi spunea nimic, dar vedeam eu ce se petrece. Așa că atunci cînd nepotul meu din Amorbach, care e țăran, venea la mine cu vreun pateu sau niscaiva cîrnați, o invitam pe Catherine la masă. Se lăsa puțin rugată, fiindcă avea mîndria ei, dar la vîrsta mea nu ții seama de prostii de-astea.

— În afară de dumneavoastră, n-avea prieteni ?

— Nu cred. În orice caz, nu mi-a vorbit de ei, și-apoi, tinere, cînd nu ești bogată, nu-i așa...

— Nu venea la ea nici un bărbat ?

— Niciodată ! De altfel, nu aș fi permis una ca asta. Casa mea e cinstită, ce-ți închipui dumneata !

— Totuși, era în luna a șasea...

— Știu.

— Ştiaţi ?

— Nu că-i însărcinată, asta nu, dar că avea o legătură cu cineva, cu care trebuia să se mărite. Seara, adeseori, îmi vorbea de el. Era tare fericită, zău aşa... Se pare că era un băiat bogat, cu o situaţie foarte bună. Numai că nu îndrăznea să le mărturisească nimic părinţilor, din pricina diferenţei sociale, bineînţeles... Eu în locul ei i-aş fi zis : „Ori albă, ori neagră. Părinţii tăi sau eu, alege !" Așa am procedat şi cu bietul meu Schwarz... un om de treabă, dar cam moale... A murit la Verdun... sînt ceva ani de-atunci.

Cu un gest cucernic îi arătă lui Possberg o fotografie din care surîdea un om voinic, cu un aer cumsecade, avînd pe cap o cască ascuţită.

— Nu puteţi, aşadar, să-mi daţi nici o informaţie cu privire la tînărul care-i făcea curte domnişoarei Buchberger ?

— Din păcate, nu... se pare că-i un băiat frumos... Dar toate fetele îl găsesc frumos pe alesul lor... Trebuie să fie tare mîhnit.

— Atunci, de ce nu se arată ?

— După părerea mea, nu îndrăzneşte, din cauza părinţilor, cum e și firesc !

— Da... numai să nu fie el ucigașul !

— Doamne Dumnezeule ! Nu, nu e cu putinţă ! Prea mult îl iubea ! Prea mult îl admira ! Și-apoi, îmi spunea că-i nebun după dînsa, că o să facă din ea o doamnă şi că o să vină să mă vadă într-o maşină frumoasă, cu şofer la volan ! Eu n-o credeam cine ştie ce, că visele astea de mărire toate le-am avut cîndva... mai ales cînd trăieşti în sărăcie... E un fel de răzbunare, ce mai !

Kurt se gîndi la Elisabeth, care și ea voise să ajungă bogată. O soră mai mare a Catherinei, care a avut mai mult noroc! Poate și pentru că era mai puțin blîndă? Omori fete de felul Catherinei ca să te descotorosești de ele, dar cu fete ca Elisabeth te căsătorești. Iată legea în această societate.

— Îmi permiteți să văd camera Catherinei?

— Și dumneata?!

— A mai fost cineva?

— De două ori... Colegii dumitale, pesemne. Primul, acum patru zile. Al doilea chiar ieri.

Acum patru zile! Chiar a doua zi după moartea fetei! Graba asta trezi bănuielile lui Kurt.

— Vă amintiți cum arăta primul polițist?

Ea dădu din umeri.

— Nu, zău că nu... Era tîrziu, și omul purta ochelari fumurii... Și-apoi, avea fața ascunsă de fular... Chiar mi-a spus că șefii lui sînt fără inimă silindu-l să iasă cu gripa pe care o are... Dacă stau și mă gîndesc, purta o mustață tăiată drept, destul de deasă, barbă și favoriți, cum e astăzi la modă... dar n-aș putea să jur că arăta într-adevăr așa.

— L-ați întrebat, probabil, de ce dorește să vadă camera domnișoarei Buchberger.

— D-apoi cum! Atunci mi-a spus de moartea bietei fetițe... Așa am aflat știrea, înainte de a scrie în ziare.

— Și înainte de a i se afla identitatea...

Văduva Schwarz îl privi mirată pe Possberg. Se vedea că o idee îi umbla încet prin minte.

— Ai dreptate! Ei! Asta-i bună! Ce-ntîmplare! Da, acum mi-aduc aminte că m-am mirat că nimeni de la noi de pe stradă nu vorbea de cele petrecute... dar trebuie să spun că-n ziua aceea și a doua zi n-am ieșit din casă, așa

de tare mă dureau picioarele... Și cînd am scos nasul afară, am chemat-o pe Rosa Stengler, femeia de serviciu, care trecea prin fața casei, și i-am povestit noutatea. Parcă nu-i venea să creadă... Dar inspectorul acela, el de unde știa, mă rog ?

— Știa, fiindcă nu era de la poliție. V-a mințit.

— Nu era de la poliție ? Și ce era atunci ?

— Asasinul sau complicele lui.

Îngrozită, proprietăreasa se dădu înapoi pînă în fundul văgăunii ei, tremurînd la gîndul primejdiei prin care își închipuia că trecuse. Se mulțumi să-i dea cheile lui Possberg, spunîndu-i că odaia era la etajul I și că numele Catherinei se afla încă pe ușă. Cît despre ea, nu mai avea curajul să se amestece, nici de departe, în povestea asta fioroasă.

Kurt nu-și închipuia altfel camera Catherinei. Totul era curat, ordonat, îngrijit. Un pat scund și confortabil — de modă veche — bine lustruit, dădea impresia unui lucru durabil, împotriva căruia anii nu au putere. Patul domnea asupra celorlalte mobile, dînd tonul. Dulapul din lemn de două culori cuprindea probabil cearșafurile, printre care o mînă grijulie strecurase fire de levănțică. Un scrin cu sertare avînd mînere în formă de inele prinse în fălci de animale, o toaletă cu oglindă, o masă, două scaune, un fotoliu, un covoraș la picioarele patului completau decorul. La ferestre, perdele împodobite cu funde mari de catifea. O vioară fusese așezată pe marmura neagră cu vine verzui, a căminului. Vrafuri de partituri muzicale, rezemate de unul din pereții dulapului, un șevalet pliant, un portret al lui Mozart și o vedere a Rinului cu stînca lui Loreley, erau martorii unei existențe cuminți, modeste, fără mari ambiții, desigur, pe care un

ticălos o zdrobise. Nemişcat, Possberg se lăsa pătruns de atmosfera din încăpere. Era sigur că acum o cunoştea mai bine pe Catherine Buchberger, îi ghicea gusturile. Îl înduioşau strădaniile ei copilăreşti, dar mişcătoare de a fi cochetă. Povestea clasică a fetei bune şi curajoase care a întîlnit pe seducătorul neruşinat. Cuvîntul seducător şi vederea viorii aduseseră dintr-o dată în mintea lui Kurt numele lui Egon Hausser, care cînta atît de minunat la vioară şi căruia atît de puţine femei îi rezistau. Ar fi vrut să afle ce-a devenit în aceşti ani.

Kurt se aşeză în fotoliu. Se simţea ca la el acasă. I se părea că dacă fiinţa lui se potrivea bine cu camera ei, Catherine îi va şopti numele ucigaşului, a acestui om pe care Possberg începea să-l urască cu înverşunare. Pentru prima oară în cariera lui, punea la inimă misiunea ce i se încredinţase şi tot pentru prima oară nu simţea nici un pic de milă pentru vînatul urmărit. Numai privind mobilele, perdelele, asista la desfăşurarea acestei existenţe strîmtorate, dar călăuzite de vechi şi sănătoase principii. Îşi închipuia ce a însemnat pentru nevinovata Catherine întîlnirea cu cineva dintr-o societate la care visa uneori cînd trecea pe strada principală, pe lîngă doamnele cu haine de blană şi bijuterii zornăitoare. A crezut, probabil, numaidecît poveştile cu părinţii severi care trebuiau luaţi cu binişorul, cu familia care ar fi fost indignată de o mezalianţă, cu timpul care împacă atîtea lucruri. Nicicînd nu se întîlnise o pradă mai uşoară ! Kurt îşi încleştase fălcile, iar vinele de la tîmple i se umflau. Ah, să-l aibă în faţa lui, măcar un sfert de oră, pe acest individ ! Poliţistul încerca să-şi închipuie cum murise Catherine. Asasinul nu întîmpinase, probabil, o mare împotrivire, cu siguranţă că ea n-a crezut în grozăvia faptei pînă în clipa cînd i-a pierit suflarea. Poate că

atunci cînd a strîns-o de gît ea s-a gîndit la un joc cam brutal? Poate că se stinsese fără să știe că moare de mîna celui pe care-l iubea, în care-și pusese toate nădejdile, toată încrederea?

Lui Kurt îi veniră lacrimile-n ochi. Catherine era parcă o soră mai mică, întîmpinînd aceleași greutăți prin care trecuse și el odinioară. Ea nu reușise să le învingă. De ce această crimă mîrșavă? De ce această lașitate de neiertat? Pentru că iubirea Catherinei primejduise tihna unei familii burgheze. „Cu o fată fără zestre nu te căsătorești, fiule! Nu-ți dai seama că nu se știe nimic despre părinții ei, dragul meu? Așteaptă un copil, am priceput... dar ești sigur că-i al tău? Și, la urma urmei, nu-i din lumea noastră! Ia gîndește-te ce-o să zică alde Braumesiter, Hirschfeld, Brennus?" Kurt auzea veșnica litanie a egoismului orb, a disprețului nemilos. Cu cît zăbovea în această cameră, cu atît cauza Catherinei devenea propria lui cauză. I se întîmplase Catherinei și i s-ar fi putut întîmpla și Elisabethei, dacă n-ar fi fost cu mult mai aspră, mai cinică, mai neîndurătoare. De bună voie jertfise totul banilor, din pricina lui Willy Eichel, sau mai degrabă a societății pe care Willy Eichel o întruchipa pe atunci. Ei bine, cu această societate se va război Kurt. Se va lupta ca să răzbune moartea Catherinei, ca să răzbune viața lui distrusă și pe acea ființă care ar fi putut să fie Elisabeth dacă n-ar fi ucis-o dragostea de bani. Polițistul scotoci prin dulap și prin scrin fără prea multă tragere de inimă. Criminalul sau complicele nu lăsase nimic care să-l compromită pe unul sau pe celălalt. Și-apoi, și inspectorul din Heidelberg trecuse pe-acolo. Kurt se așeză din nou în fotoliu. Ce-o fi căutat ucigașul? Scrisori? Vreo fotografie? Possberg socotea că mai degrabă o fotografie, căci un om prevăzător nu scrie scrisori, ca să nu

primească răspuns. Atunci își dădu seama că nu există nici un portret al chiriașei. Părea ciudat ca fata să nu se fi fotografiat niciodată. Nu se vedea nici o urmă lăsată de tablouri pe pereți. Era mai logic să crezi că le luase asasinul. Dacă ar putea găsi o prietenă pe care Catherine s-o fi primit aici în odaie... Poate și-ar aminti de o fotografie în care să apară seducătorul ? Căci dacă n-ar fi fost și el pe una din fotografii, de ce și-ar fi asumat riscul să le fure ? În clipa cînd se sculă, privirea îi fu atrasă de o pată galbenă sub dulap, pe care n-o puteai zări decît de unde se afla el. Trebui să se întindă pe burtă pentru ca să poată vîrî brațul sub mobilă și să scoată un petic de hîrtie purtînd ștampila unui fotograf din Floringasse și un număr. Inima polițistului începu să bată mai repede. Va avea oare într-adevăr norocul să dea chiar de clișeul fotografiilor dispărute ? Dar cum acceptase ucigașul să se lase fotografiat ? Un alt mister care trebuia lămurit.

Văduva Schwarz îi mai spuse încă o dată că fata nu primea pe nimeni, că dădea lecții de vioară la domiciliul elevilor și își aminti chiar numele cîtorva dintre ei — familia Heppner de pe strada Schneidmühl și familia Kraus de pe Karpfengasse. Possberg își puse în gînd să treacă pe la ei. Se miră că văduva Schwarz nu venea niciodată în camera locatarei sale, dar bătrîna îl lămuri că durerile de picioare o împiedicau să urce scările.

Plecînd din Frisenberg, Kurt avea convingerea că știe tot despre Catherine Buchberger.

Încredințat că această cunoaștere („această intimitate“, se gîndea el) îl va ajuta să înțeleagă, să descopere peripețiile jalnicei aventuri, visa la clipa cînd va pune mîna pe umărul ucigașului și simți cum i se încordează mușchii. Era atît de sigur de reușită, încît mîncă cu poftă. După

ce termină masa, telefonă Annyei Thiele ca s-o înştiinţeze că se putea ocupa de înmormîntare. Anny îi răspunse că serviciul de pompe funebre din Stuttgart, anunţat de ea, nu aştepta decît un semn din parte-i ca să transporte cadavrul Catherinei la Heidelberg. Îl rugă să fie aşa de bun să aducă şi un pastor, pentru ca prietena ei să aibă parte de serviciul religios. Înmormîntarea fu fixată pentru a doua zi după-amiază.

Possberg se duse apoi la biserica Heiliggeist de care ţinea cartierul Frisenberg. Pastorul, un om binevoitor, îl primi şi, aflînd că e vorba de slujba înmormîntării, îl întrebă pentru cine trebuia oficiată.

— Pentru Catherine Buchberger.

— Catherine... sărmana copilă... ce sfîrşit îngrozitor!

— O cunoşteaţi ?

— Cum să nu ! Venea mereu la biserică şi deseori cînta pentru noi... O fată fermecătoare ! Sînteţi rudă cu ea ?

— Nu... N-am cunoscut-o. La drept vorbind, n-am văzut-o niciodată. Sînt poliţistul însărcinat să ancheteze asupra morţii ei... Cred că mi-a devenit dragă... De aceea... Am vrut să fiu sigur că se va duce pe ultimul drum... cum să spun ?... aşa cum se cuvine.

Pastorul strînse mîinile lui Possberg într-ale sale :

— Domnule... sînteţi un om de inimă... vom face tot ce ne stă în putinţă pentru Catherine.

— Gestul meu, domnule pastor, cred că nu e întru totul dezinteresat.

— Nu ?

— Gîndindu-mă la Catherine, poate că mă gîndesc şi la altcineva care e în viaţă, cel puţin aşa nădăjduiesc... dar care ar fi putut avea aceeaşi soartă ca şi Catherine,

dacă s-ar fi arătat și ea slabă și duioasă. Pe amîndouă le însoțesc la cimitir. Bună seara, domnule pastor.

De la biserica Heiliggeist, Kurt se duse la Floringasse unde își avea atelierul fotografic jupîn Lechner. Cînd intră Possberg, Lechner, un tip slab, pipernicit și cu o mutră vicleană, cu brațele veșnic tremurînd din pricina unei nervozități ascunse — supraveghea pe un puști care clasa clișee.

— Domnul Lechner ?

— Eu sînt. Cu ce vă pot fi de folos, domnule ?

— Bonul acesta a fost eliberat de atelierul dumitale ?

— Da.

— Aș dori negativul fotografiei.

— Nimic mai ușor, fiindcă nu aruncăm negativele. Dar numărul e cam vechi. E vorba de o fotografie făcută cu cîteva luni în urmă. Trebuie să caut în arhive. Vreți să treceți mîine, domnule, dacă nu vă deranjează prea mult ?

— Nu se poate mai repede ?

— Îmi pare rău, dar și așa e tîrziu și arhivele, vă dați seama...

S-ar fi zis, cînd îl auzeai, că vorbea de arhivele Ministerului Afacerilor Străine.

După ce plecă de la fotograf, Kurt o luă pe strada Seminarului și prin Plöck și ieși la Poșta Centrală, care nu se afla departe de clădirile Direcției poliției. Era timpul să se ducă să se prezinte. Inspectorul principal Hans Oberhofer, un om plin de venin, conducea Serviciul Poliției criminale. Îl primi foarte urît pe vizitatorul său.

— Ce drăguț din partea dumitale, domnule inspector, că te-ai gîndit să vii să ne dai bună ziua ! Ești în oraș

de aseară, dacă nu mă-nşel ? De ce-ai întîrziat atît ? Socoteai că-ţi pierzi vremea dacă iei legătura cu serviciul nostru ? Sau poate domnii din Stuttgart consideră că poliţiştii din Heidelberg nu merită nici o consideraţie ?

— Cred că lucrurile sînt mult mai simple, domnule inspector principal.

— Nu zău ?

— Am fost multă vreme student la Heidelberg şi, sosind aici aseară, m-am lăsat prins în mreaja amintirilor din tinereţe.

— Şi asta s-a întîmplat şi azi-dimineaţă... Şi tot aşa şi azi după-masă ?

— Ba nu, s-avem iertare ! Am lucrat !

— Fără consimţămîntul nostru ?

— Îmi permit să vă atrag atenţia, domnule inspector principal, că misiunea care mi s-a încredinţat nu e legată de nici un consimţămînt, de nici o permisiune din partea dumneavoastră.

— Ei bine, inspectore Possberg, la Heidelberg eu poruncesc şi îţi interzic orice iniţiativă, oricît de mică, fără aprobarea mea !

— Am altceva mai bun de făcut decît să-mi pierd timpul în anticamera dumneavoastră !

— Vrei, nu vrei, aşa stau lucrurile !

— Nu cred, domnule inspector principal !

— Ajunge să cred eu, domnule inspector !

— Voi cere instrucţiuni la Stuttgart !

— Poţi să ceri instrucţiuni şi la Bonn, dacă-ţi trăsneşte prin cap, dar ai să faci cum vreau eu !

— Asta vom vedea, domnule inspector principal.

— Îţi permiţi să mă ameninţi ?

— La urma urmei, ce rost are cearta asta ? Am venit la dumneavoastră cu oarecare întîrziere, e adevărat, şi

pentru această neglijență îmi cer scuze. Dar ce are a face cu...

— Ce are a face, domnule inspector ? Are, pur și simplu, că sîntem destul de mari ca să ne ocupăm noi înșine de problemele noastre de aici și că nu avem nevoie de nici un „as" din Stuttgart !

— Sînteți de acord, domnule inspector principal, că nu mie trebuie să-mi explicați acest punct de vedere ? Așa cum ați subliniat, nu sînt decît un inspector.

Stingherit, Hans Oberhofer schimbă tonul :

— Și apoi, vin și vă-ntreb de ce faceți atîta caz de un fapt divers, în fond destul de banal ?

— Moartea fetei a mișcat opinia publică.

— De ce ? O mică stricată care se dă primului venit, vrea să-l șantajeze și-l face s-o omoare... Nu crezi că-i de o banalitate strigătoare la cer ?

— Nu, domnule comisar principal... o cunosc bine pe Catherine Buchberger.

— Ai cunoscut-o ?

Lui Kurt i se păru că tremurul din glasul lui Oberhofer trădează o ușoară neliniște.

— N-am cunoscut-o în timpul vieții ei, domnule comisar, dar am luat interogatoriul celor ce i-au fost mai apropiați, am intuit psihologia fetei prin tot ce am aflat despre ea. O biată puștoaică, sedusă de un ticălos care a preferat s-o ucidă decît să-și asume vreo răspundere !

Hans Oberhofer rînji :

— Doamne ! Cît lirism ! Heidelbergul de altădată ți s-a suit la cap !

Făcîndu-se că n-a auzit cuvintele batjocoritoare, Possberg urmă :

— Am petrecut un timp îndelungat în camera ei din Frisenberg.

— Te-ai introdus în domiciliul defunctei fără mandat de percheziție ?

— Cu voia proprietăresei, doamna Schwarz, care mi-a dat cheia, cum o dăduse și inspectorului trimis de dumneavoastră, cum o dăduse și asasinului !

— Ce tot îndrugi acolo ?

Inspectorul relată cele descoperite și expuse motivele care-l îndreptățeau să afirme că ucigașul sau un complice venise să fure piesele compromițătoare — scrisori și fotografii.

Inspectorul principal mormăi :

— În ce privește vizita, e plauzibil... Cît despre ce-a fost luat, sînt simple ipoteze de-ale dumitale, nu ?

— Nu-i chiar așa, domnule inspector principal, deoarece am zărit sub dulap un bon de la un atelier fotografic. Catherine Buchberger a fost fotografiată și a scos fotografia, căci chitanța aceasta dovedește că prețul a fost achitat. Or, fotografia n-a găsit-o nimeni. De ce ? Pentru că a fost furată. Un adevăr care sare în ochi, nu ? Dar de ce-o fi fost furată ? Oare nu pentru că alături se afla și asasinul ?

— Cine-i fotograful ?

Kurt, pe care omul din fața lui îl scotea din sărite, minți :

— Nu-i știu numele, domnule inspector principal.

— Dar ce adresă are ?

— Nu-mi aduc aminte. Am lăsat hîrtia la hotel.

Hans Oberhofer se uită țintă la el, plin de ură.

— Spune-mi, domnule inspector din Stuttgart, n-ai cumva de gînd să-ți urmezi jocul de unul singur ?

— A căuta un criminal nu-i un joc, domnule inspector principal.

— Te scutesc de astfel de răpunsuri !

— Atunci nu mă siliţi să le rostesc.

Oberhofer se ridică şi, bătînd cu pumnul în masă, zise :

— Ascultă-mă bine, Possberg : bagă-ţi în cap că legea aici n-ai s-o faci dumneata. Prin asta înţeleg că trebuie să mă ţii la curent cu toate demersurile înainte de a le întreprinde ! Şi îţi interzic să iei cuiva interogatoriul fără să-ţi dau eu voie ; dacă nu...

— Dacă nu ?

— Dacă nu, ai să vezi ce-mi poate pielea ! Şi acum pleacă ! Mi-a ajuns cît te-am văzut.

Părăsind Direcţia poliţiei, Possberg era cam descumpănit. Ce-l apucase pe fălosul ăla de Oberhofer ? Părea cu neputinţă ca, ocupînd o asemenea funcţie, să aibă vederi atît de înguste, încît să-şi iasă din fire pentru simplul fapt că Stuttgartul trimisese un inspector să lămurească mobilul unei crime care a fost comisă la Stuttgart. Felul în care Oberhofer vorbise despre moartă îl scandalizase pe Kurt. Ce-avea împotriva fetei ? După el, asasinul îşi făcuse singur dreptate, şi-atîta tot. Dacă individul ăsta îşi închipuia că o să se supună ordinelor lui, se înşela amarnic ! Cu cît se ridicau mai mulţi împotriva Catherinei, cu atît mai arzătoare era dorinţa lui de a o răzbuna.

Intră la poştă şi-l chemă la telefon pe şeful său, Erwin Hagen. Îi comunică întîi primele rezultate ale anchetei cu privire la vizita criminalului sau a unui complice în camera victimei, apoi ciudata primire pe care i-o făcuse Hans Oberhofer. Hagen îi răspunse scîrbit :

— Las' că-l cunosc eu pe individul ăsta ! Nu ţine seama de el. Încearcă să nu-l înfrunţi deschis, ca să eviţi plîngerile care sînt întotdeauna neplăcute, dar fă cum socoţi de cuviinţă. Eu te apăr, cu condiţia să obţii rezultate bune. Îţi aduci aminte de tîrgul nostru, nu ?

— Bineînțeles.

— Atunci, la atac! Sînt alături de dumneata.

Însenînat, Possberg ieşi de la poştă fluierînd.

Cu convingerea că lucrase destul în ziua aceea, inspectorul se hotărî să-şi reia hoinăreala prin Heidelberg. Se plimbă din cartier în cartier, regăsind colțuri uitate sau dîndu-şi seama că păstrase altor locuri o credincioasă amintire. Plimbare plină de melancolie, deoarece pentru el aceste străzi, aceste piețe şi grădini erau străbătute de umbrele prietenilor de odinioară. Pretutindeni, cu tot zgomotul din jur, auzea vocea Elisabethei. Deodată, cînd s-o ia pe Kramergasse, dădu peste o farmacie pe a cărei vitrină scria cu litere aurite: Dr. Frieda Posch. Era ca şi cum, pe neaşteptate, toată tinerețea lui reînvia. Blînda şi buna Frieda de odinioară... Fără să mai stea pe gînduri, Kurt intră, dar nu o recunoscu pe vechea sa prietenă printre numeroşii tineri în halate albe, al căror număr dovedea că se afla într-o mare farmacie. Cînd o farmacistă îl întrebă ce doreşte, ceru să vorbească cu doamna Posch, fiind un prieten de altădată. Fata îi răspunse cu un zîmbet complice. Zîmbi şi el. Biata Frieda, căreia în afară de burtosul Emil, nimeni nu-i făcea curte...

— Ce doriți, domnule?

Kurt se întoarse şi o recunoscu numaidecît. Ceva mai grasă, fireşte, şi parcă mai îndesată, dar cu aceeaşi privire de cîine credincios. Spuse, neîndrăznind s-o tutuiască, aşa cum făcea pe vremuri:

— Sînt fericit să vă revăd, Frieda. Nu v-ați schimbat de loc.

La început păru uimită, apoi îl privi țintă şi încetul cu încetul fața i se lumină.

— Kurt! strigă ea. Kurt Possberg! E cu putință? De cînd eşti la Heidelberg?

— De aseară.

— Şi încă nu te-ai întîlnit cu nimeni din grupul nostru ?

— Cu nimeni.

Ea îl apucă de mînă.

— Mă bucur că ai venit întîi la mine. Hai, avem atîtea să ne spunem...

Kurt nu-i mărturisi că doar întîmplarea îl adusese la ea şi o urmă într-o încăpere foarte frumos mobilată, un fel de salon elegant care era totodată cameră de lucru.

— Şezi, Kurt... Doamne ! Ce întinerită mă simt ! Ce vrei să bei ? Un Carpano ?

— De acord...

După ce-l servi, se aşeză în faţa lui şi, privindu-l cu atenţie, spuse :

— Kurt ăsta... Multe întrebări ne-am pus cu privire la el ! Ţineam cu toţii la tine, ştii... Acum, după zece ani, ai să-mi spui de ce-ai plecat fără să-ţi iei rămas bun ? Şi încă întrerupîndu-ţi studiile care se anunţau strălucite ? Lumea a făcut sumedenie de presupuneri, fără să găsească un motiv destul de puternic ca să justifice sinuciderea ta universitară... Ce s-a întîmplat, Kurt ? Din pricina Elisabethei ?

— Ai ghicit.

Frieda surîse blînd.

— Ca toate fetele care nu sînt iubite, citesc destul de uşor dragostea din inimile altora şi cunoşteam sentimentele tale pentru Elisabeth. Am fost totdeauna o timidă. Altminteri, te-aş fi prevenit că Elisabeth nu-i pentru tine. Prea voia să ajungă repede în primele rînduri ! Biata Elisabeth...

— De ce ? A murit ?

— Să moară ? Nu, ce-ți trece prin minte ! E preastimata soție a maestrului Willy Eichel, un prinț al baroului. Numai că n-a avut copii și grozav ar fi dorit să aibă, ca să resimtă mai puțin izolarea în care trăiește.

— Izolare ?

— Da. E primită datorită soțului ei, dar nu i se iartă originea. Cred că, așa, din cînd în cînd, te regretă. Sau, mai curînd, regretă genul de existență pe care l-a disprețuit odinioară. Dar tu nu te-ai căsătorit, Kurt ?

— Nu.

— Din pricina ei ?

— Da. E caraghios, nu-i așa ?

— Nu. La urma urmei, poate că nici nu te merita. Dar Rilke ? Și lui i-ai rămas credincios ?

— Bineînțeles. E singurul supraviețuitor al tinereții mele, dacă pot să zic așa...

— Știi că, gîndindu-mă la tine, m-am apucat să-l citesc și eu pe Rilke ?

— Ce drăguț... Și tu, Frieda, ești celibatară ?

— O fată bătrînă, dragul meu... Și n-am nici măcar nepoți pe care să-i pot răsfăța !

Cu toate că o spunea cu un glas voios, Possberg ghicea amărăciunea ei. Îi strînse ușor mîna. Frieda rîse forțat și, cu o veselie pe care n-o simțea, schimbă vorba :

— Trebuie că ești nerăbdător să afli ce s-a întîmplat cu ceilalți ? Ei bine ! Egon Hausser, Don Juanul nostru național, e un vestit profesor de vioară. Din toate colțurile țării vin oamenii să-l roage să le dea lecții. Cuceririle lui amoroase nici nu se pot număra. Nu s-a însurat. Din fericire, căci nenorocita care l-ar fi luat de bărbat ar fi înnebunit ! Frumoasa Else e tot frumoasă și nu s-a putut hotărî să-și aleagă un soț demn de ea. Sucește mai

departe capetele bărbaţilor şi cu toţi cei 33 de ani ai ei, tineri şi bătrîni nu ştiu cum să-i mai intre în voie. Emil este, cu siguranţă, unul dintre cei mai buni cardiologi din Würtemberg, s-a căsătorit cu o fiinţă la fel de potolită şi au doi copii : Adolf şi Fanny. Îţi aminteşti de amărîta de Edda Ibach ? Cunoştinţele ei de drept au dus-o în braţele lui Erich Grass, judecător de Curte. Şi ei au doi copii : Ludwig şi Iosef. Dagmar Kessel a rămas la fel de slab, dar pe deasupra s-a şi gălbejit. Nevasta lui, Lisel, e aproape tot atît de sfrijită ca şi el. Ei bine, află că aceşti doi slăbănogi au două odrasle voinice : Georg şi Mimi. Drăgălaşa Hildegard Pauly a găsit un soţ inteligent în persoana profesorului Franz Rehder, care a ştiut să-i preţuiască însuşirile. N-au decît un singur băiat, Günther, la fel de drăguţ ca şi maică-sa. În sfîrşit, Rudolf Rössler continuă să vorbească fără încetare, dar de astă dată, din înaltul tribunei Bundestagului, fiind deputatul landului nostru. E văduv. A fost însurat cu o femeie plină de ambiţii, Olga, care voia să-l vadă ministru, dacă nu cancelar. Fiica lor, Ada, e socotită ca una din cele mai bune partide din oraş. Şi cu asta mi-am terminat raportul. Acum e rîndul tău, Kurt. Dar înainte spune-mi dacă vrei să iei masa cu mine deseară ?

— Cu plăcere !

— Bravo ! O să ne întinerim reciproc, depănînd amintiri. Şi acum, te ascult.

— N-am mare lucru de spus, Frieda. Sînt funcţionar, lucrez în poliţie.

— Un post în poliţie ? E fantastic ! Dar sper că nu în calitate de poliţist ai venit aici ?

— Ba da.

— Vai, vai ! Ai venit să arestezi pe cineva ?

— Dacă dau de el, da.

Frieda, crezînd că glumeşte, rîdea şi juca jocul mai departe :

— Şi pe cine ai de gînd să prinzi ?

— Pe asasinul Catherinei Buchberger.

Se lăsă o tăcere cu atît mai apăsătoare, cu cît venea după o pălăvrăgeală veselă. Possberg se nelinişti :

— Dar ce ai, Frieda ?

Ea făcu un vădit efort să-şi regăsească verva dinainte, dar nu reuşi. Se mulţumi să observe pe un ton rece :

— Mă surprinde că un om de valoarea dumitale, Kurt, se ocupă de poveşti atît de murdare.

El zîmbi :

— N-avem de ales.

— Oricît aş încerca, nu văd ce te-ar putea interesa în cazul ăsta.

— Dar, Frieda, nu e vorba de ceea ce m-ar putea interesa pe mine. Am misiunea să-l arestez pe ucigaşul Catherinei Buchberger şi trebuie s-o duc la bun sfîrşit.

— S-ar părea, Doamne iartă-mă, că o spui cu oarecare plăcere...

— Ai dreptate, Frieda. N-am să-mi găsesc liniştea pînă n-am să pun mîna pe asasin, căci e crima cea mai mîrşavă, cea mai laşă pe care ţi-o poţi închipui.

— Cine are dreptul să judece faptele altuia, Kurt ?

— Îţi admir îngăduinţa. Dar poate, dacă ai fi văzut-o pe Catherine la morgă, aşa cum am văzut-o eu...

— Taci ! E groaznic !

— Da, e groaznic, Frieda, şi de aceea ţin să-l închidă pe monstrul ăsta. Turbez cînd mă gîndesc că-i aici, ascuns în oraşul ăsta şi nu-i ştiu chipul.... Voi afla însă curînd cum arată.

Şi Possberg îi vorbi Friedei despre descoperirea bonului de la fotograful Lechner, dar cea care îl asculta nu mai

era Frieda de la începutul întîlnirii lor. Nu mai rîdea. Se gîndea la altceva. Possberg se simţi puţin jignit şi se ridică să plece.

— Sînt fericit că te-am revăzut, Frieda... Atunci, pe deseară... Locuieşti aici ?

— Da... dar stai puţin, astăzi nu-i marţi ?

— Ba da.

— Cît sînt de proastă ! Am uitat cu desăvîrşire că trebuie să ies în oraş cu doi confraţi de-ai mei şi cu soţiile lor... E un fel de reuniune lunară, care s-a înrădăcinat ca un vechi obicei. Sper că încurcătura pe care am făcut-o nu te-a supărat, Kurt.

— Sigur că nu.

— La ce hotel stai ?

— La *Tannhauser*.

— Am să te chem la telefon, ca să stabilim altă întîlnire.

— Perfect. Bună seara, Frieda.

— Bună seara.

Convins că povestea cu reuniunea farmaciştilor era o născocire, Kurt era sigur că Frieda n-o să-l mai cheme. Dar să-l ia dracu dacă pricepea de ce !

CAPITOLUL III

Kurt nu putea suferi să nu înţeleagă un lucru şi nu pricepea nimic din schimbarea survenită în purtarea Friedei. Fusese neplăcut impresionată de meseria lui de poliţist ? Totuşi, atitudinea ei rămăsese aceeaşi pînă cînd

îi declarase intenţia lui de a-l aresta pe ucigaşul Catherinei Buchberger. Era de necrezut ca blînda domnişoară să aibă cît de cît de-a face cu această crimă. Dar atunci ce-o făcea să-i găsească scuze ucigaşului? În cuvinte mai măsurate, fără îndoială, ea exprima aceeaşi convingere ca inspectorului principal Oberhofer. Ce raporturi se puteau stabili între şeful Poliţiei criminale din Heidelberg şi farmacista burgheză din Kramergasse? Nici unul, desigur, şi această certitudine făcea problema şi mai de neînţeles. În orice caz, mobilul care o mînase pe Frieda Posch trebuie să fi fost dintre cele mai serioase, căci după ce se arătase sincer bucuroasă de întoarcerea lui Possberg, nu se temuse să-l jignească născocind o scuză cusută cu aţă albă, ca să anuleze invitaţia la cină. Sătul să-şi mai bată capul şi dezgustat că nu găseşte nici un răspuns logic, Kurt se culcă spunîndu-şi că, la urma urmei, nu venise la Heidelberg ca să cerceteze toanele prietenilor lui de altădată, ci ca să-l urmărească pe ucigaşul Catherinei, şi că nimeni şi nimic nu-l va sili să-şi schimbe gîndul. Adormi şi visă că, din depărtările unei priveliști acoperite de neguri, Catherine venea spre el, mulţumindu-i că o apără.

Omul de serviciu strecurase ziarul pe sub uşă. Sărind din pat, înainte chiar de a se spăla, Kurt citi cronica locală şi constată că-i este închinat un articol întreg. I se făcea un portret extrem de măgulitor şi se anunţa că se află la Heidelberg pentru a descoperi pe asasinul Catherinei Buchberger. Redactorul scria mai departe că cei ce-l cunoşteau bine pe inspectorul Possberg nu se îndoiau că va izbuti, deoarece avea reputaţia că nu lasă o treabă pînă nu o duce la bun sfîrşit. Kurt zîmbi gîndindu-se la mutra lui Oberhofer cînd va citi aceste rînduri.

Tocmai ieșea din restaurantul hotelului unde luase micul dejun, cînd fu anunțat că o tînără îl aștepta în salon. Era Anny Thiele, care-i spuse că sicriul în care se odihnea Catherine fusese adus și se afla acum într-o capelă pusă la dispoziție de serviciul de pompe funebre din Heidelberg. Înmormîntarea urma să aibă loc la ora 16. Possberg telefonă de îndată pastorului de la biserica Heiliggeist care își dădu consimțămîntul. Slujba de iertarea păcatelor avea loc la ora trei și jumătate. Pînă atunci Anny va rămîne la căpătîiul Catherinei. Kurt îi strînse călduros mîna.

— Ești o fată bună...

Intrînd în Floringasse, Possberg se mîngîia cu gîndul că — dacă norocul îi va surîde — îl va putea aresta pe ucigaș înainte de ultimul drum al Catherinei.

În atelierul fotografului, același băiat părea la fel de cufundat în aranjarea clișeelor ca și prima dată. Se uită la Kurt cu un aer ciudat și-l chemă pe patron. Cînd apăru Lecher, după aerul lui prefăcut, după întreaga lui atitudine, Kurt înțelese că fusese tras pe sfoară.

— Ei, domnule Lechner, ați găsit clișeul acela ?

— Îmi pare nespus de rău... Credeam că l-am păstrat, dar... s-a rătăcit pe undeva sau a fost aruncat... Îmi pare rău, dar n-am ce face... La revedere, domnule.

— O clipă.

Tipul, care se și îndrepta spre camera din fund, se întoarse cu o umbră de neliniște în ochi. Possberg se apropie de el :

— Minți, Lechner !

— Cum ? Nu vă permit...

Kurt îl înșfăcă de halat și-l trase spre el, cu obrazul aproape lipit de al său :

— Cine ţi-a dat ordin să distrugi clişeul ?
— Nu... nu-nţeleg ce vreţi... vreţi să spuneţi !...
— E urît să minţi la vîrsta dumitale, Lechner, şi primejdios...
— Primejdios ?
— Da, pentru că te faci complicele unui asasin !
— Nu-nţeleg nimic din tot ce spuneţi !
Poliţistul îl zgîlţîi cu brutalitate.
— Ai să vorbeşti, da sau nu ?
— Dă-mi drumul, sau chem poliţia !
— N-ai de ce, de vreme ce sînt eu aici ! Dar cred că să vorbim mai liniştiţi în biroul dumitale, Lechner.
— Nu vreau ! Fritz !
Dar numitul Fritz, ocupat cu clasarea fotografiilor, făcea pe surdul. Era limpede că nu-i displăcea ce i se întîmpla patronului. Kurt îl trase pe fotograf spre prima încăpere la îndemînă, deschizînd uşa cu piciorul. Îl aşeză pe un scaun. Pierdut, celălalt îl privi şi-l întrebă :
— Ce-aveţi de gînd să-mi faceţi ?
— Nimic, dacă eşti cuminte... Altminteri, ai să ai nevoie de cîteva hapuri ca să adormi în seara asta !
— Dar n-aveţi dreptul !
— Mi-l iau eu singur ! Ascultă-mă bine, Lechner, cine ţi-a ordonat să arzi clişeul ?
— Nimeni.
— Atunci unde e ?
— A fost aruncat.
O palmă zgudui cu putere capul lui Lechner. Fotograful începu să plîngă, neobişnuit să fie tratat astfel. Nepăsător, Possberg reluă :
— Cine ?
— Vă jur că...

O altă palmă îl făcu pe Lechner să se clatine. Gemu:

— Vă rog... Încetați...

— Cine?

— Nu pot să...

— Cu atît mai rău pentru dumneata.

Încă o palmă. Lechner nu se mai împotrivi.

— Poliția.

— Ce?! Poliția?!

— Da, de la poliție mi-au telefonat ca să-mi poruncească să distrug definitiv clișeul pe care-l căutați, dacă nu vreau să am mari neplăceri.

Possberg simți că omul spunea adevărul. Îi dădu drumul.

— Îl cunoști pe cel care a vorbit cu dumneata?

— Nu.

— Și totuși l-ai ascultat?

— Sînt tari.

Neîncrezător la început, Kurt se gîndi însă la atitudinea inspectorului general Oberhofer. Dar dacă, într-adevăr, de la el pornea ordinul, ce motive imperioase îl împingeau oare pe un funcționar superior să se dezonoreze în felul acesta? Polițistul îl lăsă pe Lechner, care plîngea cu sughițuri, și se întoarse în magazin, unde Fritz îl întrebă:

— L-ați mardit pe bătrîn?

— Puțin...

— Nici o pagubă! Scîrba!... Știți, clișeul acela, l-a scos din cămăruță și apoi azi-dimineață i-a telefonat cineva și numaidecît l-a aruncat în sobă... Și... sigur că dacă mă întreabă, zic că n-am văzut nimic... V-ați dus să discutați amîndoi ceva... Nici n-am auzit strigînd!

— Eşti un băiat deştept, Fritz...

Înainte de a pleca, Possberg vîrî cinci mărci în mîna băiatului.

— La preţul ăsta, domnule, l-aţi fi putut omorî şi nu ziceam nimic !

Ce însemnau toate acestea ? Poliţia încerca acum să-i pună beţe în roate lui Kurt ? Şi cine ştia de întrevederea lui cu Lechner ? Îşi amintea foarte bine că nu dăduse lui Oberhofer adresa fotografului. Atunci, cum aflase ? Deodată, un nume îi străfulgeră prin minte : Frieda Posch ! Ei îi povestise. Blînda, sfioasa Frieda era aşadar în stare să-şi trădeze un prieten ? Se repezi pînă-n Kramergasse şi, neluînd în seamă vînzătorii uluiţi, pătrunse ca o săgeată în biroul-salon unde, cînd îl văzu, Frieda Posch scoase un ţipăt de uimire :

— Kurt ! Nu te aşteptam... Nu ne înţelesesem că... ?

— De ce i-ai telefonat, ieri, lui Oberhofer, după plecarea mea ?

— Kurt, îţi dau cuvîntul meu că...

— Nu minţi, Frieda, nu mînji frumoasa amintire pe care o aveam despre tine... Odinioară n-ai fi fost în stare de o faptă atît de josnică... Ce s-a întîmplat de te-ai schimbat aşa de mult ?

Ea se prăvăli într-un fotoliu.

— Tu nu poţi înţelege, Kurt...

— Dar dacă aş încerca ?

— E cu neputinţă, nu eşti de aici !

— Frieda... Ştii cine a ucis-o pe Catherine Buchberger şi nu vrei să-l arestez ?

Ea înălţă capul şi-l privi în ochi :

— Cred că ştiu, într-adevăr, cine e asasinul Catherinei Buchberger şi nu vreau să fie arestat.

Şi apoi urmă, în şoaptă :

— Sper că va avea curajul să se sinucidă...

Lui Possberg îi pierise mînia. Frieda era atît de descumpănită, încît lui Kurt i se făcu aproape milă de ea. Se aşeză în faţa ei.

— Adu-ţi aminte, Frieda, altădată... erai cea mai înţeleaptă dintre noi toţi... Repetai într-una că nu trebuie niciodată să faci compromisuri cu propria ta conştiinţă...

— Şi cine-ţi dă dreptul să crezi că fac compromisuri cu conştiinţa mea ?

— Încerci să salvezi un criminal ?

— Nu pe el încerc să-l salvez... Pe el îl dispreţuiesc şi cred că dacă l-aş putea ucide, nu m-aş da în lături, ca să răzbun pe micuţa moartă la care ţii atît de mult.

— Dar justiţia, Frieda...

— În numele justiţiei fac ceea ce fac, Kurt. E de ajuns că a plătit un nevinovat...

— M-ai trădat, Frieda. Am venit ca un prieten iubitor, şi pe la spate...

— Îţi repet că nu poţi înţelege. Am multă afecţiune pentru tine, Kurt, dar nu eşti de aici.

Possberg se ridică.

— Cineva trage sforile... şi e cineva puternic, dacă a putut să te facă să comiţi asemenea acte...

— Te înşeli, Kurt, îţi jur, nu-i nimeni !

— Oricum, de vreme ce nu sînt de-aici, aşa cum mi-o tot spui, eu nu am nici un scrupul să-l urmăresc pe ticălosul pe care tu vrei să-l ocroteşti şi-ţi dau cuvîntul meu, Frieda, c-am să pun mîna pe el !

— N-ai să reuşeşti, Kurt.

— Ba da, deoarece acum, datorită ție, știu unde să-l caut.

— Dacă n-aș fi fost sigură de eșecul tău, nu ți-aș fi mărturisit nimic.

— Rămîi cu bine, Frieda. Regret că am venit aici... Nu mă voi putea gîndi la tine la fel ca înainte.... Faci o greșeală, eu nu mai sînt Kurt cel de odinioară care fugea ca să-și ascundă durerea. Acum mă agăț și mușc pînă la sînge. Prietenii tăi au să-și dea seama de asta.

— Ajunsese la ușă cînd ea îl chemă înapoi :

— Kurt... și dacă Elisabeth ți-ar cere să renunți ?

— Pentru că e și ea amestecată ?

Ea ridică din umeri.

— Ca noi toți.

— Frieda, Elisabeth a murit pentru mine.

Mințea, dar nimeni nu trebuia să știe.

De-a lungul străzii Gaisberg — micul convoi înainta poticnindu-se spre Bergfriedhof, spre cimitir. Anny Thiele nu era destul de bogată pentru a se putea îngriji de o înmormîntare mai falnică pentru prietena ei. Catherine era dusă la groapă într-un car funebru cu puțin mai presus de obișnuitul dric al săracilor. În urma lui mergea Anny, între pastorul de la biserica Heiliggeist și Possberg. Apoi, cîțiva bătrîni din Frisenberg și niște necunoscute.

De o parte și de alta pe trotuare, femeile își făceau cruce, bărbații se opreau cu capul descoperit. Kurt nu se gîndea decît la ucigaș, ascuns undeva în cartierele bogătașilor. Mărturisirea Friedei îi îndrepta cercetările într-acolo, dar nu-i ușura cu nimic misiunea. De la Anny știa mai demult că asasinul este fiul unei familii avute. În

jurul acestei familii, societatea bună din Heidelberg ridica metereze, construia ziduri de apărare. Uitînd grozăvia crimei, nu se gîndea decît la casta pe care voia s-o păzească de scandal. Opinia publică nu trebuia să cunoască această spărtură în blocul de piatră al burgheziei. Povestea avea să fie lichidată între ei, între oamenii „bine" din oraș. O plîngeau, desigur, pe Catherine, dar însemnătatea ei, desigur, nu era atît de mare încît să-i răzbune moartea. Toți acești cetățeni bogați, sus-puși, aveau o uriașă influență. Nu mai departe inspectorul Oberhofer, a cărui atitudine nu se putea explica în alt fel.

Alături de pastor, Kurt își luă pentru ultima oară rămas bun de la Catherine. Groparii începură să arunce peste ea primii bulgări de pămînt. Se sfîrșise. Micuța îndrăgostită se va preface în țărînă în străvechiul pămînt german, în timp ce asasinul ei va continua să se bucure de viață, să bea, să mănînce, să doarmă pînă cînd într-o zi se va îndrăgosti de o altă fată, din lumea lui însă, cu care va întemeia o familie respectată de toți. Ei bine, nu ! Așa ceva nu se va întîmpla cît timp va mai curge o picătură de sînge în vinele lui Kurt. Făcu acest legămînt în tăcere, în fața mormîntului încă deschis. Singur împotriva întregului oraș ? Ei și ?

După ce o conduse pe Anny la gară, polițistul se întoarse la hotel unde îl așteptau doi inși. Se prezentară ca inspectori de poliție, arătîndu-i lui Kurt legitimațiile.

— Ce pot face pentru dumneavoastră ?

— Să ne însoțiți.

— Unde ?

— Pînă la biroul inspectorului principal Oberhofer.

— Era nevoie să vă trimită după mine ? Se temea că nu voi veni dacă mă cheamă ?

— Nu, nu-i vorba de asta... s-a depus o plîngere împotriva dumneavoastră.

Cînd Possberg intră în biroul lui Oberhofer, acesta sări de pe scaun ca ars.

— Ah ! Iată-te, în sfîrşit ! Era şi timpul ! Unde ai fost ?

— Ce vă priveşte ?

Inspectorul principal căscă gura, trăgînd aer în piept ca şi cum ar fi primit o lovitură în pîntece.

— Refuzi să răspunzi ?

— Pentru ce v-aş da socoteală de faptele şi întîmplările din viaţa mea particulară ?

— Pentru că, fără îndoială, am să te bag în puşcărie.

— Sub ce pretext ?

— Lovituri şi răniri !

— Nu-i oare o confuzie la mijloc, domnule inspector pricipal ? Nu eu am ucis-o pe Catherine Buchberger pe carea am însoţit-o de curînd la cimitir... Trebuia, nu-i aşa, să se îngrijească cineva şi de ea, într-un oraş unde toată lumea pare să ia partea ucigaşului.

— Te poftesc să-ţi măsori cuvintele !

— Nu spun nimic ce nu poate fi controlat, domnule inspector principal, şi dumneavoastră ştiţi foarte bine acest lucru.

— Ceea ce ştiu este că te-ai introdus cu forţa la fotograful Lechner şi l-ai lovit fiindcă nu-ţi putea da un clişeu pe care i-l cereai !

— De ce l-aş fi lovit, domnule inspector principal, de vreme ce ştiam precis că acest clişeu îl distrusese din ordinul dumneavoastră ?

— Ce tot spui ?

Repet ceea ce mi-a încredinţat domnul Lechner. M-a cam surprins, trebuie să vă mărturisesc, căci nu se prea obişnuieşte ca un poliţist să facă să dispară un corp delict.

Galben ca ceara, Oberhofer strigă :

— Bagă de seamă, Possberg !

Inspectorul principal ridică pumnul, ca şi cum ar fi voit să-l lovească, dar se stăpîni, răsuflă adînc şi se aşeză din nou pe scaun.

— Dumneata te crezi grozav, nu ?

— Nu aşa de grozav, dacă am făcut prostia să nu iau clişeul aseară. Acum asasinul ar fi la închisoare.

— După spusele dumitale...

— După spusele mele.

— Dacă lăsăm la o parte strălucitele dumitale ipoteze, dacă, pentru moment, privim cu dispreţ învinuirile nesăbuite aduse unuia dintre superiorii dumitale, rămîne faptul că eşti acuzat de lovituri şi răniri.

— Cine mă acuză ?

— Victima dumitale, domnul Lechner, fotograf în Floringasse.

— Dacă înţeleg bine, îl credeţi pe el şi nu pe mine ?

— Nu-i chiar aşa... mai există şi un martor.

Fură aduşi Lechner şi ajutorul său Fritz. La vederea lui Possberg, fotograful îl arătă cu degetul, urlînd :

— El este, domnule inspector principal ! El este !

— Îl recunoşti pe acest om ?

— Mai e vorba ! M-a bătut destul, ca să-mi aduc aminte de el !

Oberhofer se-ntoarse spre Fritz :
— Şi dumneata, tinere, îl recunoşti ?
— Da, e clientul care a venit azi-dimineaţă.
— Perfect !... L-ai văzut lovindu-l pe patronul dumitale ?
— Nu, domnule.
— Cum aşa ?
— S-au dus amîndoi în biroul domnului Lechner şi acolo, bineînţeles, că nu ştiu ce şi-au povestit, silit fiind...
— Dar l-ai auzit pe domnul Lechner ţipînd ?
— Nu.
Fotograful răcni :
— Fritz, te dau afară !
Kurt, care pînă atunci nu rostise nici un cuvînt, remarcă :
— Oare asta nu se numeşte mărturie prin constrîngere, domnule inspector principal ?
— Lasă-mă-n pace ! îmi cunosc meseria !
Oberhofer se legă iar de Fritz :
— Bagă de seamă. Ştii că dacă minţi poate fi rău de dumneata !
— Nu mint. Doar n-o să spun c-am auzit ceva, dacă n-am auzit nimic !
Scos din fire, inspectorul principal îi dădu afară pe fotograf şi pe băiatul său din prăvălie. Kurt întrebă :
— Pot să plec ?
— Păzeşte-te, Possberg... La cea mai mică greşeală, te umflu !
— Nu credeţi, domnule inspector principal, că ar fi mai bine să-l umflaţi pe asasin ?
Kurt ieşi fără să aştepte răspunsul lui Oberhofer.

Dacă n-ar fi fost vorba de Catherine, Kurt ar fi lăsat totul baltă și s-ar fi întors la Stuttgart, dar să răzbune moartea bietei fete devenise pentru el o problemă personală. Orice s-ar întîmpla, nu va da înapoi. Ajuns la hotel, îi telefonă lui Hagen ca să-l pună la curent cu ultima ciocnire cu Oberhofer. Comisarul îi spuse că va chibzui la ce s-ar putea face pentru a-l potoli pe turbatul șef al Poliției criminale din Heidelberg. În ce-l privea pe Possberg, atîta vreme cît nu va comite o abatere precisă, el o să-l acopere. Liniștit, Kurt se duse să ia masa la *Europischer Hof*, unul din cele mai mari hoteluri din oraș. Ținea să arate complicilor ucigașului că nu-i este teamă de ei și că amenințările lor nu-i tăiau pofta de mîncare.

Cînd se-ntoarse la el în cameră, după o lungă plimbare pe Neckarstaden, de-a lungul rîului, fu înștiințat că o doamnă care nu voise să-și spună numele, îl chemase de trei ori la telefon. Să fi fost Frieda, roasă de remușcări ? Zîmbi, destul de mulțumit de sine. Tot îi mai făcea să viseze urît pe oamenii „bine" din Heidelberg ! Tocmai se vîra în pat, cînd, telefonul sună din nou. Era anunțat că aceeași doamnă dorea să-i vorbească, refuzînd și de astă dată să-și dea numele. Kurt rîse cu poftă. Prevăzătoare mai era Frieda !

— Bine, dați-mi legătura !

Auzi cuvintele telefonistei :

— Domnul Possberg la aparat, vorbiți, doamnă !

Kurt se pregătea tocmai să spună un ironic : „Bună seara, Frieda !", dar vorbele i se stinseră pe buze la auzul vocii de pe fir :

— Alo ! Kurt Possberg ?

Glasul acesta... Din gîtlejul strîns al lui Kurt parcă nu voia să iasă nici un sunet. Reuși totuși să răspundă :

— La telefon. Cine e ?

Vocea începu atunci să recite încetişor :

Cel care acum, undeva plînge în lume,
fără rost plînge în lume,
mă plînge pe mine.

Încă de la primul vers al „Orei grave" de Rilke, Kurt recunoscuse pe cea care-i vorbea.

Cel care acum, undeva, rîde în noapte,
fără rost rîde în noapte,
rîde de mine.

Kurt n-ar fi putut spune dacă suferea sau era fericit. Glasul îl chinuia şi totodată îi reda tot ceea ce crezuse că a pierdut pentru totdeauna. Muzica poemului lui Rainer Maria Rilke îl pătrundea purtîndu-l spre acele tărîmuri care nu pot fi cuprinse în cuvinte, dar cunoscute de toţi iubitorii de frumos.

Cel care acum, undeva, pleacă în lume,
fără rost pleacă în lume,
pleacă spre mine.

Oare existase vreo clipă în care încetase să vină spre ea ? Cu cît ea se îndepărta mai mult şi lumea îngrămădea piedici între ei, cu atît mergea mai neobosit, mînat de speranţa că va putea măcar s-o zărească de departe, dacă n-o putea întîlni, căci ea fusese şi rămînea totul pentru el.

Cel care acum, undeva, moare în lume,
fără rost moare în lume,
se uită la mine.

---

[1] În româneşte de Eugen Jebeleanu.

Apoi se făcu tăcere. Atunci, smulgîndu-se din mrejele vrajei, el şopti :

— Elisabeth...

— Ce-i cu tine, Kurt ? Sau ţi s-a schimbat glasul ?

— Nu-i nimic. Sînt fericit să te aud. Nu credeam să mai am parte de bucuria asta...

O nouă tăcere. Apoi :

— Kurt... Ştii bine că tu ai fost cel care a plecat.

— Tu plecaseşi de mult, Elisabeth.

— Nu vorbi cu amărăciune, Kurt. Dacă asta te poate alina, află că am regretat hotărîrea luată atunci, seara, la Neckargemünd. N-am mai ştiut nimic de soarta ta... Abia astăzi am aflat din ziare şi de prezenţa ta aici, şi de meseria ta. Nu m-am putut împiedica să nu-ţi telefonez. Nu eşti supărat pe mine, nu ?

— Să fiu supărat ?... Nu ştii cîtă plăcere îmi face să te aud... Elisabeth, voi putea să te revăd ?

— Da, dacă... ţi-a trecut...

— Să-mi treacă ? Ce să-mi treacă ?

— Dragostea pentru mine, cum cred că este şi cazul după zece ani.

— Dacă înţeleg bine, nu te voi întîlni decît dacă-ţi jur că nu te mai iubesc.

Lui Kurt i se păru că la celălalt capăt al firului Elisabeth abia se ţine să nu izbucnească în rîs.

— Nu-mi jura cu prea multă înflăcărare, Kurt, m-aş simţi jignită.

— Linişteşte-te, Elisabeth, nu ne vom revedea, căci tot te mai iubesc.

Puse receptorul în furcă pentru că nu mai era nimic de spus. Trecu mai puţin de un minut şi telefonul sună din nou. Possberg duse receptorul la ureche şi auzi un glas înăbuşit, care murmura drăgăstos :

— Îţi mulţumesc, Kurt.

Şi, la rîndul ei, Elisabeth închise aparatul.

Kurt uită pe loc cei zece ani care trecuseră. Nu-şi mai amintea de ceea ce, pînă mai ieri, numise „trădarea" Elisabethei, nu-şi mai aducea aminte nici că iubitul său Heidelberg se arăta duşmănos. Reînvia în el studentul de altădată, ce visa la o teză triumfală şi la plecarea sa împreună cu Elisabeth. Era sigur că ea nu se schimbase, că timpul nu reuşise să i se întipărească pe faţă. Gîndul că în noaptea aceasta ea respira acelaşi aer cu el îl umplea de dorinţe nebuneşti. Îi venea să sară din pat şi să alerge pe străzi încotro vedea cu ochii, strigînd: „E... li... sa... beth! Dormeau amîndoi în acelaşi oraş ca odinioară... O fericire adîncă şi potolită urmă exaltării. Pentru propria lui plăcere repeta într-una: Elisabeth... Elisabeth... Elisabeth, şi îşi recita acest poem al lui Rilke mai drag lui, poate, decît oricare altul:

Şi-aproape-o fată-o fost şi s-a iscat
din fericirea unică a lirei,
senin luci prin vălul primăverii
şi în urechea mea îşi făcu pat. [1]

Nu-i mai era somn; se plimba prin cameră uitîndu-se în jur cu ochii tînărului de douăzeci de ani. Îl învăţa pe Rilke, îl studia pe Rilke, trăia alături de Rilke, voia să devină cel mai bun cunoscător al lui Rilke. Îşi făgăduia să plece cu Elisabeth în vacanţa următoare în Elveţia, cu rucsacul în spate şi să ajungă la Valais, ca să se ducă să îngenuncheze la mormîntul lui Rilke de la Rarogne. Rătăcind în afara timpului, Kurt se apucă să socotească cheltuielile de drum în aşa fel, încît să nu

[1] Din ciclul „Sonete către Orfeu", în româneşte de Maria Banuş.

fie prea mari față de puținii bani pe care-i aveau. Ajungînd la oglindă, își zări chipul și deodată se dezmetici. Kurt din vremea lui Rilke nu avea cutele astea amare, ochii încercănați și șuvițe cărunte la tîmple. Își trecu mîna peste frunte, închise și deschise ochii ca un om care se trezește din somn și-i vine greu să se regăsească în realitate. Dezmeticit de-a binelea, se culcă la loc. De ce să-și facă iluzii ? O pierduse pe Elisabeth o dată pentru totdeauna ! Oricum, însă, drăguț din partea ei că-i telefonase. Gestul ei, orice scuză sau motiv ai vrea să-i găsești, era dovada faptului că nu-l uitase. Altă fire decît Frieda Posch ! Întinse brațul să stingă lumina, cînd un gînd îngrozitor îl țintui locului. Și dacă Elisabeth, chemîndu-l la telefon, încercînd să-l farmece, să-l înduioșeze, nu o făcuse decît din ordin și cu același scop ca și neîndemînatica Frieda ? Doar și ea, Elisabeth, se număra printre „intangibilii" Heidelbergului ! Și ea era din lumea bună. Și ea făcea parte din cei care găseau că zarva din jurul morții Catherinei n-avea nici un rost. După bruftuluielile mojicului de Oberhofer, treceau acum la mijloace mai subtile, prin Elisabeth, care se străduia să reînvie vechea lor dragoste. Canaliile ! Se simți zguduit de o furie fără margini. Ar fi vrut să se năpustească asupra lor și să dea cu pumnii în mutrele lor binevoitoare și fățarnice, să lovească, să lovească ! Dac-ar fi știut numărul de telefon al Elisabethei, ar fi chemat-o ca să-i arunce în obraz tot ce credea despre ea și despre mașinațiile ei murdare !

După o noapte foarte chinuită, Kurt se trezi tîrziu. Tocmai ieșea din baie cînd telefonul sună iar. Era Elisa-

beth. Prima lui pornire fu să închidă, pe urmă, însă, se gîndi că ar fi interesant să vadă pînă unde va merge, încercînd să-i schimbe hotărîrea.

— Bună dimineaţa, Elisabeth... Mi se pare că-ţi spun bună dimineaţa ca altădată, cînd ne întîlneam dimineaţa, înaintea cursului lui moş Lögler.

— N-am dormit toată noaptea, Kurt.

— Eşti bolnavă ?

— Nu, fericită că te-am regăsit, că te-am auzit din nou... Mi se părea că o întreagă parte din viaţa mea, cea mai puţin bună, pierea...

— E drăguţ ce spui, Elisabeth. O fi şi adevărat ?

— Kurt, nu-ţi aminteşti că n-am ştiut niciodată să mint ?

El ocoli răspunsul, temîndu-se să nu fie prea brutal. Partida adversă nu trebuia să bănuiască neîncrederea lui faţă de Elisabeth.

— Şi nici în privinţa asta nu te-ai schimbat ?

— Nu m-am schimbat în nici o privinţă, Kurt, în afară de una...

— Şi anume ?

— Iluziile mele din trecut.... Dar, ascultă-mă, Willy se duce să pledeze la Darmstadt şi nu se întoarce decît deseară. Vrei să luăm masa împreună ?

— Nu-ţi aminteşti ce ţi-am mărturisit aseară, Elisabeth ? De ce mi-e cu neputinţă să te văd ?

— Eu vreau să te văd, Kurt... pentru că... Şovăi o clipă, apoi spuse : Pentru că nici eu n-am încetat să te iubesc.

Şi repede de tot, ca să nu-i dea timp să răspundă, adăugă :

— Ne vedem la unu, la Neckargemünd, la *Zur Pfalz.*

Și închise în clipa cînd rosti ultimul cuvînt. Pe gînduri, Possberg puse receptorul în furcă. O schimbaseră oare într-atîta ? Îi plămădiseră un suflet atît de josnic, încît să îndrăznească să-i dea întîlnire chiar în locul unde se despărțiseră ? Oricît de mare îi era furia față de clanul care se ridicase împotriva Catherinei, nu putea să creadă într-o asemenea mîrșăvie din partea Elisabethei. Adevărat că odinioară arta de a minți îi era străină. Se învoise ea oare s-o învețe după despărțirea lor? Cu toată neîncrederea lui arțăgoasă, Kurt recunoștea că, la telefon, Elisabeth părea sinceră. Mai mult chiar, tulburată. În timpul prieteniei lor nu știa de loc să joace teatru. Și cînd, din joacă, încerca să se prefacă, nu reușea niciodată să înșele pe cineva. Ar fi fost, după părerea unanimă a colegilor ei, o actriță dintre cele mai proaste. În adîncul inimii lui Kurt se trezea o urmă de remușcare. Poate că gîndise prea urît despre Elisabeth și o judecase pe nedrept.

Kurt ajunse primul la restaurantul din Neckargemünd, unde bătrînul chelner care-l recunoscu făcu în așa fel, încît să-i dea o masă pe rîndul unde servea el. Polițistul era foarte mișcat. După zece ani, Elisabeth și cu el vor continua, poate, convorbirea întreruptă odinioară atît de brusc.

La ora unu, inima începu să-i bată ceva mai tare. Și, atent la ce se petrecea cu el, Kurt nici nu observă apropierea Elisabethei. Se ivi înaintea ochilor lui fără să-i fi auzit pașii.

— Bună ziua, Kurt.

Semăna atît de mult cu făptura pe care o păstrase în amintire încît nu fu în stare să scoată nici un cuvînt și rămase pironit pe scaun. Ea zîmbi.

— Nu mă recunoști ?

Kurt bolborosi :

— Elisabeth...

Şi, fără să-i pese de ce se cuvenea sau nu, îi luă mîna, apoi o strînse la piept tare de tot, spunînd într-una :

— Elisabeth... tu eşti cu adevărat, Elisabeth, eşti aici... De atîta vreme, Elisabeth...

Ea plîngea pe tăcute, iar bătrînul chelner, care asista de departe la această scenă, nu îndrăznea să intervină, ghicind că amîndoi se găseau în clipa aceea la mii de leghe de *Zur Pfalz*. Aşezaţi unul lîngă altul, se priveau ţinîndu-se de mînă.

— Nu te-ai schimbat de loc, Kurt... Te-ai făcut doar mai aspru, poate... Ai un aer ceva mai răutăcios...

— L-am căpătat într-o seară, acum zece ani... chiar aici, în locul ăsta...

— Taci... Dar eu, Kurt, am îmbătrînit ?

— Tu ?... Tu eşti Elisabeth a mea... Nu mi te închipuiam altfel.

— Am 33 de ani, în curînd împlinesc 34...

— Ce importanţă are ! Poţi să fii foarte bătrînă, să ai părul alb, dinţi falşi şi spatele încovoiat, pentru mine vei fi întotdeauna Elisabeth.

— Opreşte-te, Kurt, altfel încep iar să plîng şi chelnerul o să-şi închipuie că mă maltratezi !

Făcură comanda şi începură să mănînce fără să bage de seamă ce li se servea.

— Vorbeşte-mi despre tine, Kurt... Nu te-ai căsătorit, nu-i aşa ?

— Nu te căsătoreşti cînd porţi în inimă o fată ca Elisabeth.

Ea îi mărturisi în şoaptă :

— Nu te meritam, Kurt...

— Nu spune prostii! Te-ai putea închipui nevasta unui inspector de poliţie?

— Şi de ce nu? Mama era tovarăşa de viaţă a unui simplu muncitor şi a fost fericită, fără bani, fără confort şi trudind peste puterile ei... — Dar tu, cu banii tăi, cu confortul tău, fără să munceşti, nu eşti fericită?

— Nu.

— Dar soţul tău?

— N-am soţ, Kurt. Willy nu se gîndeşte decît la el. Nimic nu contează în ochii lui în afară de cariera pe care şi-a ales-o. E un om de mare viitor. Ştii că se vorbeşte că el va fi preşedintele landului nostru?

— Doamna preşedinte de Baden-Würtemberg!

— Dac-ai şti cît de puţin îmi pasă de toate astea! Nu cer decît un singur lucru: să-mi recapăt libertatea. Dar se pare că în lumea lui Willy nu se divorţează. E adevărat că un divorţ i-ar dăuna faţă de puternicii lui electori. Şi atunci mă sacrifică.

— Poate că te iubeşte?

— El? Cred că m-a luat de nevastă pentru că-i impuneam. Simţea că-i aduceam acel echilibru care-i lipsea. Dar, în foarte scurt timp, prietenii lui l-au întors împotriva mea. A fost cît pe-aci ca bătrînul Heidelberg să nu-l ierte că a introdus în clan pe o fiică de muncitor. Şi, totuşi, cînd eram studenţi, aceşti oameni ne primeau printre ei, nu-i aşa? Dar numai pentru că viaţa studenţească îngăduia toate fanteziile. Adu-ţi aminte, Kurt, niciodată n-au invitat la ei acasă pe vreunul din noi. Au impresia că i-am silit să mă primească, şi nu mi-o iartă. Din fericire, n-am avut copii. Ar fi fost socotiţi, fără îndoială, nişte bastarzi. Nu sînt tolerată decît din pricina lui Willy, omul lor cel mai de seamă, dar dacă din întîmplare aş rămîne văduvă, m-ar alunga.

— Chiar aşa ?

— Chiar aşa, Kurt.

Biată micuţă Catherine care nu cunoştea aceste legi, aceste interdicţii, şi îşi închipuia că va intra în lumea bună numai pentru că iubea şi se credea iubită !

— La ce te gîndeşti, Kurt ?

— Mă gîndesc la sărmana mea Catherine.

Elisabeth tresări.

— O fată ?

— O femeie tînără.

— Pe care... o iubeşti ?

— Cred că o iubesc...

Vocea Elisabethei se schimbă puţin.

— Locuieşte la Stuttgart, probabil ?

— Nu, la Heidelberg.

— La Heidelberg ! Dar...

— La Bergfriedhof.

— Ah !... Vrei să spui că a murit ?

— Da.

— Bietul meu Kurt, n-ai noroc... Vă cunoşteaţi de mult ?

— Ea habar n-avea că exist pe lume, iar eu n-am întîlnit-o decît la... morgă.

— Dumnezeule ! E tînăra al cărei caz îl anchetezi ?

— Da.

Şi atunci Kurt îi istorisi Elisabethei povestea Catherinei şi, după ce termină, adăugă :

— Nu vedeam în ea decît o biată copilă, a cărei jalnică păţanie nu era, desigur, prea neobişnuită. Nu m-a interesat cu adevărat decît cînd am aflat că locuia la Heildelberg şi n-am început s-o iubesc decît în ziua cînd mi-am dat seama că s-a izbit de acelaşi bloc, de acelaşi clan care te-a smuls din braţele mele. Prin ea mi se dă

prilejul să-mi iau revanşa şi jur că nu voi scăpa acest prilej !

— Nu pricep ce vrei să spui, Kurt.

— E totuşi destul de simplu : tatăl copilului Catherinei este un om din lumea ta ! Iartă-mă... din lumea soţului tău.

— Doamne ! De unde ştii ?

El îi înşiră dovezile : mărturia Anneyei Thiele, atitudinea inspectorului principal Oberhofer, aceea a Friedei Posch...

— Frieda !

— Da, Frieda care a recunoscut că ştie cine-i asasinul şi numai că nu mi-a spus : „Te desfid să-l descoperi“ !

— Dacă nu tu mi-ai povesti toate astea, Kurt, n-aş crede un cuvînt ! Frieda... E de neînchipuit !

Ca s-o convingă pe deplin, îi mai spuse şi întîmplarea cu fotograful Lechner. Şi, cînd află că Oberhofer dăduse un telefon pentru a distruge clişeul acuzator, ea crezu totul.

— Elisabeth, înţelege-mă voi merge pînă la capăt. Am să arunc în aer tot clanul !

— N-ai să reuşeşti, Kurt. Sînt prea puternici...

— Eu sînt mai puternic decît ei pentrucă n-am nimic de ascuns ! Şi nu numai pentru tînăra moartă am să lupt, ci şi pentru tine, pentru noi, ca să plătească pentru trecut, Elisabeth ! Mi-au zdrobit viaţa şi tu ai vrea să-i iert ?

— Nu. Dar vezi cît de mult mă dispreţuiesc ? Eu nu ştiam nimic din povestea asta, pe cînd Frieda... Îţi dai seama cît de apropiaţi sîntem, Willy şi cu mine ? Nu mi-a spus nici măcar un singur cuvînt ! Fata muncitorului din Stuttgart nu e demnă să împărtăşească secretele clanului... ar putea să le trădeze, desigur ! Ei bine, fie ! Am să-i trădez ! Sînt alături de tine, Kurt. Am să te ajut

din toate puterile s-o răzbuni pe Catherine și în același timp să ne răzbuni și pe noi ! Ah ! Dac-aș putea măcar bănui...

— Anny Thiele mi-a dat a înțelege că e vorba de un tînăr de familie bună, care își face studiile...

Elisabeth clătină din cap.

— Un tînăr ? Nu văd cine-ar putea fi. Nu-i nici unul destul de mare ca să-l ia o fată în serios, cît despre copiii din cercul nostru, cel mai mare, fiul lui Emil Euler, are cel mult nouă ani ! Ce meserie avea protejata ta ?

— Era profesoară de vioară.

— De vioară ?

Se priviră și, fără să mai fie nevoie să-și vorbească, ghiciră că se gîndeau amîndoi la seducătorul Egon Hausser, căruia nu-i rezista nici o femeie.

CAPITOLUL IV

— Ei, dar ăsta nu-i Kurt Possberg ? Ba da, bineînțeles, de vreme ce Elisabeth e lîngă el ! Cît de înduioșătoare e constanța voastră și ce mult vă invidiez pe amîndoi !

Surprins, Kurt se uită la frumoasa și tînăra doamnă cu etolă de vizon pe umeri, care, în picioare lîngă masa lor, îi privea surîzînd. Elisabeth își reveni prima.

— Else !...

— Nu te întreb cum o mai duci, scumpa mea... n-am decît să mă uit la tine și...

Elisabeth se adresă însoțitorului ei care se ridică.

— O recunoști pe Else Urzinger, nu-i așa ?

— Fireşte, cu toate că nu păstrasem despre Else o imagine atît de strălucitoare... Cum îţi merge, Else ?

— Precum vezi... Ştiu că sînt indiscretă, totuşi mi-ar plăcea să stau o clipă la masa voastră, dacă-mi permiteţi.

— Te rog.

— Aşadar, Heidelbergul e mereu acelaşi pentru dumneata, Kurt ?

Possberg o privi drăgăstos pe Elisabeth înainte de a răspunde :

— Da, atîta timp cît Elisabeth e aici.

— Tot aşa de îndrăgostit, după cît înţeleg ?

— Tot.

— Dacă o asemenea fidelitate trebuie s-o măgulească pe Elisabeth, sînt sigură că nu-l va încînta, în schimb, pe soţul ei... nu-i aşa, scumpa mea ?

— Puţin îmi pasă de părerea lui Willy !

— Nu vorbi aşa ! Kurt ar putea crede că Willy şi cu tine nu faceţi casă bună.

— De ce să-l mint pe Kurt ? Eşti mai în măsură ca oricine Else, să ştii că între Willy şi mine nu mai există nici măcar relaţii prieteneşti.

Glasul Elsei deveni tăios.

— Oricum, nu trebuie să-i pui pe străini la curent cu poveştile noastre intime.

— În primul rînd, Kurt nu-i un străin, şi apoi nu primesc lecţii de la tine, Else !

— Nici nu am intenţia să-ţi dau lecţii, scumpa mea, nu le-ai înţelege. Nu vorbim aceeaşi limbă...

Printr-o schimbare neaşteptată, Else se calmă brusc şi-i spuse, zîmbind, lui Possberg :

— Kurt, n-ai vrea să-i revezi pe prietenii tăi de altădată ? Hai, vino deseară la mine, în piaţa Wilhelm nu-

ınărul 7. Nu mă îndoiesc că şi ei vor fi foarte fericiţi să te întîlnească. Vii, nu-i aşa ?

— Cu multă plăcere.

— Atunci te aştept după ora nouă. Contez pe dumneata. Pe deseară, Kurt. Îmi pare bine că te-am revăzut. La revedere, Elisabeth, vine şi soţul tău, nu ?

— Cine şi-ar putea închipui ca Willy să nu accepte o invitaţie a dumitale ?

— Mă măguleşti ! Te las, vei avea astfel timp destul să mă vorbeşti de rău faţă de prietenul nostru...

Else se ridică şi se depărtă cu un foşnet de mătăsuri, iar în urma ei pluti o dîră de miresme subtile.

— Nu te poate suferi, nu-i aşa, Elisabeth ?

— După cum ai avut prilejul să vezi.

— Fiindcă n-ai făcut parte de la început din lumea lor ?

— În ce-o priveşte pe Else, e ceva mai complicat. Mă urăşte mai ales pentru că sînt doamna Eichel. Ţi-am spus că Willy era speranţa marii burghezii din Heidelberg. Omul pe care se bizuiau, prin care voiau să conducă treburile întregului land. Este unul din oamenii cu un viitor mare şi Else tare-ar mai vrea să-l ajute în carieră, ca să împartă apoi cu el gloria şi beneficiile. Din păcate, eu îi stau în cale. Iar Willy înseamnă pentru Else ultima şansă. Are aproape vîrsta noastră. A cheltuit mult, a risipit mult. Veniturile ei au scăzut probabil simţitor. Trebuie să găsească o soluţie cît mai repede, dar o soluţie convenabilă. Or, cu cît trece timpul, cu atît se găsesc mai puţini pretendenţi. De aceea, ar fi fericită să mă prindă în flagrant delict, ca să-l oblige pe Willy să divorţeze de teama scandalului. Sînt convinsă că reprezinţi pentru ea o mare speranţă.

— Aş dori să nu se înşele.

Elisabeth îl privi pe Kurt drept în ochi.

— E adevărat, Kurt ? Dacă aş deveni liberă, ai mai vrea să te căsătoreşti cu mine ?

— N-a existat în viaţa mea nimeni în afară de tine, Elisabeth. Prezentă sau absentă, nu vei fi decît tu !

— Kurt... Mă doare ce-mi spui, dar mă simt, totodată, fericită... Nu merit dragostea ta.

— Te rog, lasă-mă pe mine să judec dacă o meriţi sau nu.

Tăcură, gustînd bucuria de a fi împreună. Pe la patru, Elisabeth plecă.

— Trebuie să mă duc... Soţia cuiva din clan este totdeauna acasă cînd se întoarce domnul şi stăpînul ei... Ne vedem deseară, Kurt, printre toţi oamenii ăştia care ne dispreţuiesc. Dar pentru că eşti aici, nu mai vreau să te pierd. Dacă vrei, te aştept mîine la patru după-masă în parcul castelului.

— Dar e multă lume acolo !

— Tocmai de aceea. Nu mi se va putea reproşa că mă ascund. La revedere, Kurt, sînt fericită... te iubesc !

— La revedere, draga mea Elisabeth.

După ce prietena lui plecă, Possberg îl chemă pe bătrînul chelner să facă plata şi se arătă din nou foarte generos cu el. Omul se înclină :

— Domnul îmi permite să-i spun că doamna e foarte frumoasă ?

— Vrei să-ţi spun şi eu ceva, dragul meu ? O iubesc.

— Înţeleg, domnule.

După ce se întoarse la Heidelberg, lui Kurt îi veni ideea să se ducă la orfelinatul unde fusese crescută Ca-

therine. Află de la portar că directoarea nu primea decît dacă era anunțată dinainte. Stărui, cerînd s-o înștiințeze că cineva voia să-i vorbească despre Catherine Buchberger, dacă își mai amintea cumva de ea. Fu primit aproape numaidecît. Directoarea era o femeie voinică, plină de energie și înfățișarea ei dădea o impresie de forță. Vorbea autoritar :

— Se pare, domnule, că doriți să-mi vorbiți despre Catherine Buchberger. În ce calitate, dacă nu vă supărați ?

— Sînt inspector de poliție, doamnă. Caut pe ucigașul fostei dumneavoastră eleve.

— Nu văd ce v-aș putea spune ca să vă pună pe urmele asasinului. Nu mai știam nimic despre viața Catherinei după ce a părăsit orfelinatul. Cel mult că își cîștiga singură existența dînd lecții de vioară și că era foarte apreciată de familiile la care se ducea. Pe scurt, o fată care făcea cinste instituției noastre... și care a avut un sfîrșit atît de trist. Nu-i rău, totuși, să le punem în gardă pe toate fetele astea... Dar ca să vă spun cu cine se vedea...

— Nici nu mă așteptam, doamnă. Aș vrea doar să-mi vorbiți despre felul ei de a fi.

— Ne-a părăsit de atîta vreme... Îmi aduc aminte de chipul ei, dar ca să fac un portret moral al Catherinei, zău, nu mă simt în stare. Îmi pare rău de ea. Tot ce pot să vă încredințez e că aici n-a lăsat o amintire neplăcută, ceea ce este un merit. Dar, stați puțin, există cineva care o cunoștea și v-ar putea da informații : bătrînul Mahland, profesorul ei de vioară de la Conservator, unde a intrat după ce a plecat de la noi cînd a împlinit vîrsta legală. A fost eleva lui timp de trei sau patru ani.

— Unde locuieşte ?
— Nu ştiu. Dar să ne uităm în cartea de telefon.
Foarte binevoitoare, directoarea răsfoi cartea groasă şi, aproape numaidecît înălţă capul zicînd :
— Mahland Siegfried, strada Nadler 144.

La numărul 144 din strada Nadler, Kurt intră într-un gang foarte întunecos şi urît mirositor. Nu era nici un portar care să-l îndrumeze, dar sunetul unei viori care-ţi zgîria îngrozitor urechile îl atrase spre o uşă unde pe o carte de vizită prinsă în patru pioneze scria :

Siegfried Mahland
Toate instrumentele cu coarde.

Possberg trase de şnurul spălăcit al soneriei şi se auzi un sunet atît de firav şi de îndepărtat, încît părea că vine din mari adîncimi. După cîtva timp, uşa se deschise şi în prag se ivi o făptură pipernicită, chircită, uscată, plină de panglici şi dantele nemaipomenite ; din grămăjoara asta ciudată izbucni o voce ascuţită ca un sfredel :
— Ce doreşti, tinere ?
— Să-l văd pe domnul Mahland.
— Vorbeşte mai tare ! Nu te aud... Sînt puţintel surdă... Am 93 de ani, ştii ?
— Aş dori să-l văd pe domnul Mahland.
— Pe fiul meu ? E ocupat... Are o lecţie.
— Am să-l aştept, dacă-mi permiteţi.
— Da... sigur... poftim în salon... Am să-l anunţ pe Siegfried că sînteţi aici...
Possberg o urmă pe bătrînică într-un fel de acvariu scăldat într-o lumină verzuie din pricina geamurilor ca

de biserică. În penumbră, se înălţau plante verzi şi costelive. Cea mai mare parte din mobile, dintr-un lemn întunecat, erau acoperite cu şaluri, iar pe pereţi se aflau tablouri, dar era cu neputinţă să ghiceşti ce reprezintă. Miorlăiturile ca de pisică încetară deodată. Kurt auzi un zgomot de paşi, o uşă care se deschide şi se închide şi în cele din urmă, uşa salonului fu dată în lături de un om cu plete lungi, albe şi o înfăţişare simpatică.

— Mama mi-a spus că doriţi să vorbiţi cu mine, domnule.

— Da, aş vrea să discut cu dumneavoastră despre Catherine Buchberger.

— Despre Catherine ? Vreţi să poftiţi în camera mea de lucru ? Acolo vom fi mai liniştiţi.

Camera de lucru, foarte încărcată — era totuşi mai luminoasă.

— Cu cine am onoarea, vă rog ?

— Sînt inspectorul de poliţie Kurt Possberg.

— Ah !

— Am venit la Heidelberg ca să încerc să-l descopăr şi să-l arestez pe ucigaşul Catherinei Buchberger.

— Sper să reuşiţi... Era o fată atît de drăguţă...

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre firea ei ?

— O copilă foarte blîndă, foarte supusă... Cu înclinare pentru muzică... Cînta fără efort. Poate că-i lipsea vigoarea, dar avea o ureche sigură şi o sensibilitate indiscutabilă. N-ar fi devenit niciodată o mare interpretă, dar era totuşi o excelentă violonistă.

— Nu ştiţi nimic despre viaţa ei particulară ? Nu v-a povestit niciodată nimic ?

— Nu, pe cîte îmi amintesc. Cînd venea, nu vorbeam decît despre muzică : un univers în care, în ciuda marei noastre diferenţe de vîrstă, ne întîlneam.

— Avea vreo prietenă mai bună ?
— Dumnezeule ! Stați puțin !
Mahland deschise ușa și strigă :
— Mamă !
Bătrîna se ivi tropăind cu pașii ei mărunți.
— Ce s-a întîmplat, dragul meu ?
— O ții minte pe fata aceea voinică ce o însoțea mereu pe Catherine Buchberger în anul I cînd a intrat la Conservator ? Veneau des împreună, nu ?
— Aia care nu știa să se-mbrace ?
— Da !
— Elfriede... Ra... Pa... Elfriede Balder !
— Ești sigură ?
— Știi doar că eu nu uit niciodată nimic !
Mahland întări spusele bătrînei :
— E adevărat, cu cît îmbătrînește, cu atît își amintește mai bine. E destul de ciudat !
— Știți cumva ce face acum această persoană ?
— Mi se pare că s-a căsătorit cu un masor care lucrează la clinica Schürer, pe strada Klingentor.

*

* *

La clinică, Possberg nu fu primit cu prea mare amabilitate. Directorul îi atrase atenția că spitalul este în același timp un azil și o casă de odihnă în care poliția n-avea ce căuta. Kurt trebui să-i explice că dorea doar să-l vadă pe unul din masori, a cărui nevastă cunoștea o persoană dispărută și putea să-i dea cîteva informații folositoare pentru cercetări. Bănuitor, directorul acceptă, dar cu o rea-voință care nu era de natură să ușureze munca inspectorului.

— Bine, vă cred... Am să vă îngădui să vorbiţi cu cel care vă poate fi de folos. Vă previn însă că voi fi de faţă la convorbire şi, la primul cuvînt privitor la pacienţii mei, vă voi ruga să părăsiţi spitalul. Ne-am înţeles ?

— Sînt întru totul de acord, domnule director.

— Avem doi masori aici, dar unul este în vîrstă. Dacă cel care vă interesează nu-i căsătorit decît de cîţiva ani atunci trebuie să fie Wolfgang Hochmayer. Vă rog să veniţi cu mine.

Possberg merse în urma directorului, de-a lungul coridoarelor strălucitor de albe, unde stăruia un miros de eter. Ajunseră împreună în faţa unei uşi la care directorul bătu. I se deschise şi în faţa lor se ivi un bărbat cu un aer de om cumsecade, nu prea deştept, dar plesnind de sănătate.

— Ce doriţi, domnule director ?

— Mai ai mult, Hochmayer ?

— Să termin coapsa doamnei...

— Fără nume. E secret profesional, Hochmayer, să nu uiţi asta niciodată ! După coapsa cu pricina, eşti gata ?

— Mai am umărul de la camera 2.

— Ei, umărul o să aştepte. Domnul care e cu mine vrea să-ţi pună cîteva întrebări.

— Mie ?

— Nu-i nimic grav, prietene, o simplă formalitate. De altfel, am să fiu şi eu de faţă.

Această făgăduială avu darul să-l liniştească pe masor care închise uşa. Kurt aşteptă în tovărăşia directorului care nu-l slăbea din ochi, de parcă se temea să nu-l vadă repezindu-se deodată într-una din camere pentru a-i viola secretul profesional. După cîteva clipe, Hochmayer apăru din nou şi-l anunţă că e singur, întrucît bolnava

ieşise pe o altă uşă. Poliţistul fu poftit într-o odăiţă unde se simţea mirosul uleiului de frecţie şi al altor alifii. Directorul arătă solemn cu degetul spre masor.

— Iată-l pe Hochmayer, inspectore. V-aş fi recunoscător dac-aţi termina repede. Aţi auzit ca şi mine că umărul de la camera 2 aşteaptă.

Kurt merse aşadar drept la ţintă :

— Domnule Hochmayer, soţia dumitale se numeşte Elfriede Balder ?

— Da... Ce-a făcut ?

— Nimic, fii pe pace. A fost prietenă şi colegă de conservator cu Catherine Buchberger.

— E adevărat. Da, ce-a mai plîns Elfriede cînd a aflat ce i s-a întîmplat bietei fete !

— Dar dumneata o cunoşteai pe Catherine Buchberger ?

— Numai din vedere. Cînd venea la noi acasă, amîndouă vorbeau despre muzică şi eu, cu muzica, deh...

— Unde locuiţi, domnule Hochmayer ?

— Pe strada Heber numărul 127, pe lîngă Şcoala de comerţ.

— Nu ştiţi cumva dacă soţia se vedea în timpul din urmă cu Catherine Buchberger ?

— Mi se pare că şi săptămîna trecută a fost pe la noi... N-aş putea să jur, dar dacă nu era săptămîna trecută, în orice caz sînt mai puţin de două săptămîni.

— Multe mulţumiri, domnule Hochmayer. Sper că nu vă supăraţi dacă mă duc să stau de vorbă cu doamna ?

— Nu, de loc. O iubea din tot sufletul pe prietena ei şi cu siguranţă o să-i facă plăcere să vorbească despre ea.

— Ei bine, mă duc drept la dumneata acasă.

— Ah, degeaba, domnule inspector !

— Poftim ?

— Da, Elfriede s-a dus să se odihnească la mama ei, într-un sătuc din Pădurea Neagră, Alpirschbach se numeşte. Se va întoarce sîmbătă ca să putem petrece duminica împreună, cum ar veni, peste patru zile.

Descumpănit de piedica ce se ivea pe neaşteptate, inspectorul amuţi. Directorul, profitînd de tăcerea lui, îl întrebă :

— Aţi căpătat, după cîte îmi dau seama, toate informaţiile dorite, nu, domnule inspector ?

— Da.

— În cazul acesta, v-aş ruga să nu mai răpiţi din timpul acestui băiat. Poţi pleca, Hochmayer.

Pe trotuarul din faţa clinicii, Kurt stătu la îndoială dacă să se ducă la Alpirschbach sau nu, dar era departe, şi-apoi Elfriede îi va vorbi, desigur, cu mai multă încredere în prezenţa soţului ei. Cel mai cuminte lucru era, aşadar, să aştepte întoarcerea doamnei Hochmayer.

Cu totul întîmplător, Possberg observă că era urmărit. La început se îndoi, dar instinctul îi spuse că nu se înşela.

Făcu probele clasice şi în curînd orice îndoială i se risipi : un om îl fila, de altfel cu stîngăcie. Ca să se amuze, inspectorul coti deodată pe o stradă perpendiculară şi urmăritorul se ciocni nas în nas cu el.

— Linişteşte-te, dragul meu, n-am fugit.

Omul bombăni :

— Te crezi deştept, nu ?

— În orice caz, mai deştept ca dumneata şi fără să

mă străduiesc prea mult... Nu prea învățați meserie la Heidelberg, după cîte văd!

— Șeful a zis că ai venit să ne încurci treburile și văd că nu s-a înșelat. Dar, n-ai grijă, aerul din Heidelberg începe să nu-ți priască.

— Nu, zău?

— Fă pe șmecherul cît poftești, tot noi o să rîdem la urmă!

— Rămîne de văzut!

Possberg se despărți de colegul lui și intră într-o cafenea, de unde îl chemă la telefon pe inspectorul principal Oberhofer.

— Domnule inspector principal, Possberg la telefon.

— Da, ce vrei?

— Mi-ați spus să vă țin la curent cu inițiativele mele.

— Te-ai hotărît, în sfîrșit?

— Vă semnalez, așadar, că acum cîteva clipe l-am admonestat pe unul dintre inspectorii dumneavoastră, care și-a permis să mă fileze ca pe un răufăcător. Nu i-am luat numele, dar sînt sigur că-l cunoașteți, domnule inspector principal.

— Te distrează să-ți bați joc de mine, Possberg? Te crezi la adăpost din pricina lui Hagen, imbecilul ăla bătrîn?... Ei bine! N-o să treacă mult și ai să înțelegi că nu-mi pasă de Hagen și că atîta vreme cît n-ai să cureți locul, am să pun pe cineva să se țină scai de dumneata, fie că-ți place ori ba.

— Sînteți prea bun, domnule inspector principal, că vegheați așa asupra mea.

Zgomotul telefonului trîntit cu putere îi sparse urechea lui Kurt, care trase o înjurătură. Prin ușa de sticlă a cabinei îl zărea pe urmăritorul lui care îl aștepta rezemat de tejghea. De astă dată, lupta se dădea pe față și in-

spectorul nu se putu împiedica să se gîndească ce tare trebuie să se simtă Oberhofer pentru a vorbi cu atîta obrăznicie de Hagen. Ce mai viespar stîrnise moartea Catherinei !

Tot urmărit, Possberg se întoarse la hotel.

Cum ajunse sus, se uită pe fereastră şi-l zări pe polițist, care, fără să-şi mai dea osteneala să se ascundă, se rezemă de un zid, pe cealaltă parte a străzi. Kurt ridică din umeri. Oberhofer spera să-l facă să renunțe, lucru mai mult supărător decît primejdios ; dar ceea ce îl îngrijora pe Kurt era faptul că un funcționar îşi permitea să procedeze astfel. Trebuia să fi fost convins că nu are de ce să se teamă şi tare ar fi vrut Possberg să ştie pe ce se întemeia o asemenea convingere. Tolănit într-un fotoliu, fumă liniştit o țigară şi încercă să-şi pună ideile în ordine. Nu reuşea însă să se concentreze asupra problemei pe care trebuia s-o rezolve, căci gîndul îl ducea mereu spre întîlnirea cu Elisabeth. Se împotrivi cîteva clipe, apoi se lăsă în voia visurilor. Petrecu astfel, fericit, vreo două ore între veghe şi somn. În mintea lui populată de fantome se desfăşura filmul unui viitor în care Elisabeth rămînea pentru totdeauna alături de el. Gata să-l fure somnul eliberator, nu mai ținea seama şi trecea peste toate piedicile şi împrejurările care, de altfel, se rînduiau după voia lui. Amestecînd timpul şi ora, pleca la braț cu Elisabeth spre o țintă necunoscută şi, din pragul casei pe care o părăseau, bătrîna gazdă a Catherinei, masorul cu figura de om cumsecade, chelnerul de la Neckargemünd, Anny Thiele le făceau semne prieteneşti. Strălucind de bucurie, Kurt se aşeză la volanul unui automobil plin de flori, cu Elisabeth lîngă el şi, ceea ce era şi mai de necrezut, Catherine, ca o subretă de casă mare, stătea pe scaunul din spate. În

clipa cînd automobilul pornea, Catherine, în picioare, începea să cînte la vioară şi, în formaţia asta, cei trei intrau ca vîntul în Heidelberg. Kurt nu află niciodată unde se duceau, căci adormi imediat.

Cînd se trezi, văzu că-i tot singur în camera lui de hotel, şi că ceasul era aproape 8. Încercă să vadă prin întuneric dacă încăpăţînatul său urmăritor era tot la postul lui. Nu l-ar fi zărit, dacă nu s-ar fi mişcat în noapte capătul unei ţigări aprinse. Un adevărat catîr tipul, sau mai degrabă Oberhofer, dat fiind că nefericitul care se plictisea în stradă nu făcea decît să asculte ordinele primite.

Totuşi, enervat de supravegherea la care era supus, Possberg hotărî să se descotorosească de îngerul lui păzitor. Îşi puse pijamaua, aprinse lumina şi se duse să închidă obloanele, ca şi cum s-ar fi pregătit de culcare. Apoi îşi puse din nou vestonul şi, lăsînd lumina aprinsă, coborî scara în vîrful picioarelor. Profitînd de faptul că nu era nimeni la biroul de primire, ieşi pe uşa pentru furnizori. Odată afară, în stradă, încîntat de festa jucată colegului său, o întinse cît putu de repede, simţindu-se mai tînăr ca oricînd în ultimii zece ani. Pentru a ajunge la piaţa Wilhelm, se hotărî s-o ia pe drumul cel mai lung, căci voia să-şi liniştească nervii înainte de a sosi la Else, unde avea, desigur, nevoie de toată stăpînirea de sine ca să ţină piept clanului.

Înainta la întîmplare, luînd-o pe orice stradă i se ivea în faţa ochilor, cotind după cum îi venea, la dreapta sau la stînga. N-ar fi putut spune pe unde mersese ca să ajungă în strada Treitscheke, într-un cartier pe care nu-l cunoştea prea bine. Deodată, cu cîteva zeci de metri înaintea lui, uşa unei case elegante de pe partea stîngă se deschise şi în prag se iviră doi oameni adînciţi într-o

discuţie serioasă, care îi făcu să se oprească un timp în plină lumină. O mişcare, un gest şi Possberg înţelese că hazardul i-l aducea din nou în cale pe inspectorul principal Oberhofer. Kurt se întrebă dacă norocul nu-l va ajuta să afle, în sfîrşit, cine îl sprijinea pe adversarul lui, dîndu-i acea îndrăzneală care-l neliniştea şi-l uimea în acelaşi timp. Se apropie, lipindu-se de zid, de cei doi oameni care ajunseseră pe trotuar, continuîndu-şi convorbirea. Kurt îl auzi pe Oberhofer rostind clar :

— Vă asigur, domnule deputat, că vă puteţi bizui pe mine !

Domnule deputat... Elisabeth — ba parcă Frieda nu-i spusese oare că Rudolf Rössler era deputatul landului Baden-Würtemberg ? Atunci Rössler era acela care-l acoperea pe comisar ? Era firesc, fiindcă Rudolf făcea parte din clan, mai mult chiar, din nucleul clanului. Possberg se apropie de cei doi, tăindu-şi orice posibilitate de a mai da înapoi, tocmai în momentul în care unul dintre ei îşi aprindea ţigara. La lumina chibritului care se stinse repede, inspectorul recunoscu faţa lui Rössler, mai buhăit ca altădată, dar altminteri neschimbat. Plin de îndrăzneală, Possberg se adresă lui Oberhofer :

— Bună seara, domnule inspector principal...

Luat prin surprindere, lui Oberhofer îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi dea seama că inspectorul din Stuttgart îşi îngăduia să-i întrerupă cu obrăznicie convorbirea şi cînd, în sfîrşit, se convinse de neruşinarea unei astfel de purtări, începu să strige :

— Possberg, te...

Dar deputatul îl întrerupse tăios :

— Destul, Oberhofer ! Lasă-te de obiceiul ăsta, de a te trezi răcnind pentru te miri ce. E tare neplăcut, dragul meu şi... aşa de vulgar ! Kurt Possberg, tu eşti ?

— Chiar eu, Rudolf.

Deputatul îi întinse mîna.

— Ştiam că te afli în oraşul nostru, Kurt. Îmi pare bine că te văd. N-ai să crezi, dar m-am gîndit adesea la tine.

— Zău ?

— Da, consider că ţara are nevoie de oameni ca tine. Unde te duci ?

— La Else Urzinger.

— Nici că se putea mai bine, şi eu tot acolo mă duc. Vrei să mergem împreună ?

— Cu plăcere.

— La revedere, Oberhofer. Te chem eu.

Uluit, poliţistul deschise gura ca să spună ceva, pe urmă, însă, se răzgîndi, făcu stînga-mprejur şi se îndepărtă. Zăpăceala lui fusese atît de mare, încît uitase să-şi ia rămas bun de la domnul deputat. Rössler zise rînjind :

— Un slujitor bun Oberhofer, dar nu prea deştept. E adevărat că nu i se cere altceva decît să asculte.

— Mi-am dat seama.

Deputatul nu răspunse la această aluzie ; fie că n-o înţelese, fie că n-o auzise.După ce făcură cîţiva paşi în tăcere, Rössler reluă discuţia :

— De ce-ai intrat în poliţie, Kurt ?

— Nu ştiu. Pe vremea aceea îmi pierdusem cu totul busola şi am intrat în poliţie pentru că aşa s-a nimerit, dar tot atît de bine puteam să fi cerut un loc în orice alt domeniu de activitate care s-ar fi ivit.

— Sper că nu sînt indiscret dacă te întreb : prostia asta ai făcut-o din pricina Elisabethei ?

— Da.

— Îmi dai voie, între noi fie zis, să-ţi spun că ai greşit ?

— Nu.

— Ah ! O mai iubeşti, aşadar ?

— Da.

Rössler îi strînse afectuos braţul.

— Bietul meu prieten...

După o scurtă tăcere, urmă :

— Ai aflat că sînt deputat ?

— Da. Frieda Posch m-a pus la curent. Şi îţi place ?

— Bineînţeles. Nici nu-ţi închipui ce putere îţi dă. E foarte plăcut... Foarte plăcut pentru că îţi poţi ajuta prietenii, în sfîrşit, pe cei care merită. Spune, Kurt, ţii să rămîi în poliţie ?

— Nu-mi displace.

— Eşti inspector, dacă nu mă-nşel ?

— Da.

— Zău că preţuieşti mai mult, Kurt... Ar trebui să fii în fruntea unui serviciu important. Tu eşti făcut să conduci, nu să execuţi.

— Mulţumesc.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Nu fac altceva decît să-mi exprim o convingere intimă. Ai o inteligenţă prea vie — îmi amintesc de reputaţia ta din universitate — ca să te înjoseşti făcînd treburile murdare ale poliţiei. Aşa, de pildă, mi s-a spus că te afli aici pentru nu ştiu ce însărcinare destul de... măruntă ?

— Răzbunarea n-a fost niciodată ceva mărunt, Rössler. Cea mai mare parte din tragediile clasice au ca motor răzbunarea...

— De ce vorbeşti de răzbunare ?

— Deoarece, căutînd pe ucigaşul Catherinei Buchberger, încerc să răzbun moartea ei nedreaptă.

— O cunoşteai pe fata asta ?

— Nu.

— Atunci, nu te înţeleg.

— De ce ? Nu e nevoie să fii ruda unei victime a nedreptăţii ca să lupţi împotriva nedreptăţii... şi îţi poţi închipui ceva mai nedrept decît să fii asasinat la 25 de ani ? Cunoşti tu vreo nedreptate mai mare decît să auzi oamenii vorbind cu nepăsare de o astfel de moarte numai pentru că victima era săracă şi ucigaşul ei bogat ?

— Ucigaşul ei ? Îl cunoşti, așadar ?

— Ştiu cel puţin din ce clan face parte.

— Întocmai... Dacă acest nemernic, sînt de acord cu tine, face parte dintr-un clan, cum ţii să subliniezi, socoţi că e drept ca oprobiul care-l va copleşi pe criminal, după ce va fi prins, să se răsfrîngă şi asupra clanului ?

— Clanul n-are decît să-l alunge !

— Nu-i aşa de uşor cum ai aerul să-ţi închipui.

Tăcură ; unul se întreba cum trebuia să procedeze ca să slăbească convingerile celui care-l însoţea şi a-l aduce cu picioarele pe pămînt, celălalt aştepta atacul, curios să afle pînă unde va îndrăzni adversarul să i se dezvăluie.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti la Bonn ?

— De ce nu ?

— Partidul meu e la putere, trebuie să profităm. Cuvîntul meu cîntăreşte destul de mult. Aş putea să-ţi dau o mînă de ajutor ca să te salţi în grad cu cîteva trepte dintr-o dată. Şi aş face-o cu atît mai multă plăcere, cu cît n-aş avea impresia că este o acţiune urîtă, că cer ceva pe nedrept... Sînt sigur că, numindu-te într-o funcţie importantă, guvernul federal ar face o afacere bună.

— Şi toate astea cu condiţia să mă întorc la Stuttgart şi să las baltă ancheta pe care sînt însărcinat s-o fac ?

Rössler nu se prefăcu nici că este indignat, nici că nu pricepe.

— Da.

— Dacă plec eu, altul îmi va lua locul.

— N-are importanţă, numai tu eşti primejdios.

— De ce ?

— Pentru că eşti mai inteligent decît cea mai mare parte din colegii tăi, pentru că ştii cum e la Heidelberg, pentru că ai ce ai cu noi... Nu, nu protesta ! Ne porţi pică din pricina Elisabethei. Willy a comis o mare greşeală care pe tine te-a rănit adînc şi pe el nu l-a făcut fericit. Încearcă să uiţi trecutul, Kurt, şi gîndeşte-te mai bine la viitorul tău.

— Oare ucigaşul Catherinei s-a gîndit la viitorul ei sau la viitorul pruncului pe care ea îl purta ?

— Înţelege-mă, Kurt, sau cel puţin încearcă să mă-nţelegi ! Sînt cel dintîi care deplîng moartea acestei fete ; ca şi pe tine, mă revoltă crima asta prostească... dar poziţia mea mă face să văd mai departe decît tine... Chaterine Buchberger nu era decît o fiinţă omenească, iar eu trebuie să mă îngrijesc de soarta a mii de fiinţe ! Nu trebuie să fie discreditată clasa burgheză pe care o reprezint în Bundestag, căci altminteri socialiştii ar putea să iasă cîştigători în viitoarele alegeri !

— Şi ţi-ai pierde locul ?

— Poate, dar Germania ar pierde mai mult ca mine. Poţi să pui oare în balanţă viitorul ţării tale şi soarta unei necunoscute ?

— Rössler, cînd începi să stabileşti asemenea paralele, justiţia se duce dracului. În ciuda tuturor manevrelor

voastre, am să-l descopăr pe ucigaşul Catherinei, am să-l arestez oriunde ar fi, oricine ar fi ! Am să-l tîrăsc în piaţa publică ! Am să-i demasc pe funcţionarii corupţi care au încercat să-l scape de osîndă şi atunci se va vedea dacă această ţară, aşa cum pretinzi tu, se dispreţuieşte într-atîta, încît să se teamă de adevăr !

— Nu ştii cu cine te pui, Kurt.

— Mi-e totuna.

— Au să te zdrobească.

— Am să mă apăr.

— Şi cine îţi garantează că nu vei fi primul care te vei simţi desperat că ţi-ai ţinut legămîntul faţă de tine însuţi ?

— Îl cunoşti pe ucigaş, Rössler ?

— Poate...

— Şi tu, deputat, tu, care te bucuri de încrederea a mii de oameni, nu-l dai pe mîna justiţiei, cum e de datoria ta ?

— Datoria mea e alta, dar tu eşti orbit... În orice caz, dacă-ţi schimbi părerea, ceea ce îţi doresc, dă-mi un telefon şi-mi voi ţine făgăduiala.

— Nu vreau să-mi pătez onoarea.

Rössler ridică din umeri.

— Nu mai sîntem pe vremea lui don Quijotte, dar teamă mi-e că tu n-ai băgat încă de seamă.

La aceste cuvinte ajunseră în faţa casei Elsei Urzinger şi puseră capăt unei convorbiri care nu putea duce nicăieri.

Stînd într-un colţ al salonului, cu un pahar de vin la îndemînă, Kurt se uita la femeile şi bărbaţii ce-i fu-

seseră cîndva colegi. În ciuda sforțărilor vădite pe care le făceau cu toții să fie amabili, Kurt se simțea izolat. Dacă n-ar fi fost de față Elisabeth, ar fi plecat aproape imediat. Rămăsese pentru ea. Îl primiseră cu o aparentă căldură, atît cei ce-l cunoscuseră odinioară, cît și cei care-l vedeau acum pentru prima dată. Dar sub această amabilitate silită, Possberg ghicea o stare de tensiune. În încăperea unde se găsea, mobila rococo dădea impresia luxului și Kurt s-ar fi lăsat înșelat, dacă Elisabeth nu l-ar fi pus la curent cu situația financiară a gazdei. Îmbrăcată cu o rochie somptuoasă, care punea în valoare forme încă armonioase, Else era strălucitoare. Simțeai că era anume făcută pentru oficierea riturilor tradiționale, pentru petrecerile spectaculoase din lumea bună. Rîsul ei cristalin aducea tinerețe oriunde răsuna și știa să însuflețească, plină de pricepere, conversațiile, să stîrnească discuțiile. Veghea cu grijă, nimic nu scăpa privirii ei și nu îngăduia nimănui să se sustragă atenției sale.

Kurt privea grupurile. Foarte aproape de el, Willy Eichel vorbea cu Rudolf Rössler. Willy nu se schimbase de loc ; îți făcea plăcere să-l vezi și să-l auzi. Voise să se arate prietenos cu Possberg și dacă știa de întîlnirea acestuia cu soția lui, nu vădea nici un fel de supărare. Părea un om simpatic și doreai să te împrietenești cu el de cum îl întîlneai. Kurt nu se îndoia că va face o strălucită carieră politică. Iar dacă Rössler se cam buhăise, avea în schimb o voce mai gravă, o înfățișare mai așezată. Îi plăcea la fel de mult să se audă vorbind, dar acum se supraveghea. Cel care își dăduse însă aere față de Possberg era muzicianul Egon Hausser. Deși chelise puțin, era tot atît de frumos ca în trecut. Strîngîndu-i mîna lui Kurt, îi spusese ironic :

— Ia te uită ! Sherlock Holmes al nostru întors din focurile iadului.

Exclamaţia lui fusese plină de un dispreţ voit, ca să arate limpede cît valorează în ochii săi cei de la poliţie. Possberg o înghiţise fără să riposteze. Ştia să aştepte ora revanşei, care bate aproape totdeauna.

Blînda Frieda Posch, îngrozitor de stingherită, încerca să se ferească să dea ochi cu Kurt. Îi şoptise repede bună seara şi apoi dispăruse, simţindu-se cu conştiinţa încărcată. Poliţistul îl revăzuse cu plăcere pe grăsanul de Emil Euler, medic vestit, care părea cel mai simplu dintre toţi. Îi prezentase pe soţia lui, Maria, o femeie foarte voinică şi care, în afară de îndatoririle ei de nevastă şi de mamă, nu părea să aibă alte preocupări. Inspectorul o recunoscuse cu greu pe Edda Ibach, cea atît de sfrijită odinioară, în persoana amabilă, sigură de sine, pe deplin conştientă de valoarea sa, care alcătuia cu soţul ei, judecătorul Erich Grass — un bărbat spîn, cu ochelari cu rame de aur — o pereche impunătoare prin simpla ei prezenţă. Dimpotrivă, cuplul format de deşiratul notar Dagmar Kassel şi durdulia Lisel era foarte caraghios. Ea toată numai zîmbet, el atît de întunecat, încît te-mbolnăveai de nervi numai cînd îl priveai. Dar cea care se arătase fără îndoială cea mai drăguţă cu el era Hildegarde Pauly, tot nebunatică şi guralivă ca-n trecut. Pălăvrăgea fără oprire, ceea ce părea să-l amuze pe soţul ei, un uriaş potolit şi de treabă, care preda la universitate limbile vechi. Şi apoi era Elisabeth...

Kurt se silea să nu se uite la soţia lui Willy Eichel, dar nu se putea stăpîni. Totul la ea i se părea drăguţ, pînă şi mersul ei băieţesc, lipsit de graţie, îl înduioşa. O socotea cea mai frumoasă dintre toate, deşi îşi dădea foarte bine seama că Else este mai drăguţă. Dar el o

vedea cum nimeni nu era în stare s-o vadă. Ar fi vrut să se ridice, s-o ia de braţ şi să-i strige :

— Vino, Elisabeth, noi n-avem nimic de-a face cu oamenii ăştia !

Căci acesta era adevărul. Simţea că nu mai are nimic comun cu martorii tinereţii lui. Un zid se înălţa între ei şi nici de o parte, nici de cealaltă, nimeni nu dorea să-l treacă. Se prefăceau doar că zidul nu exista. Cu toate străduinţele ei de a nu părea prea tulburată de prezenţa lui Kurt, Elisabeth, fără măcar să-şi dea seama, se aşeza mereu în aşa fel, încît să-l vadă şi să-i surîdă. Comportarea ei nu-i scăpă însă Elsei Urzinger care, din cînd în cînd, trecea pe lîngă ea şi-i şoptea :

— Ai grijă, draga mea ! Orbul de Willy, pînă la urmă, o să bage de seamă.

Elisabeth roşea, dar pornirea era mai tare decît ea, nu putea să-i întoarcă spatele lui Kurt. Atunci gazda se duse la Kurt şi, cu aerul că glumeşte, îi spuse încet :

— Dă-i înainte tot aşa, şi ai să ai neplăceri cu soţul, dragul meu !

Possberg privea fascinat pe bărbaţii şi femeile din jurul lui, oameni cu situaţie, care apărau zilnic meritele moralei burgheze tradiţionale şi-i învăţau pe copiii lor că nu-i bine să minţi, să furi, să ucizi, dar care se înţelegeau de minune între ei ca să ascundă un ucigaş pe motiv că făcea parte din casta lor. Nenorocirea consta tocmai în convingerea lor că nu greşeau. Nimeni n-ar fi putut-o sili pe Frieda Posch sau pe Hildegarde Pauly, sau pe Edda să facă ceva împotriva conştiinţei lor. Cît despre oameni de felul lui Emil Euler sau Dagmar Kassel, era limpede că n-ar fi comis cu bună ştiinţă o faptă urîtă. Egon Hausser, Willy Eichel şi Rudolf Rössler erau cu siguranţă mai maleabili.

Judecătorul Grass — soțul Eddei — veni să se așeze lîngă inspector. La fel de grav ca Dagmar Kassel, dar fizicește mult mai impunător, numai cînd se uita la tine pe deasupra ochelarilor de aur te și treceau fiorii.

— Edda mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră, scumpe domn. Vă consideră un spirit superior și știți ca și mine sau, mai bine zis, vă aduceți aminte fără îndoială că judecățile ei despre oameni sînt de obicei severe.

— Într-adevăr, odinioară ne temeam întotdeauna de aprecierile pe care le făcea despre modestele noastre lucrări.

— Nu s-a schimbat de atunci, credeți-mă, și de aceea, în această privință, mă las cu totul în seama ei. Așadar, fără să vreau cîtuși de puțin să vă supăr, îmi permiteți să mă arăt oarecum surprins și mîhnit că ați intrat în poliție. Aveți vreo chemare specială pentru această meserie ?

— Fără îndoială, nu.

— Ei bine, atunci nu vă rămîne altceva de făcut decît să ieșiți din poliție ! Sînteți încă destul de tînăr ca să evadați, cu atît mai mult cu cît veți găsi cu siguranță un sprijin puternic pentru a vă putea lansa în altă carieră.

— Credeți ?

— Pot să vă asigur.

Possberg se lăsa prins în joc ca să vadă pînă unde va merge judecătorul Grass.

— Va trebui să mai chibzuiesc.

— Foarte bine, chibzuiți... Și fiindcă veni vorba, ce i-ați făcut inspectorului principal Oberhofer ? E furios foc pe dumneavoastră.

Făcînd pe naivul, Kurt expuse judecătorului motivele ciocnirilor sale cu Oberhofer, pe care acesta, desigur, le cunoştea de mult. La sfîrşit, declară :

— Dumneavoastră, domnule judecător, veţi considera absolut monstruos, cum socot şi eu, ca un ofiţer de poliţie cu o funcţie atît de importantă să-şi permită să pună beţe în roate colegilor săi şi să aibă îndrăzneala să facă să dispară o importantă piesă de dosar, nu-i aşa ?

— Bineînţeles, şi mărturisesc că dacă veţi putea face dovada celor spuse, voi lua măsuri ca Oberhofer al nostru să primească o mustrare dintre cele mai aspre.

Possberg rîse în sinea lui. Judecătorul era mai tare decît deputatul, căci era mai prefăcut.

— Cu toate acestea, dragul meu, în cazul că eşti de acord că am oarecare experienţă în domeniul criminalisticii, îţi voi spune că exercitarea justiţiei e mai puţin simplă decît îşi închipuie lumea de obicei. Ceea ce trebuie să evităm înainte de toate, şi n-ai să mă contrazici, este nedreptatea comisă în numele justiţiei. Cunoşti vechea formulă : mai bine un vinovat care scapă nepedepsit decît un nevinovat lovit pe nedrept.

„Am ajuns la ce ne doare“ — gîndi Kurt.

— Uite, de pildă, în cazul pe care-l anchetezi... o nevinovată a şi fost lovită : victima. Crezi, într-adevăr, pentru că vrei să-l sileşti pe ucigaş să-şi ispăşească fapta, că ai dreptul să loveşti şi alţi nevinovaţi care n-au nici o legătură cu crima ?

— Dacă vă gîndiţi la familia asasinului, domnule judecător, atunci n-ar putea exista niciodată pedepse, fiindcă de cele mai multe ori criminalii au nevastă şi copii. Este oare acesta un motiv să-i iertăm ?

Grass, în ciuda stăpînirii de sine, se enervă :

— Dacă n-ar fi vorba decît de familia lui! Dar, uneori, în spatele unor afaceri de acest fel se ascund uriașe interese... morale și foarte respectabile.

— Îl cunoașteți, din întîmplare, pe criminal?

— Eu? Vreți să glumiți, probabil?

— V-am întrebat, pentru că toată lumea aici își dă osteneala să-l ocrotească: Oberhofer, Rössler, dumneavoastră, fără s-o mai pun la socoteală pe Frieda...

Judecătorul se ridică și rosti cu un glas foarte tăios:

— Mi-e teamă că Edda s-a înșelat de data asta. Sînteți, fără îndoială, mai puțin inteligent decît mi s-a spus...

— Vreți să ziceți, mai cinstit decît credeați?

Grass se duse lîngă Rössler și Willy, cu care începu o convorbire aprinsă. Le comunica, probabil, eșecul misiunii sale. Kurt se întreba pe cine aveau să-i mai trimită. Dar nu mai veni nimeni la el și tot restul serii nu mai fu luat în seamă. Cînd sosi clipa plecării, numai Elisabeth se apropie de dînsul și-i întinse mîna; ceilalți se mulțumiră să-i facă de departe un semn de rămas bun. Iar judecătorul nu găsi de cuviință să se supună nici măcar acestei reguli de politețe.

Else Urzinger îl reținu pe Possberg, care voia să se ducă și el acasă.

— Mai rămîi... Vreau să-ți vorbesc.

„Bun — își zise polițistul — ea e aceea care se pregătește să dea ultimul asalt“.

Cînd rămaseră singuri, Else începu:

— Îmi place încăpățînarea ta, Kurt. Și, pe urmă, poți să mă crezi sau nu, țin foarte mult la tine. De aceea mi-ar părea rău să fii dat cu capul de toți pereții. Moralmente, bineînțeles.

— Ești foarte bună, draga mea, dar liniștește-te, am capul tare.

— Mă tem că nu destul de tare ca să reziste la toate loviturile care te așteaptă dacă mergi mai departe, împotriva voinței clanului.

— Din care și tu faci parte, nu ?

— Din care fac și eu parte.

— Te numeri, așadar, printre cei care vor să mă dărîme ?

— Nu, eu mă număr printre cei care se supun, care nu-și pot permite să nu se supună.

— Else, spune-mi, cine este ucigașul Catherinei Buchberger ?

— Nu știu și mai ales nu vreau să știu. E o taină prea mare pentru mine.

Ieșind în stradă, Possberg își dădu seama că nu se mai ținea nimeni pe urmele lui. Faptul că fusese invitat la Else Urzinger potolise zelul lui Oberhofer.

CAPITOLUL V

Trezindu-se în zori, Kurt trecu printr-un moment greu. La această oră nehotărîtă a zilei, bolnavii suferă cel mai mult, neliniștea celor îngrijorați crește, iar certitudinile desăvîrșite se clatină. Possberg nu făcu excepție de la regulă. Se întrebă deodată ce rost avea să se încăpățîneze. Să se izbească de toți într-o bătălie pe care avea cele mai mari șanse s-o piardă. Catherine murise fără să lase pe nimeni. Nimeni nu suferea de pierderea fetei. Cît despre ea, de-acum încolo era ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Atunci, la ce bun? Elisabeth nu va scăpa niciodată de sub stăpînirea lui Willy. Pentru Kurt era la fel de pierdută ca și micuța Catherine. N-ar fi mai cuminte să primească sprijinul ce i se oferise, pentru a scăpa de viața cenușie pe care o ducea? La urma urmei, ce-l privea pe el dacă asasinul era sau nu pedepsit? Ba chiar se întreba dacă are dreptul să pună în primejdie cu bună știință succesul unui partid politic în preajma alegerilor, dezvăluind în public numele unui răufăcător din rîndurile lui. Judecîndu-și propria cauză, Possberg găsea noi argumente, punînd în balanță trupul neînsuflețit de la morgă și o carieră rodnică. Putea oare, într-adevăr, să mai șovăie, dacă nu voia să se poarte ca un neghiob? În cele din urmă, adormi iar, hotărît să lase totul baltă.

Cînd se dădu jos din pat, nu-și schimbase încă părerea și, îndată după ce se spălă și se îmbrăcă, sună centrala telefonică și ceru legătura cu Rudolf Rössler, deputatul landului. Dar după ce puse receptorul în furcă, își dădu seama că era o lașitate, că-și renega dintr-o dată tot trecutul, că o părăsea pe Elisabeth pentru a doua oară. Atunci, cu tîmplele zvîcnind, fără să mai stea pe gînduri, chemă din nou centrala și spuse să se anuleze convorbirea cerută. Întîmplă-se ce s-o întîmpla, știa acum că dacă cedează, nu ar mai avea curajul să trăiască, pentru că ar fi însemnat să rupă pentru totdeauna cu trecutul. Cînd auzi telefonul sunînd, Kurt șovăi. Credea că era Rössler. Cum însă telefonul suna mai departe, ridică receptorul. Fu anunțat că un domn, care dorea să-l vadă, îl așteaptă în salon. Uimit, coborî gîndindu-se la o nouă ofensivă a clanului, dar se trezi în fața unui tînăr cu ținută sportivă, care se recomandă drept ziarist. Lucra la ziarul opoziției — *Libertatea* — cel ce semnalase de altfel prezența inspectorului la Heidelberg. Mai declară că se numește Hans Manner și că vrea să știe unde ajunsese Possberg

cu ancheta. Kurt îl găsi simpatic şi-i făcu impresia unui om cinstit. De aceea îi mărturisi că întîmpina mari greutăţi din partea unor oameni pe sprijinul cărora îşi închipuise că se poate bizui. Totuşi, îl rugă pe Manner să nu publice spusele lui în ziar, căci atunci i-ar fi fost cu neputinţă să-şi îndeplinească însărcinarea. În schimb, îi promitea să-l vestească în primul rînd pe el dacă izbutea să ducă ancheta la bun sfîrşit. Manner jură să păstreze tăcere şi-i dădu numărul de telefon de acasă şi de la ziar, pentru ca, oricînd, Possberg să-l poată găsi sau chema. Se despărţiră încîntaţi unul de celălalt.

Conştient că Manner şi ziarul pe care-l reprezenta se dovedeau o forţă însemnată, Kurt se simţi din nou plin de curaj şi se hotărî să treacă la atac. Pentru început, pînă la întoarcerea Elfriedei Hochmayer, nevasta masorului, se gîndi să facă cunoştinţă cu cele două familii unde Catherine dădea lecţii de vioară copiilor. Alese la întîmplare familia Kraus. Stăpîna uneia din băcăniile de pe Karpfengasse îi arătă casa unde locuiau. Îi deschise o servitoare bătrînă. Ceru să vorbească domnului Kraus. I se răspunse că domnul Kraus era la birou, dar că o putea vedea pe doamna Kraus. Possberg răspunse că-i putea încredinţa tot atît de bine şi doamnei Kraus problema pentru care venise. Fu condus într-un salon de un lux ţipător, unde intră aproape numaidecît după aceea o femeie de vreo 40 de ani, roşie în obraji şi încărcată de bijuterii.

— Se pare că vreţi să-mi vorbiţi, domnule ? Domnul... ?

— Inspectorul Kurt Possberg, de la Poliţia criminală din Stuttgard.

Ea îşi acoperi gura cu palma şi scoase un „Dumnezeule" pe jumătate gîtuit.

— Liniştiţi-vă, doamna. N-am venit decît ca să vă cer cîteva informaţii. Aş vrea să-mi vorbiţi despre Katherine Buchberger, care dădea lecţii de vioară fiicei dumneavoastră, după cîte ştiu.

Ea îl corectă cu glas tăios :

— Fiului meu, şi vă pot asigura că regret şi acum lucrul acesta. Cînd mă gîndesc că dădeam şase mărci pe oră unei fete care a avut un asemenea sfîrşit... eu numesc asta abuz de încredere.

Possberg o contrazise cu blîndeţe :

— Mă îndoiesc că ea şi-a ales un astfel de sfîrşit.

— În orice caz, o persoană cumsecade nu se lasă sugrumată într-o grădină publică ! Ce, pe mine i-ar fi venit cuiva în gînd să mă sugrume ?

— Nu, sigur că nu, şi e păcat, dacă vreţi să ştiţi părerea mea. Omagiile mele, doamnă.

Ieşind de la familia Kraus, Possberg trase mult aer în piept şi rîse gîndindu-se la mutra doamnei Kraus. Desigur că dădea acum un telefon soţului ei care-l va preveni pe Oberhofer, iar acesta din urmă se va duce la Rössler. O reacţie în lanţ. Sperînd să aibă mai mult noroc la familia Heppner, Kurt se îndreptă spre strada Scheidmühl.

Doamna Heppner era o femeie mititică şi grăsuţă, cu părul cărunt, pieptănat lins cu cărare la mijloc şi strîns la spate cu o fundă de catifea neagră. Ea îl primi cu amabilitate pe Possberg şi cînd află că vine să se intereseze de Catherine Buchberger, începu să plîngă.

— O copilă fermecătoare... E îngrozitor ! Ah, domnule, sigur că nu-i aduc nici o învinuire, nu am dreptul s-o fac, dar, orice s-ar zice, Cel de Sus îngăduie uneori nişte lucruri ! ... Dădea în fiecare vineri lecţii fiicei mele

Elsa, care vrea să intre la Conservator. Ar fi luat mai multe ore de vioară, dar nu sîntem bogaţi...

— Nu vă vorbea niciodată despre viaţa ei particulară ?

— O, nu, domnule, nu ! Era o fată foarte discretă şi bine-crescută... Visa să ajungă o artistă cu renume internaţional şi să călătorească prin lume dînd recitaluri.

— În ultima vreme mai făcea asemenea planuri ?

— Poate că nu... Dacă stau şi mă gîndesc mai bine, părea mai puţin dornică să scape de oraşul nostru ! Uite, mi-a vorbit chiar de Elsa cînd era mică... spunea că un copil mic cere multe îngrijiri... în sfîrşit, mai curînd preocupări de viitoare mamă decît de femeie gata să plece în vreo capitală străină.

Dezamăgit, Possberg îi mulţumi bunei doamne Heppner. Nu aflase nimic nou în cursul celor două vizite. Deodată, în clipa plecării, se întoarse şi întrebă :

— Cum aţi intrat în relaţii cu domnişoara Buchberger ?

— Prin maestrul Egon Hausser, care avea pentru ea o deosebită stimă.

Kurt închise ochii şi mulţumi cerului în sinea lui că-i dăduse prin gînd să pună această ultimă întrebare.

— O cunoştea, aşadar ?

— Oh, da... Adeseori, pe înserate, cînd şovăia în interpretarea unei fraze muzicale, se ducea pînă la maestru să-i ceară sfatul. Ne povestea că întîlnea acolo, nu o dată, oameni din înalta societate, care ar fi putut s-o ajute în carieră.

Mai ales, îl întîlnise pe ucigaş.

— Vă mulţumesc din suflet pentru preţioasele informaţii care-mi vor fi, nu încape îndoială, de mare folos. Şi fiindcă veni vorba, unde locuieşte Egon Hausser ?

— În strada Teatrului numărul 240, dacă nu mă-nşel.

Possberg era în culmea bucuriei. Se apropia cu paşi mari de ţintă. De la început, de cînd ştia că ucigaşul face parte din marea burghezie, îl bănuia oarecum pe Hausser, afemeiatul, donjuanul a cărui faimă era cunoscută de toţi. Nu mergea, alerga pe strada Teatrului. Încrîncenat de nerăbdare, sună lung la uşa maestrului. Egon veni chiar el să-i deschidă. Se arătă uimit:

— Possberg? Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc.

— Păi, să vezi... aştept pe cineva...

— Ei bine! O să te aştepte!

Muzicianul înălţă capul de parcă l-ar fi pălmuit.

— Frumoasă purtare, n-am ce zice! Dar unde te crezi?

— La un ticălos!

Egon se făcu alb ca varul.

— Şterge-o, sticlete murdar!

Degeaba încercă însă să închidă uşa, căci Kurt, mult mai puternic decît el, îl împinse şi, intrînd, trase uşa în urma lui. Tremurînd de furie, Egon voia să se-mpotrivească.

— Nemernicule! Lichea! O să pun să te dea afară!

Fără să-i răspundă, Possberg îl tîrî pînă în salon, unde-l aruncă pe o canapea.

— Destul ai făcut pe nebunul, Egon! Vorbeşte!

Celălalt rînji:

— Despre ce dracu' poate vorbi un om ca mine cu unul ca tine?

— Despre Catherine Buchberger, de pildă.

— Ah! Asta-i, aşadar! Te încăpăţînezi?

— Şi încă cum!

— Şi de ce ţi-aş vorbi despre Catherine Buchberger ?

— Pentru că ai cunoscut-o, pentru că venea adesea să te vadă.

— Nu-i un motiv !

— Mai există şi altul.

— Care anume ?

— Dacă nu vrei să vorbeşti, am să-ţi stîlcesc mutra în aşa fel, că n-ai să îndrăzneşti multă vreme să te arăţi în lume.

Hausser îl privea ţintă pe Kurt ca să-şi dea seama dacă vorbea serios sau nu. Chipul poliţistului păru să-l convingă.

— Ce vrei să-ţi spun ?

— De cînd trăiai cu ea ?

— Ah ! Înţeleg ! Ai crezut că... Îmi pare nespus de rău că trebuie să te dezamăgesc, dar n-am trăit cu ea.

— Nu te cred !

— Ce să-ţi fac !

— Era o fată foarte încrezătoare. Cine ştie ce i-ai băgat în cap şi ea te-a crezut. I-ai făgăduit s-o iei de nevastă, fără îndoială, şi cînd ţi-ai dat seama că-ţi stă în cale, ai omorît-o !

— Îţi pierzi timpul în poliţie, ar trebui să scrii romane !

— Am să pun mîna pe tine, Egon, auzi ? Am să pun mîna pe tine !

— Idiotule, dacă ţi-ai cunoaşte meseria, ai fi cercetat şi ai fi aflat că în ziua cînd a fost asasinată această femeie eu dădeam un concert la Hamburg !

Tot ce clădise Kurt se prăbuşi dintr-o dată. Trebui să-şi mărturisească aşadar că nu pusese mîna pe asasinul Catherinei. Pe deasupra, sub duşul acesta neaşteptat, îşi aminti că atunci cînd Catherine îi încredinţase taina

prietenei sale Anny, vorbise de un tînăr. Or, era greu să-l confunzi pe Hausser cu un student. Egon îl luă peste picior :

— Şi-acum, cînd mi-ai făcut dovada lipsei tale de perspicacitate, ţi-aş fi recunoscător dacă ai ieşi afară şi n-ai mai pune niciodată piciorul în casa mea. N-aş vrea să se afle că primesc sticleţi la domiciliu.

Possberg se apropie de Hausser care se ridicase în picioare.

— Ai cîştigat o manşă ! De acord. Dar eu nu mă las, pricepi ? Nu mă las pînă cînd n-o să săriţi în aer cu toţii : şi tu, şi ceilalţi. Am să arăt eu lumii care este adevăratul vostru chip !

— Şi-al tău priveşte-l puţin în oglindă ! O mutră de nenorocit ! De ratat ! De neisprăvit care crapă de invidie cînd vede ce situaţie au foştii lui colegi. Ne urăşti pentru că Elisabeth a preferat banii lui Willy suspinelor tale ! Şi-atunci ? Ce-i de făcut ? De altfel, mai bine ţi-ai fi păstrat-o pe ticăloasa aia !

Pumnul lui Kurt se abătu asupra lui Egon care, lovit în bărbie, se prăbuşi. Căzu în genunchi, se agăţă de divan, se ridică şi bîigui :

— Ai îndrăznit... ai îndrăz... nit să mă loveşti... pe mine ! Egon Hausser... Nemernicule !

— Cere-ţi scuze !

— Pentru tîrîtura aia de Elisabeth ?

Se prăbuşi din nou în urma altei lovituri care-l izbi în nas, de unde începu să-i curgă sînge. La vederea sîngelui, se îngrozi :

— Ucigaşule ! Ucigaşule !

— Te înşeli, Egon, ucigaşii se află în cercul tău !

— Ai să plăteşti tu... şi încă scump !

Și Egon puse mîna pe telefon, făcu un număr și ceru :

— Cu inspectorul principal Oberhofer, repede !

Kurt se gîndi o clipă să-l împiedice să telefoneze. Dar ce rost avea ? Cum ar fi ieșit el pe ușă, Hausser ar fi telefonat din nou.

— Alo ? Oberhofer ? Aici Egon Hausser... Nu, nu-i momentul ! Kurt Possberg e la mine... M-a lovit ca să recunosc că eu sînt asasinul Catherinei Buchberger. Da, bine, te aștept și sper, fără să-mi fac prea mari iluzii, că va avea curajul să-și recunoască faptele.

Muzicianul închise aparatul și apoi îi aruncă lui Kurt în obraz :

— Fugi, nu ?

— Eu ? De ce ? Mă dau în vînt după scene de soiul ăsta.

Luă telefonul, la rîndul lui, ceru și obținu numărul lui Manner de la ziar și avu norocul să-l găsească chiar pe ziarist.

— Alo ! Manner ? Aici Kurt Possberg. Îți amintești de scurta noastră convorbire de la hotel și de ce mi-ai făgăduit ? Ei bine, vino cît poți de iute la celebrul Egon Hausser ! Ai să ai parte de un spectacol neobișnuit.

Possberg închise liniștit telefonul și luă loc pe divan.

— Și acum, așteptăm frumușel amîndoi.

Cînd se auzi soneria de la intrare, Kurt i-o luă înainte muzicianului și se duse să deschidă. Cînd îl văzu, Oberhofer scoase un urlet :

— De data asta te-am prins ! Mîinile sus ! Possberg se dădu înapoi cu cîțiva pași din fața pistolului care-l amenința și se mulțumi să răspundă :

— Nu-ți ajunge că ești un hoț, vrei să devii și asasin ca să-i faci pe plac lui Rössler ?

Intrară în salon, unde Egon strigă :

— Acum face mai puţin pe viteazul !

— Dar tu, Egon, curajosule ?

Oberhofer interveni :

— Te-am prevenit, Possberg, şi n-ai vrut să mă asculţi... Cu atît mai rău pentru dumneata. La cea mai mică mişcare, trag !

— La urma urmei, aşa-i în banda voastră, să împărţiţi prada : unul sugrumă fata, altul asasinează pe cel care-l caută pe ucigaşul ei...

— Possberg, fir-ai al dracului !

Kurt crezu că adversarul lui va trage, dar o voce calmă întrebă :

— De-a ce vă jucaţi aici ?

Hans Manner se afla în pragul uşii de la salon. Surprins, Oberhofer se întoarse şi în acelaşi timp, cu o lovitură bruscă în braţ, Possberg îl făcu să-i scape arma din mînă.

— Îţi dau un sfat, Oberhofer, nu te mai atinge de pistol !

Ziaristul remarcă batjocoritor :

— Poliţiştii se bat între ei, zău aşa ! Şi scumpul maestru se pare că a primit o chelfăneală, nu ?

Comisarul se repezi la el :

— Şterge-o numaidecît !

— De acord, dar împreună cu el !

Şi-l arătă cu degetul pe Kurt, care îi zîmbi.

Oberhofer se uită la Egon cerîndu-i, parcă, din ochi, părerea. Muzicianul suspină.

— Bine...

Oberhofer se dădu la o parte. Manner şi Possberg plecară împreună. Pe stradă, ziaristul spuse :

— Cred că am sosit la momentul potrivit ?

— O clipă dacă întîrziai, riscai să nu mă găseşti decît sub formă de cadavru.

— Dar de ce ţine Oberhofer aşa de mult să te omoare ?

— Ca să facă plăcerea cuiva.

— Cui ?

— N-a venit încă vremea să-ţi dezvălui numele lui.

— N-ai să-mi spui nici care sînt motivele pentru care ai stîlcit frumosul profil al lui Egon Hausser ?

— Nu.

— Recunoştinţa nu te face prea vorbăreţ.

— Nu te supăra dacă nu-ţi spun nimic pînă cînd nu sînt sigur !

— Să ştii că faci rău. Ziarul meu reprezintă ceva şi, dacă ţi-ar lua deschis apărarea, poate c-ar ţine mai mult seama de dumneata.

— Nu încă.

— Bine, eu te-am prevenit. Mai mult n-am ce face. Cheamă-mă din nou cînd crezi de cuviinţă.

— Negreşit, şi-ţi mulţumesc.

*

* *

Kurt mîncă liniştit la hotel. Acum, că lupta se dădea pe faţă, se simţea mai la largul lui. Îi telefonă lui Erwin Hagen care, în ciuda nepăsării pe care o afişa, îşi trădă emoţia.

— E de necrezut ! Ce se-ntîmplă, de fapt, la Heidelberg ?

— Asta mi-am propus şi eu să aflu.

— Ia-o încet, Possberg, căci am impresia că eşti pe cale să stîrneşti un cuib de viespi de toată frumuseţea.

Am să vorbesc şi cu şefii mei. Totuşi, ar fi bine să afli cum se învîrtesc. Cheamă-mă din nou mîine seară.

Elisabeth nu-i spusese lui Kurt în ce loc anume din parcul castelului îl va aştepta. Poate voia să-l pună la încercare. Poliţistul zîmbi. Dacă îşi închipuia cumva că uitase desele lor întîlniri, din verile cînd îşi prăgăteau examenele, pe o bancă din Stückgarten — mereu aceeaşi — se înşela. Castelul este fala Heidelbergului. Silueta lui masivă, de culoare trandafirie, domină oraşul, simbolizînd în ochii vizitatorului grozăviile războiului împletite cu plăcerile vieţii. Grozăviile războiului se concretizează în uriaşele mormane de zidărie pe care o mînă franceză le-a smuls din turn (de atunci se numea Turnul Despicat), iar plăcerile vieţii în pivniţele aceluiaşi castel ce închid nişte butoaie de vin uriaşe, dintre care unul conţinea în 1769 trei sute de mii de litri. Urcînd străduţele pieptişe şi scările ce duc spre esplanadă, Possberg se gîndea la toate aceste lucruri, căci pentru el castelul era însuşi Heidelbergul de ieri şi din toate timpurile. Pătrunse în parc cu un suspin de plăcere. În liniştea răcoroasă ce domnea sub copaci se simţea departe de toate intrigile şi mîrşăviile în care era nevoit să se bălăcească. Se uită la ceas: patru şi două minute. Întîrziase! Grăbi pasul, trecu pe sub arcul de triumf care purta numele de Elisabeth (îşi aminti de cîte ori glumise cu drăgălăşenie pe socoteala prietenei lui din pricina acestei potriviri) şi se duse drept la banca „lor" din Stückgarten. Elisabeth era acolo.

— Văd că ţi-ai adus aminte, Kurt.

— De cîte ori trebuie să-ţi spun că nu mi s-au şters din memorie singurele clipe fericite din viaţa mea ? Aici mă gîndeam la tine, Elisabeth... Pe banca asta am făurit în minte un viitor de care fiinţa ta era strîns legată... Aici am hotărît unde şi cum trebuia să aibă loc căsătoria noastră.

Ea îi luă mîna şi i-o strînse cu putere.

— Te rog, Kurt, taci... Vrei să plîng ? Trecătorii ar putea crede că te porţi urît cu mine. Nimeni n-ar putea bănui că numai remuşcarea îmi smulge lacrimi şi că-mi plîng viaţa distrusă.

— Nu-mi pasă de ceilalţi !

— Greşeşti, pot să-ţi facă încă rău, mult rău.

— Le-am spus că nu mai am nimic de pierdut, o dată ce te-am pierdut pe tine...

— Îţi jur, Kurt, că te încăpăţînezi degeaba să le stai în cale şi că sînt în stare de orice !

— Să mă omoare poate ? Nu cred. Sînt funcţionar public şi şefii mei n-ar accepta, totuşi, să fie înlăturat unul din subalternii lor aflat în misiune.

— Nu-ţi face prea multe iluzii... Nu ştii cît sînt de puternici.

— Bun, de acord : mă înlătură. Ei, şi ?

— Dar, Kurt, n-ai dreptul să vorbeşti astfel ! Eşti încă tînăr...

— Cu un an mai în vîrstă decît tine, Elisabeth. În mod normal, ar trebui să am încă mulţi ani de trăit, ani în care nu aş înceta o clipă să-mi spun : Elisabeth trăieşte alături de un alt bărbat, Elisabeth trăieşte în casa altuia... Ce viaţă poate fi asta ?

— Gîndeşte-te că dacă ţi s-ar întîmpla ceva din cauza mea, nu mi-aş ierta-o niciodată, Kurt.

— Dacă mi se întîmplă ceva, va fi din cauza Catherinei... E adevărat că pentru mine Catherine şi cu tine nu

sînteţi decît o singură fiinţă. Ea era pentru ucigaşul ei ceea ce aş fi dorit eu să fii tu pentru mine... dar eu nu te-aş fi sugrumat !

Rîse în silă, dar Elisabeth nu-i ţinu isonul. Kurt spuse pe un ton voit nepăsător :

— Închipuieşte-ţi că l-am bătut pe Egon Hausser.

— Ştiu. Pentru ce ai comis imprudenţa asta nebunească ?

— Pentru că nemernicul şi-a permis să vorbească urît despre tine.

Ea dădu cu tristeţe din umeri :

— Dac-ar trebui să te baţi cu toţi cei care vorbesc urît despre mine, nu ţi-ar ajunge ziua întreagă. Egon i-a telefonat lui Willy cînd ne luam cafeaua. Soţul meu s-a înfuriat teribil. Şi mi-a aruncat în faţă : „Începe să ne scoată de-a binelea din sărite iubitul ăsta al tău... ! Închipuie-ţi că a îndrăznit să-l lovească pe Egon !“ — „De mult merita o bătaie“, i-am răspuns eu. — „Poate, mi-a răspuns Willy, dar nu-i rolul unui poliţai de proastă speţă (iartă-mă, Kurt) să facă pe împărţitorul de dreptate printre noi. O să ne ocupăm foarte serios de el acum !“ De aceea, Kurt, trebuie să fii cu multă băgare de seamă... Ştii, aş vrea să te întorci la Stuttgart... Aş fi mai liniştită. Dar ce-i cu tine, Kurt, tu nici nu mă mai asculţi !

Possberg se scutură.

— Iată-mă... A zis într-adevăr „iubitul tău“ ?

— Da.

— Atunci îl iert pentru toate celelalte.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui, oftînd.

— Bietul meu Kurt...

— Nu sînt de plîns, cîtă vreme eşti tu lîngă mine.

— Kurt, dacă mă iubeşti, îmi făgăduieşti să te întorci la Stuttgart ?

— Şi să vă părăsesc, pe Catherine şi pe tine? Niciodată!

— Catherine nu mai are prea multă însemnătate. Cît despre mine, cu voie sau fără voie, tot va trebui să mă părăseşti...

— Nici nu te gîndi! Habar n-am ce voi face mîine. Nu ştiu decît un singur lucru: voi pleca din Heidelberg cînd asasinul Catherinei va fi la închisoare şi cînd te voi putea lua cu mine!

— Dar e imposibil!

— Poate... dar mie îmi plac lucrurile imposibile.

În camera lui, Kurt retrăia cele două ceasuri petrecute cu Elisabeth, ca altădată. Acest cuvînt „altădată" îi venea mereu în minte. De fapt, trăia într-un timp ireal, în care gesturile de astăzi le trezeau pe cele de ieri, cu care se confundau. Ca în romanele ştiinţifico-fantastice, unde este vorba de universuri paralele, Possberg nu era sigur niciodată în ce an trăia. De altfel, era de ajuns un da sau un nu şi timpul lua altă înfăţişare. Îi ajungea să revadă la colţul unei străzi un decor, martor al trecutului, ca să înceapă să trăiască din nou în 1952... Şi se-ntorcea apoi iar la ziua de azi de îndată ce trecea de acel loc. Tolănit în fotoliul lui, inspectorul nu mai ştia bine dacă era studentul care se hotărîse să devină poliţist, sau poliţistul care regreta că nu mai este student. Soneria telefonului sună încă o dată şi-l smulse din visare.

— Alo, aici Possberg.

— Kurt, sînt eu, Else

— Bună ziua, Else.

— Kurt, iar ai făcut boroboațe ?
— Nu, zău ?
— Nu face pe nevinovatul ! Se pare că nefericitul acela de Egon a trebuit să trimită cîteva telegrame ca să contramandeze mai multe recitaluri, în așa hal l-ai stîlcit în bătaie !
— Să nu exagerăm ! I-am turtit nițel nasul și l-am atins la bărbie...
— Ar trebui să te cert, Kurt, dar în fond sînt destul de mulțumită. Egon mă călca pe nervi de mult. Merita o lecție.
— Else, nu cumva trădezi clanul ?
— Ți-am mărturisit că-i dau doar ascultare, ceea ce nu înseamnă că-l și aprob.
— Îți mulțumesc de încurajare, Else.
— Kurt...
Urmă o tăcere destul de lungă înainte ca tînăra femeie să se hotărască să continue :
— Kurt... Elisabeth ți-a spus, firește, că Willy și cu mine ne iubim.
— Da, așa m-a lăsat să înțeleg.
— Ascultă, cred că am găsit mijlocul s-o fac pe Elisabeth să-și recapete libertatea și să devină doamna Possberg.
— Să te audă Cel de Sus !
— Cel de Sus, fie, dar altcineva nu... Ar fi prea periculos pentru mine, Kurt. Vrei să stăm de vorbă acum ? Cred că nu avem timp de pierdut.
— Și eu cred tot așa ! Cînd și unde vrei să ne întîlnim ?
— Te aștept la mine
— Am și sosit.

Possberg tremura de nerăbdare și nu înceta să-și spună : „Să dea Domnul să nu se fi înșelat ! Să fi găsit cu adevărat mijlocul s-o recapăt pe Elisabeth !"

Else îl primi pe Kurt îmbrăcată într-o rochie de interior de un verde intens, ce punea minunat în valoare părul ei negru cu reflexe roșcate. Puțin mirat, Kurt se întrebă dacă nu cumva incorigibila cochetă își pusese în minte să-l cucerească.

— Hai repede, ca să putem sta liniștiți de vorbă înainte să vină cineva...

— Aștepți pe cineva ?

— Da. Cît e ceasul ?

— Șase și jumătate.

— Bine. Avem tot timpul... Ia loc... Vrei să bei ceva ?

— Nu, mulțumesc.

— Cît e ceasul ?

— Ceasul ? Doar ți-am spus...

— Așa-i... Nu știu ce am... Parcă mă sufoc... Ah, și apoi știu eu foarte bine de ce sufăr : de frică.

— Frică ? De cine ți-e frică ?

— De ei. Dac-ar bănui că te primesc la mine, pe ascuns... ar fi cumplit, Kurt !

— Îți mulțumesc cu atît mai mult, cu cît ți-ai asumat acest risc pentru Elisabeth și pentru mine.

— Să nu mă socotești mai bună decît sînt. La mine m-am gîndit mai întîi. Iată : Elisabeth te iubește. Nu mai încape îndoială ; mi-a fost de ajuns s-o văd deunăzi la Neckargemünd, ca să știu cum stau lucrurile. Iar eu îl iubesc pe Willy, și Willy mă iubește și el. Dacă n-ar ocupa o poziție atît de înaltă, greșeala pe care a făcut-o căsă-

torindu-se cu Elisabeth ar putea fi reparată. Din nenorocire, tot Baden-Würtembergul are ochii ațintiți asupra lui. Ca să le inspire încredere, Willy nu trebuie să aibă nici o pată... Cît e ceasul ?

— Șase treizeci și cinci.

— Bine... Simt nevoia să iau ceva... Doar n-ai să mă lași să beau singură ! Puțin coniac franțuzesc ?

— Fie ! Doar un strop.

Else se ridică, făcu un pas, doi, se clătină, își duse repede mîna la frunte, scoase un geamăt înăbușit, se clătină din nou și Kurt o prinse ca să nu se prăbușească. Foarte încurcat, o ținea în brațe pe această femeie trupeșă care, cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, bolborosea cuvinte fără șir. Deodată, își apucă rochia de parcă s-ar fi înăbușit și, cu o smucitură, își smulse partea de deasupra, dezgolindu-și pieptul. Se lăsă din ce în ce mai greu în brațele lui Kurt ; scoase un geamăt prelung. Cu o mînă, Possberg încercă să-i ridice capul. În clipa aceea, ușa de lîngă el se deschise și în cameră se ivi fotograful Lechner. Polițistul era atît de uluit, încît celălalt avu timpul să ia cîteva clișee pînă Possberg să poată face vreo mișcare. Strigă :

— Ah ! Dumneata ?

Dar fotograful o șterse înainte ca Possberg să se poată descotorosi de Else. Voia tocmai s-o întindă pe divan cînd intră Oberhofer. Polițistul rămase nemișcat, privi toată scena și zise :

— Cred că sosesc la timp, nu ?

Scoase pistolul și îl amenință pe Possberg :

— Mîinile sus, sau trag !

— Ești nebun ?

— Mîinile sus ! Am mare chef să te curăț, Possberg. Nu mă ispiti s-o fac !

Kurt se supuse.

— Bine. Treci acolo şi nu te mişca. Poţi să-ţi vii în fire, scumpă prietenă.

Else se ridică, îşi potrivi rochia şi zise cu un zîmbet :

— Noroc că eşti punctual, Oberhofer ! Nu mai ştiam ce să-i îndrug.

După ce-şi recăpătă sîngele rece, lui Kurt începu să-i fie ciudă că se lăsase dus de nas ca un ageamiu, dar cine şi-ar fi putut închipui că Else Urzinger se putea preta la o asemenea comedie ! Tînăra femeie se uită zîmbind la victima ei şi-i spuse :

— Cred că dacă inspectorul principal şi pistolul său n-ar fi aici, ţi-ar face o deosebită plăcere să mă baţi, Kurt.

— Nu, niciodată n-am bătut o prostituată... Mă mulţumesc s-o deplîng.

Dintr-un salt, Else fu lîngă el şi îl pălmui. Kurt se mărgini s-o privească drept în ochi.

— Ca să faci astfel de treburi, Else, trebuie să admit că eşti într-adevăr pe drojdie. În amintirea celei ce-ai fost odată, te iert, dar nu pot să-i iert pe cei care ţi-au impus o comedie atît de umilitoare.

Tînăra femeie se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Oberhofer o apucă de braţ :

— O clipă. Şi depoziţia ?

Ea se smuci strigînd :

— Nu face exces de zel prostesc, Oberhofer ! Ştie tot atît de bine ca şi mine că ai depoziţia mea în buzunar !

Else ieşi, iar Oberhofer scoase într-adevăr din portofelul său o hîrtie pe care o citi cu voce tare :

— „Subsemnata Urzinger, Else, Dorothea, Maria, domiciliată în Piaţa Wilhelm numărul 7, declar că în după-amiaza zilei de 22 septembrie 1961, pe cînd mă aflam

singură la mine acasă, am primit vizita unui fost coleg de universitate, Kurt Possberg, în prezent inspector în serviciul Poliţiei criminale din Stuttgart. Venise să-mi vorbească despre ancheta pe care o face în legătură cu Catherine Buchberger, asasinată la Stuttgart. Apoi, dintr-o dată, a început să-mi facă o curte foarte insistentă, jurîndu-mi că se întorsese la Heidelberg numai pentru mine şi rugîndu-mă să-i cedez. Cum eu l-am refuzat indignată şi totodată mîhnită de această purtare de necrezut, s-a aruncat asupră-mi cu intenţia vădită de a abuza de persoana mea. Îmi rupsese partea din faţă a rochiei, cînd comisarul Oberhofer, căruia îi spusesem să vină la mine în vederea organizării serbării date pentru orfanii poliţiştilor, a intrat în casă. Auzindu-mă strigînd, s-a repezit să mă ajute. Numai sub ameninţarea pistolului, Kurt Possberg mi-a dat drumul. Heidelberg, 22 septembrie 1961. Semnat Else Urzinger". Ce zici, Possberg ?

— Literatură proastă, Oberhofer.

— Poate, dar destul de bună ca să te bage la răcoare.

Inspectorul principal telefonă la biroul său :

— Alo, Burchner ? Aici Oberhofer... Trimite-mi-i imediat pe Lans şi pe Kraft în Piaţa Wilhelm numărul 7. Să ia o maşină. Îi aştept.

Fără să-l slăbească pe Possberg din ochi, Oberhofer se aşeză.

— Tentativă de viol... greu o să scapi din asta, inspectore... Şi chiar dacă judecătorul n-o să fie prea aspru, cariera ţi-este compromisă, nu crezi ?

— Cariera mea ? Nici că-mi pasă ! Un singur lucru are preţ în ochii mei, Oberhofer, să pun mîna pe dumneata şi pe cei ce trag sforile, cei care te pun în mişcare !

— N-o să ai prilejul.

Inspectorul principal aprinse o țigară și reluă :

— Ce ciudată e înverșunarea asta cu care te legi de toți ! Și pentru cine ? Pentru ce ?

— N-ai putea înțelege. Cînd am intrat în poliție, am jurat, ca și dumneata de altfel, să apăr pe cel nevinovat. Dar, pesemne, nu-ți mai aduci aminte. N-ai fost niciodată sărac, Oberhofer ?

— Sărac ? Am crăpat de foame ! Am văzut cum piere mama, ducîndu-se să lucreze cu ziua. Tata murise într-un accident de muncă. Și mă-ntrebi dacă am fost sărac ? Am fost, și încă în așa măsură, încît am rămas cu o teamă cumplită de sărăcie ! Vreau bani pentru că niciodată n-au fost bani de ajuns la noi în casă. Vreau să fiu cineva, pentru că am primit prea multe lovituri de picior. Și-atunci, ce vrei să însemne pentru mine o fată cum era Catherine Buchberger ?

— Și ea era săracă.

— Ei și ? Pe mine sărăcia m-a făcut necruțător, afară doar dacă nu ești un sfînt, și eu nu sînt un sfînt, Possberg. Și, la urma urmei, tot ceea ce am încerca noi să facem ca să-l descoperim pe asasin n-ar putea să-i redea fetei viața, și cum n-are rude...

— Trebuie să recunoști că nu-i un lucru prea obișnuit ca un comisar de poliție să fie la ordinele unui ucigaș, nu ?

— Judeci ca un nătărău, Possberg ! Nu sînt la ordinele unui ucigaș, ci în serviciul unei caste puternice care și astăzi, dar mai ales mîine o să taie și o să spînzure în landul nostru. Se întîmplă ca în sînul ei să se afle un asasin. N-ar putea fi nimicit decît cu riscul de a dărîma tot edificiul. Și, atunci... ucigașul să scape, numai să rămînă în picioare edificiul !

Cei doi inspectori chemați de Oberhofer sosiră. La ordinul inspectorului principal, îi puseră cătușele lui Possberg și-l luară cu ei.

Kurt petrecu noaptea la închisoare, dar fu transferat la tribunal imediat după audierea de a doua zi dimineață ; întîmplarea voi ca Hans Manner, care umbla încoace și încolo pe coridoarele Palatului de Justiție, să-l zărească pe cînd trecea între îngerii lui păzitori. Se ținu după el. Inspectorul fu trimis în fața judecătorului Grass. La vederea acestuia, Kurt înțelese că lațul se strîngea. După interogatoriul de identificare, magistratul se adresă pîrîtului :

— Ești acuzat că ai săvîrșit un act foarte grav, pentru care ai putea fi pedepsit cu închisoare pe viață. Am în fața mea depoziția doamnei Urzinger care se plînge că a fost violentată de dumneata. În cazul cînd comisarul Oberhofer care, din fericire, tocmai avea întîlnire cu victima, nu s-ar fi găsit la fața locului, s-ar fi petrecut lucruri despre care e mai bine să nu vobesc. Recunoști faptele ?

— Cum doriți dumneavoastră, domnule judecător.

— Ce-nseamnă acest răspuns ?

— Înseamnă că am căzut victima unei înscenări, că nu m-am atins de această doamnă, că un fotograf aștepta în spatele unei uși semnalul convenit ca să ia cîteva fotografii compromițătoare, și adaug, domnule judecător, că dumneavoastră sînteți foarte bine informat despre această capcană. Și atunci, ce rost au întrebările ?

— Neobrăzatule ! Niciodată nu mi-a fost dat să văd o nerușinare mai mare ! Ai noroc că victima, dintr-o dorință

legitimă de a evita orice publicitate, nu s-a constituit parte civilă ! În orice caz, am să înaintez împotriva dumitale o plîngere, pe cale administrativă, la superiorii dumitale. Îţi ordon să părăseşti Heidelbergul pînă la miezul nopţii, altfel ai să fii din nou închis, căci conştiinţa îmi interzice să las în libertate un individ de teapa dumitale !

— Poftim ? Aţi spus conştiinţă, domnule judecător ?

— Da... şi ?

— Nimic... nimic. Găsesc exprimarea plină de haz, atîta tot !

— Iar eu găsesc reflecţiile dumitale deplasate ! Curtea te condamnă la 250 de mărci amendă pentru ultragiu adus magistraturii, amendă pe care trebuie s-o plăteşti pe loc, altfel te întorci la închisoare !

— N-am 250 de mărci la mine.

— În cazul acesta...

Din public se auzi o voce :

— Domnule judecător ! Sînt gata să plătesc cele 250 de mărci pentru domnul Possberg.

Stăpînindu-şi un gest de ciudă, magistratul spuse :

— Bine ! Şi cine eşti dumneata ?

— Hans Manner, de la ziarul *Libertatea.*

— Nu ştiam, domnule Manner, că ziarul dumitale este destul de bogat ca să plătească amenzile unor oameni pedepsiţi pentru purtările lor urîte.

— *Libertatea* găseşte întotdeauna banii necesari atunci cînd trebuie să apere o cauză dreaptă.

— Ah, da ? În mediul dumitale o tentativă de viol se numeşte o cauză dreaptă ?

— În mediul meu, domnule judecător, ca şi în întreg Heidelbergul, victima este cunoscută ca o persoană despre care cu greu s-ar crede că e nevoie să fie violentată.

— Măsoară-ţi cuvintele !

— În afară de asta, cum noi sîntem nişte oameni simpli, ni se pare destul de neobişnuit ca un inspector principal, a cărei duşmănie faţă de pîrît este binecunoscută, să se nimerească la faţa locului, aşa, ca din întîmplare, şi să fie martor. Aş mai adăuga că nu înţelegem de ce nu se spune nimic despre fotograful de care a vorbit pîrîtul ?

Judecătorul lovi cu putere în masă.

— Domnule Manner, te cunoaştem pe dumneata şi pe cei de-o seamă cu dumneata, gata oricînd să împroşcaţi cu noroi pe cei pe care-i urîţi ! Aici, află de la mine, numai eu sînt stăpîn pe hotărîrile mele, iar baliverneIe prietenului dumitale nu mă interesează ! Plăteşte cele 250 de mărci şi poţi să te retragi...

Manner îl pîndi pe Possberg la ieşire.

— Aşadar, te-au aranjat bine ?

— Încă nu. Îţi mulţumesc că m-ai scos încă o dată din încurcătură.

— De ce au înscenat comedia asta ridicolă ?

— Ştiu că ai să mă socoteşti nerecunoscător, dar nu am dreptul să-ţi răspund. Totuşi, fii sigur că ai să afli totul cînd am să ştiu că fiara e încolţită.

— Bine, am răbdare. Îmi oferi ceva de băut ?

— Măcar atîta. Să mergem la hotel, trebuie să-i dau un telefon şefului, mai întîi ca să-i aduc la cunoştinţă ce s-a întîmplat, să poată lua măsurile necesare, şi apoi ca să-ţi trimită un mandat de 250 de mărci.

Dar după ce Possberg îi povesti lui Hagen ce pătimise, acesta îi răspunse :

— Pentru cele 250 de mărci ne-am înţeles, o să le trimitem încă mîine lui Manner acela, iar dumneata întoarce-te imediat !

— Cum ?! Sînt desărcinat de anchetă ?!
— Nu eşti desărcinat. Ancheta e anulată.
— Ce ?!
— Ordin de sus. Trebuie să ne supunem. Să fii mîine la 9 la mine. Bună seara.
Văzînd mutra lui Kurt cînd ieşi din cabina telefonică, ziaristul bănui că s-a întîmplat o nenorocire.
— Ceva nu merge ?
— Nimic nu mai merge. Ancheta e lăsată baltă, suspendată. Ordin de sus. Sînt mai tari decît noi.
— Bănuiam eu. Te dai bătut ?
— Ce altceva aş putea face ?
— Pune-mă şi pe mine la curent şi am să-ţi spun ce ai putea face.
— Nu pot.
— Cum vrei. Nu eşti chiar aşa de curajos nu ? Ţi-e temă că-ţi pierzi locul ?
— Dar... înţelege-mă, ei...
— Cînd te lupţi pentru o cauză pe care singur ai ales-o cu bună ştiinţă, domnule Possberg, nu calculezi riscurile şi nici nu te poticneşti de ele. Rămîi cu bine !
Hans Manner ieşi pe uşa hotelului uitînd să strîngă mîna inspectorului. Desfăşurarea ultimilor evenimente îl cam năucise pe Kurt. Îi venea să urle de furie văzînd justiţia, dreptul, călcate în picioare. Totul se sfărîma în mîinile lui. Toţi erau împotriva lui, pînă şi Manner. Cuprins de deznădejde, căută numărul de telefon al Elisabethei şi o cheamă. Nu se gîndise nici o clipă că ar putea să-i răspundă Willy. Dar Elisabeth era acasă.
— Alo Elisabeth ?...
— Tu eşti, Kurt ?
— Ştii ce mi-au făcut ?
— Da, m-au pus în curent... cu multă plăcere.

— Nu i-ai crezut, nu-i aşa, Elisabeth ?

— Bineînţeles că nu.

— A fost o cursă... M-a atras la ea sub pretext că a găsit un mijloc prin care te va ajuta să-ţi recapeţi libertatea... Lechner mă pîndea cu un aparat de fotografiat, iar Oberhofer aştepta momentul să-şi facă apariţia. S-a prefăcut că-i vine rău şi eu am prins-o în braţe... Şi-a rupt rochia de parc-ar fi fost pradă unei crize de nervi... Sînt nişte monştri, Elisabeth !

— De mult nu mă mai miră nimic din partea lor... Şi ce ai hotărît, Kurt ?

— Mă întorc imediat la Stuttgart. Ancheta e suspendată printr-un ordin de sus.

— Te-am prevenit că ei vor fi cei mai tari. Crezi că ai să-ţi pierzi postul ?

— Pe tine nu vreau să te pierd, Elisabeth.

— Oriunde ai pleca, orice ţi s-ar întîmpla, adu-ţi aminte că mă gîndesc la tine şi că te iubesc... La revedere, dragul meu.

*

* *

După ce-şi urcă valizele în maşină, Kurt voi să se mai plimbe niţel prin Heidelberg. Cum mergea pe jos, cufundat în gîndurile lui negre, fu cît pe-aci să fie călcat, la colţul străzii Bergheimer cu strada Rohrbacher de autobuzul numărul 8. Făcu o săritură într-o parte, observă numărul maşinii şi-şi aduse aminte că autobuzul acesta trecea prin faţa cimitirului. Urcă repede, fără să-şi dea osteneala să înţeleagă de ce proceda astfel. Bineînţeles, la ora aceea cimitirul era închis. Dar se apropie de grilaj şi se uită la lumea paşnică a mormintelor. Se gîndi că toată mîrşăvia duşmanilor lui de

azi nu-i va scuti ca într-o zi sau alta să fie aduşi aici, şi că-şi vor petrece prima noapte în tăcere, care este preludiul uitării. Se mai gîndi cît de zadarnic era să te temi, căci, mai curînd sau mai tîrziu, trebuie să-ţi iei în primire partea ta de întuneric, în care eşti pironit apoi pentru vecie. Şi atunci îşi dădu seama că venise aici ca să stea de vorbă cu Catherine. Se agăţă de grilajul porţii şi strigă cu voce răsunătoare :

— Nu te voi părăsi, Catherine ! Plec pentru că m-au silit... Dar am să mă întorc, Catherine, am să mă întorc !

CAPITOLUL VI

— Ei bine, Don Quijote, te-ai bătut cu morile de vînt ?

Grăsanul comisar Hagen îl primi rînjind pe Possberg, dar acesta simţea că vorbele lui nu sînt spuse cu răutate. Răspunse pe acelaşi ton :

— Da... M-au tîrît în noroi...

— Eh ! Ai să te perii şi n-o să se mai cunoască.

— Domnule comisar... e adevărat că se renunţă la anchetă ?

— Hai să zicem că trece pe planul doi. Ştii bine că administraţiei nu-i plac formulele prea limpezi, prea precise...

— Atunci Oberhofer şi prietenii lui au cîştig de cauză ?

— Aşa e, într-adevăr.

— Şi acceptaţi lucrul acesta, domnule comisar ?

Hagen nu răspunse imediat şi cînd vorbi, vocea lui păru schimbată :

— Am 56 de ani, Possberg... Nici nu-ți poți închipui cîte mîrșăvii am văzut în viața mea. Aveam opt ani cînd a izbucnit primul război mondial. Tatăl meu a murit pe front. După înfrîngere, am asistat la niște spectacole care te fac să te rușinezi că ești om. Îți spun că atunci cînd se răspîndește teama, unora prea puțin le pasă de dreptate, de justiție și de toate poveștile frumoase ale civilizației ! Am cunoscut dezastrul financiar. Am văzut cum se ridică nazismul. În sfîrșit, a venit ultimul război, bombardamentele. O viață în care am avut din plin parte de multe grozăvii. În aceste condiții, faptul că o fetișcană care urma să aibă un copil e părăsită în mormîntul ei nu mai poate să mă miște, nu crezi ? Cei mai puternici, cei mai bogați triumfă ? E firesc. Vezi, Possberg, oamenii ăștia sînt ahtiați după onoruri, iar dumneata ești pentru ei o piedică în împlinirea poftelor ce-i frămîntă. Le este frică. Dar ei sînt cei tari, și mai ales, sînt hotărîți să lupte pînă la capăt.

— Și de ce să nu facem și noi la fel ?

— Pur și simplu pentru că ei luptă ca să-și păzească pielea, pe cînd noi apărăm justiția.

— Domnule comisar, poate că sînt naiv, dar cred că totul a început pentru că într-o bună zi oamenii au îngăduit ca omorul unei Catherine Buchberger să rămînă nepedepsit.

— Se poate... Ei și ?

— Eu nu pot să mă împac cu gîndul acesta.

— Nu mai spune !

— Plec deseară iar la Heidelberg.

— Ai să rămîi aici !

— Îmi pare rău, dar nu am să vă ascult, domnule comisar.

— Atunci îmi pare rău, dar am să te pun pe liber.

— Nu va fi nevoie să vă dați atîta osteneală, domnule comisar, căci vă rog, începînd din acest moment, să-mi primiți și să-mi aprobați demisia.

— Nu !

— Ba da !

Cei doi se priviră ca doi dușmani gata să se ia de guler, dar cu o urmă de duioșie în priviri.

— Possberg, ești sub impresia unei dezamăgiri, te simți umilit și asta îți tulbură judecata. Mai gîndește-te !

— Toată noaptea m-am gîndit. Dacă aș continua, mi-ar fi atît de silă de mine, că aș ajunge mai rău decît ceilalți. Nu mă mai simt în stare să fiu polițist, domnule comisar.

— Cîți se simt în stare, Possberg ?

— Cîți își dau seama, domnule comisar ? Cred că meseria e ca dragostea, trebuie să ai încredere în celălalt cînd e vorba de dragoste, în tine, cînd e vorba de meserie. Eu nu mai am încredere în mine.

— Și ce intenții ai ?

— Să lupt împotriva lor de unul singur.

— Ești pierdut de pe acum.

— Poate că am să găsesc oameni care mă vor ajuta.

— Numai cîștigătorii sînt ajutați.

— Eu voi fi cîștigătorul !

— Te-ai gîndit că, învingător sau învins, n-ai să mai ai nici o situație ?

— Dacă, la vîrsta mea, m-aș gîndi la această eventualitate, m-aș împotmoli ca și ceilalți, ca toți ceilalți !

— Din care fac și eu parte ?

— Domnule comisar, n-am vrut...

— N-are importanță dacă ai vrut sau nu. Asta-i adevărul. Singura mea scuză e vîrsta mea, vîrsta nevestii

mele şi copiii, care încă nu au o situaţie. De vreme ce pleci, simt că nu am dreptul să-ţi resping demisia, pot să-ţi mărturisesc: sînt zile în care mi-e silă de mine. Nu, nu protesta! E adevărat. Ai să vezi că e greu să ajungi la bătrîneţe sau în pragul ei, fără să-ţi fie cît de cît silă de tine. Luptă, dacă aşa te îndeamnă inima. În ciuda scepticismului meu, îţi urez să învingi! Singurul lucru pe care pot să-l fac ca să te ajut, este să-ţi eliberez un permis de portarmă. Du-te şi cumpără-ţi un pistol şi treci pe urmă pe la domnişoara Friederich, permisul va fi gata. Succes! Şi acum, lasă-mă să lucrez. Nătărăii de felul dumitale mă fac să plîng.

— Mulţumesc, domnule comisar.

Kurt da să iasă cînd Hagen îl chemă înapoi:

— Possberg!

— La ordinele dumneavoastră, domnule comisar.

Erwin Hagen se ridică în picioare.

— Dă-mi mîna!

Kurt întinse mîna care dispăru în mîna celuilalt.

— Possberg, nu-mi plăceai. Credeam că vrei s-o faci pe grozavul şi că mă dispreţuieşti pentru că veneai de la universitate. Îmi închipuiam că mă socoteşti un grăsan fără un dram de minte şi că nu te gîndeşti la altceva decît că-ţi baţi joc de mine. M-am înşelat. Eşti un om, Possberg, şi sînt mîndru că ai lucrat în echipa mea. Nu mă lăsa fără veşti şi după ce ai curăţat grajdurile lui Augias[1], vizita dumitale o să-i facă plăcere ho-

[1] Rege al Elidei, ale cărui grajduri cu 3 000 de boi nu fuseseră curăţate de 30 de ani. Hercule, trimis de Euristeu să săvîrşească muncile sale, a curăţat aceste grajduri. A curăţa grajdurile lui Augias înseamnă a aduce lumină, a clarifica o situaţie încurcată şi dificilă.

dorogului de Hagen. Și-acum, șterge-o, la dracu'! M-am săturat să te mai văd!

Renunțînd să-și ia cu el mașina care ar fi putut fi recunoscută, Kurt sosi la Heidelberg cu trenul de noapte; răcoarea justificîndu-i gestul, își ridică gulerul pardesiului înainte de a se amesteca printre călătorii care ieșeau din gară. Unde putea să tragă pentru ca prezența lui să nu fie numaidecît semnalată lui Oberhofer și acoliților săi? O clipă, se gîndi să se ducă la văduva Schwartz, dar fără îndoială că acesteia i-ar fi fost frică și nu i-ar fi înțeles gestul... Possberg stătea în cumpănă. Desigur, mai era și Hans Manner — dar nu se despărțiseră în termeni prea buni... În schimb, ziaristul nu era însurat, ceea ce prezenta, din punctul de vedere al discreției, un serios avantaj.

La urma urmei, dacă Manner refuza să-l primească, va vedea atunci ce-i de făcut! Kurt se întoarse în clădirea gării și-i telefonă lui Manner. Telefonul sună îndelung, fără să răspundă nimeni. Se pregătea să pună receptorul la loc, cînd o voce somnoroasă mormăi:

— Ce dracu' s-a mai întîmplat?

Hans credea, pesemne, că redacția îl deranja pentru vreo încurcătură neprevăzută.

— Hans Manner?

— Și cine altul ar putea să doarmă la mine-n pat?

— Aici Kurt Possberg.

— Cine?

— Kurt Possberg.

— Și ce te-a apucat să-mi telefonezi în miez de noapte de la Stuttgart?

— Sînt la Heidelberg şi nu ştiu unde să trag, ca să nu mă înhaţe cei pe care-i ştii.

De data aceasta, Manner părea că se trezise de-a binelea.

— Ei... şi ce cauţi aici ?

— Să iau treaba de unde am lăsat-o.

— Stuttgartul e de acord ?

— Am demisionat.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi :

— Ascultă, dragul meu, poate că m-am înşelat asupra dumitale. Vino... Strada Kaiser numărul 70, în spatele gării. Te aştept jos, la intrare, ca să nu se deştepte vecinii. Grăbeşte-te !

Douăzeci de minute mai tîrziu — nu voise să ia un taxi, ca să nu afle nimeni unde se ascundea — Kurt sosi la adresa indicată. Manner îi pîndea venirea şi-l trase repede după el. Urcară scara cu mii de precauţii, străduindu-se să înăbuşe zgomotul paşilor. Cînd ajunseră în micul apartament al ziaristului, acesta, după ce aprinse lumina, îi ordonă :

— Scoate-ţi pantofii... vecina de dedesubt, dacă are cumva insomnie, ar putea crede că am adus vreo domnişoară.

Possberg se conformă şi se aşeză. Manner se duse după o sticlă cu kirsch, turnă două pahare pline, apoi luă loc în faţa oaspetelui său.

— Eşti hotărît să-mi faci confidenţe acum, Possberg ?

— Da.

Şi Kurt povesti tot, începînd cu descoperirea trupului Catherinei şi cum această sinucidere, datorită descoperirii medicului legist, se vădise a fi o crimă. Îi spuse cît se bucurase că se întorcea la Heidelberg şi cum fusese primit. Uimirea, apoi mînia lui, în cele din urmă convinge-

rea că Anny Thiele nu-l mințise și că ucigașul era într-adevăr un tînăr pe care clanul îl ocrotea. Mai vorbi și despre presiunile făcute asupra lui, amenințările lui Oberhofer, bătaia lui ridicolă cu Egon Hausser, în legătură cu care recunoștea că o făcuse mai mult ca să-și potolească un vechi resentiment decît din dorința de a-l descoperi pe asasinul Catherinei. Apoi cursa întinsă de Ilse Urzinger, care pusese capăt rolului lui oficial în această poveste.

Manner îl privea cu luare aminte, fără să-l întrerupă. Cu ochii pe jumătate închiși, se mulțumea să-și fumeze pipa. După ce Kurt încheie, el spuse :

— Frumoasă afacere, prietene. Dacă își închipuie că ne-au dat gata, se înșală ! Sînt sigur că șeful meu o să fie de acord și că ziarul o să trezească opinia publică. Să vedem atunci ce-or să facă.

Își frecă mîinile.

— Grozav mă bucur de pe acum !

Apoi deveni iar grav și întrebă :

— Un lucru nu înțeleg. Ce motive atît de serioase ai ca să vrei s-o răzbuni pe acea violonistă pe care nici n-ai cunoscut-o ?

Socotind că putea să aibă încredere în Manner, Possberg îi mărturisi dragostea lui pentru Elisabeth, cum o pierduse, cum o regăsise pe aceea pe care o iubea. Nimic nu-l mai putea impresiona pe ziarist, care se mulțumi să spună :

— Totul este foarte frumos. Sentimentele romantice nu-s slăbiciunea mea, trebuie să-ți spun ; dar recunosc că fidelitatea dumitale este ceva cu totul ieșit din comun. Nu te da bătut, dragul meu ! Dacă te iubește cu adevărat, o să găsească ea singură calea pe care să ajungă la dumneata. Acum, culcă-te pe canapeaua din birou.

Eu am să mă gîndesc la propunerea pe care s-o fac șefului cu privire la felul cum trebuie dată prima lovitură. Noapte bună.

Kurt voi să-i mulțumească, dar Hans nici nu-l ascultă.

— Ești nebun, zău așa! Eu trebuie să-ți mulțumesc pentru că-mi oferi în exclusivitate o afacere senzațională. Dacă scoatem lucrurile cu bine la capăt, pot să-mi vînd articolele în toată Germania!

Cînd se trezi, ex-inspectorul avu plăcuta surpriză să-l vadă pe Manner aducîndu-i la pat o ceașcă de cafea. În timp ce o bea, ziaristul se așeză lîngă el.

— Am chibzuit bine, după cum ți-am spus, și am ajuns la concluzia că nu putem porni la drum fără să ne luăm măsurile de prevedere. Trebuie să avem o dovadă cît de mică, altfel ne trezim că ne dau în judecată pentru calomnie, pentru că am încercat să facem publicitate necinstită... pe scurt, îți închipui ce-o să iasă? Și atunci, dovada asta care să închege lucrurile n-avem decît un singur mijloc s-o obținem: să-l silim pe Lechner, fotograful, să vorbeasc.

— O să avem de furcă.

— Îmi plac lucrurile care-mi dau de furcă, dragul meu! Nu te mișca de aici. Mă reped pînă la ziar să-l văd pe șef și să-i spun în linii mari cum se joacă piesa și mă întorc să te iau. Ca să evităm orice surpriză, o anunț pe portăreasă că vărul meu din Düsseldorf mi-a făcut plăcuta surpriză să vină în vizită la mine.

Rămas singur, Possberg își făcu toaleta, apoi așteptă să treacă ora la care începe activitatea în birouri, ca

s-o poată chema la telefon pe Elisabeth. Ea îi recunoscu vocea numaidecît.

— Tu ești, Kurt ?

— Eu. Ce mai faci ?

— Bine... Cum e timpul la Stuttgart ?

— Nu știu.

— Nu știi ?

— Nu, fiindcă nu sînt la Stuttgart.

O undă de neliniște trecu prin glasul Elisabethei.

— Și unde ești... Kurt ?

— Unde ai vrea să fiu ?

— Aici ?

— Bineînțeles.

— Oh, Kurt, ești nebun ! Dacă pun mîna pe tine, de data asta...

— Așa e... Cu atît mai mult că am demisionat...

— Oh !... Nu-i cu putință ! Dar de ce ? De ce ?

— Pentru că la Bergfriedhof zace o fată care nu mă are decît pe mine ca s-o apăr.

— Ești nebun !

— Nebun după tine, Elisabeth. N-aș putea trăi departe de tine...

— Kurt, dragul meu, ce ai de gînd ?

— E o surpriză, dar ai s-o afli repede... sau ai s-o ghicești după proasta dispoziție a bărbatului tău. La revedere, Elisabeth, draga mea.

Manner se întoarse destul de tîrziu, foarte agitat.

— Mai întîi Vadelius, șeful meu, s-a uitat la mine ca la un aiurit și apoi, încetul cu încetul, mi-am dat seama că povestea mea îi stîrnise interesul și cînd a aflat că ești aici, m-a iertat pentru cele 250 de mărci pe care le-am plătit ca să te elibereze alaltăieri... În paranteză, ex-șeful dumitale ni i-a restituit azi-dimineață. Bun, va să zică

ziarul va lupta fără șovăire pînă la capăt, dacă-i furnizăm materialul cu care să dezlănțuie campania. E rîndul nostru să intrăm în joc. Iată planul meu ; ai să-mi spui ce părere ai...

Planul lui Manner fusese aprobat de Possberg, așa că, la douăsprezece fără cinci se găseau amîndoi în Floringasse, uitîndu-se la vitrine, la cîțiva metri de ușa fotografului. Cînd Fritz, ajutorul lui Lechner, ieși din magazin ca să se ducă la masă, cei doi prieteni intrară. Cu pălăria pe cap, gata să plece acasă, fotograful încuia sertarul cu bani. Nu se uită la fețele clienților, mulțumindu-se să spună :

— Mă iertați, domnilor, dar e închis pînă la ora patru... Totuși, dacă nu ține prea mult...

Manner vorbi primul. Kurt ocolea privirea lui Lechner.

— Nu depinde decît de dumneata, domnule Lechner.

Sub ochii uimiți ai fotografului, Possberg închise ușa, trase zăvorul și se întoarse lîngă Lechner care, în clipa aceea, îl recunoscu :

— Dumneata !...

Manner îl împiedică să strige, astupîndu-i gura cu mîna.

— Ar fi foarte primejdios pentru dumneata, domnule Lechner, să încerci să ne faci neplăceri.

Convins de aerul hotărît al celor doi bărbați, fotograful murmură :

— Dar, în sfîrșit, ce vreți de la mine ?

— Să ne acorzi o scurtă întrevedere.

— Cu privire la ce ?

— Vai, domnule Lechner... nu bănuieşti de loc ?

Apucîndu-l fiecare de cîte un braţ, ducîndu-l mai mult pe sus decît împingîndu-l, Hans şi Kurt îl tîrîră în încăperea unde mai primise o chelfăneală de la Possberg. I se făcu teamă şi se rugă :

— N-o să daţi în mine, nu ?

— Nu depinde decît de dumneata să ne despărţim ca cei mai buni prieteni din lume... Stai jos aici... Kurt, ai grijă ca domnul Lechner să nu ne joace vreun renghi, după cum îi este obiceiul...

Possberg se dădu înapoi cu un pas, iar fotograful fu cît pe-aci să leşine cînd îl văzu scoţînd pistolul şi îndreptîndu-l spre el. Bîigui înnebunit :

— Vreţi... vreţi să... mă... omorîţi ?

— Vai, nu, domnule Lechner, căci morţii nu vorbesc, şi este neapărat necesar ca dumneata să vorbeşti cu noi... Trei nume domnule Lechner... nu-ţi cer decît trei nume... Nu-i mult, nu-i aşa ? Ne dai cele trei nume, plecăm şi nu ne mai vezi niciodată, în afară de cazul că într-o bună zi ţi-ai manifesta dorinţa să ne inviţi la masă. Bine ?

Lechner cu tîmplele asudate, cu ochii injectaţi, era atît de înspăimîntat, că nici nu putu răspunde.

— În virtutea dictonului „Cine tace consimte", am onoarea, domnule Lechner, să te rog foarte politicos, cel puţin la început, să ne spui : mai întîi : Cine ţi-a dat ordin să distrugi clişeul pe care l-ai promis prietenului meu aici de faţă ; în al doilea rînd, cine era omul de pe clişeu ? În al treilea rînd, cine te-a postat cu aparatele la Else Urzinger, ca să-l fotografiezi pe domnul Kurt Possberg ? Aştept un minut, domnule Lechner. Dacă după un minut nu ne-ai dat cele trei nume, încep să-ţi rup dinţii cu lovituri de pumn şi trebuie să te previn în mod

cinstit că mă socotesc destul de puternic ca să-ţi scot o parte din incisivi cu o singură lovitură. Pe urmă, desigur, o să dureze mai mult, pe măsură ce numărul dinţilor o să scadă... E firesc, nu ?

Alb ca varul, fotograful îl asculta cu gura căscată, cu un firicel de salivă prelingîndu-se în colţul buzelor.

— Atenţie, nu-ţi mai rămîn decît treizeci de secunde... Îmi dai voie să mă pregătesc ?

Tacticos, Manner îşi scoase haina, îşi suflecă mîneca dreaptă a cămăşii, dînd la iveală un braţ musculos, închise pumnul şi-şi lovi cu el de două-trei ori palma de la mîna stîngă. Surîse satisfăcut :

— E în ordine... Mai sînt cinci secunde, domnule Lechner... Ai să-ţi ridici puţin capul, pentru că n-aş vrea să-ţi turtesc nasul... Specialitatea mea sînt dinţii... Fiecare cu slăbiciunea lui, nu-i aşa ? Gata, domnule Lechner ! Ei bine ? De vreme ce nu vrei să vorbeşti, încep...

Se dădu un pas înapoi, îşi duse braţul înspre spate, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia avînt, şi atunci fotograful se rugă :

— Nu, nu ! Fie-vă milă !... Nu ştu cine era persoana din fotografie... Un tînăr elegant, după cîte mi-aduc aminte...

— Nu te compromiţi prea mult, domnule Lechner, şi pe deasupra nu putem să-ţi controlăm spusele.

Apoi, schimbînd dintr-o dată tonul, îi porunci :

— Isprăveşte cu comedia asta ! Cine ţi-a ordonat să distrugi clişeul ?

— Inspectorul principal Oberhofer.

— Cine te-a trimis la Else Urzinger ?

— Inspectorul principal Oberhofer.

— Ce om drăguţ !... Şi de ce-l asculţi aşa ? Te plăteşte ?

— Nu.
— Atunci ?
— Am un dosar la poliţie.
— Şantaj, dacă înţeleg bine ?
— Da.
— E grav ?
— Destul de grav ca să-mi distrugă reputaţia.
— Ei bine ! O să încercăm să-l facem inofensiv pe Oberhofer înainte de a se putea servi de dosar.
Lechner răsuflă. Întrebă cu sfială :
— Şi acum plecaţi ?
— Nu insista aşa, domnule Lechner, pînă la urmă ai să mă faci să cred că nu-ţi sîntem simpatici ! Ne luăm tălpăşiţa imediat ce am îndeplinit o mică formalitate.
— Ce formalitate ?
— O depoziţie scrisă, cu o iscălitură frumuşică.
— Niciodată !
Ziaristul făcu o mutră tristă :
— Vai, domnule Lechner, şi eu care credeam că o să plec lăsîndu-ţi toţi dinţii în gură... Zău că nu eşti un om de înţeles ! În sfîrşit, dacă aşa vrei...
Se prefăcu iar că-şi scoate haina. Fotograful gemu :
— Ceea ce îmi cereţi este să mă sinucid.
— Cred că mai degrabă lui Oberhofer îi cerem să se sinucidă.
Lechner îşi întocmi depoziţia înghiţindu-şi lacrimile. După ce plecară cei doi prieteni, nu mai era decît o zdreanţă.
Cînd Vadelius, directorul ziarului, citi mărturisirea fotografului, sări în sus de bucurie şi hotărî să scoată imediat o ediţie specială. Nu se va vinde decît pentru articolul pe care Manner urma să-l scrie de îndată. Restul paginilor îl vor umple cu ştirile de dimineaţă. Nu avea

importanță, Kurt se întoarse în apartamentul ziaristului cu ordinul formal să nu se arate nimănui.

Așteptînd întoarcerea lui Manner, Possberg se întreba cum va reacționa clanul. Au să-l părăsească pe Oberhofer ? O vor trimite pe Else în străinătate ? Acum, pentru ei nu se mai punea problema să atace, ci să se apere ca să nu piară. Dacă Oberhofer vorbea, Rössler risca să sară în aer, și cu el toată banda. Kurt se gîndea la severul judecător Graas, atît de abil... Le mai rămînea un mijloc de scăpare, dar vor recurge oare la el ? Să-l predea pe asasinul Catherinei Buchberger... însă familia acestuia, fără îndoială, nu va accepta sacrificiul cerut. Inspectorul zîmbi gîndindu-se la bătălia înverșunată ce se va dezlănțui în curînd în frumoasele locuințe din vechile cartiere. Nu se putu opri să nu-i telefoneze Elsei.

— Bună seara, Else. Ești bine, sănătoasă ?

— Dar... este...

— Da, este bunul și vechiul tău prieten Kurt, atît de rău crescut că se poartă în felul cel mai mîrșav cu doamnele care comit imprudența să-l invite la ele...

— Ești foarte prost... sau foarte curajos că te-ai întors la Heidelberg, Kurt.

— Prost am fost alaltăieri, cînd credeam în prietenia bunei mele colege de altădată. O fată care nu știa decît să rîdă și să cînte ! O socoteam toți puțin cam nebună, dar țineam totuși foarte mult la ea, căci știam că nu e în stare de o faptă urîtă. O chema Else, ca pe dumneata. Ți-o amintești ?

— Fii mulțumit, Kurt... Nu sînt mîndră de cursa pe care m-a silit să ți-o întind.

— Cine ?

— Cu neputință, Kurt... Mă urăști, nu ?

— Nu, vai, toţi trebuie să trăiască ! Şi ca să-ţi dovedesc că nu-ţi port pică, Else, îţi dau un sfat : fă-ţi bagajul şi pleacă pentru vreo două-trei luni.

— Ai înnebunit ?

— Cum vrei. E ora patru fără ceva. Peste puţin ai să-ţi dai seama că am fost un om de ispravă că te-am prevenit. La revedere, Else. Pe curînd, la tribunal !

*

* *

De îndată ce numărul special din *Libertatea* ieşi de sub tipar şi fu răspîndit în Heidelberg printr-un stol de vînzători cu voci ascuţite, tot oraşul începu să fiarbă. În mai puţin de o oră, ediţia fiind epuizată, mai traseră încă vreo cîteva mii de exemplare pe care le trimiseră cu camionetele în cartierele Wieblingen, Eppelheim, Kircheim, Schlierbach şi Handschundsheim.

Manner intră în locuinţa lui fluturînd o foaie de hîrtie încă umedă de cerneală de tipar, strigînd :

— Afacerea cea mai senzaţională de la sfîrşitul războiului încoace ! Ia te uită la titlul ăsta :

„Poliţia nu mai luptă împotriva criminalilor, ci îi ocroteşte !“ Toată povestea Catherinei Buchberger, biata violonistă orfană care-şi cîştiga cu greu pîinea cea de toate zilele (Manner înflorise lucrurile ca să înduioşeze pe cititori), sedusă de tînărul burghez, fiu de bani gata cu buzunarele doldora, căruia mămica şi tăticul îi dădeau voie să se ducă o dată pe săptămînă să se distreze la Stuttgart. Şi apoi, copilul ce trebuia să vină pe lume, micuţa naivă care crede în căsătorie, seducătorul înnebunit care ucide pentru a scăpa de răspundere. După ce-şi făptuieşte crima, fuge în mijlocul societăţii bune care-l ascunde, îl ocroteşte, îl scapă de poliţie. Dar iată că apare un inspector

de la Stuttgart, Kurt Possberg. Și-a pus în gînd să-l descopere pe criminal și deodată i se întîmplă cele mai neplăcute aventuri. Se fac asupra lui presiuni nerușinate, iar printr-o capcană întinse cu complicitatea unei doamne din lumea bună, polițistul prea curios este îndepărtat. Iată niște moravuri cu care noi, oamenii simpli din Heidelberg, nu am fost obișnuiți ; de aceea punem următoarele întrebări :

Ai oare dreptul, numai pentru că aparții unui mediu ales, să ucizi fără să fii pedepsit ?

Ai oare dreptul, pentru că ești bogat, să dispui după bunul plac de poliție ?

Ai oare dreptul, pentru că faci parte din „crema" societății, să ții magistratura la ordinele tale ?

„În ce ne privește, noi vrem numai să fie descoperit asasinul Catherinei Buchberger și să fie dați în vileag cei care se opun justiției adevărate, justiției noastre. Și ca să arătăm cititorilor noștri că nu spunem vorbe în vînt, publicăm mărturisirea fotografului Lechner, unul din figuranții acestei comedii sinistre, pe care, ros de remușcări, a redactat-o și înmînat-o unuia din colaboratorii noștri".

Urma „mărturisirea" lui Lechner prin care recunoștea că distrusese clișeul ce reprezenta după toate probabilitățile pe asasin, la ordinul inspectorului principal Oberhofer ; că fotografiase pe inspectorul Kurt Possberg, prins în cursă, într-o atitudine compromițătoare și că fusese introdus, în acest scop, în apartamentul doamnei Else Urzinger chiar de cel ce pusese la cale înscenarea : inspectorul principal Oberhofer.

Kurt oftă :

— Ei bine, dacă nici după asta nu se mișcă, înseamnă că nimic nu-i poate clătina !

— Ai apreciat expresia „ros de remuşcări" ? Cred că e ingenios, nu ? Dintr-o dată Lechner devine aproape simpatic, în timp ce toată mînia se îndreptă împotriva lui Oberhofer, ceea ce vrem şi noi, pentru că dacă Oberhofer e la pămînt, totul se duce de rîpă ! Ce-aş mai vrea să văd mutra numitului Oberhofer în clipa asta...

Numitul Oberhofer, înnebunit, telefona :

— Aici Oberhofer.

— Mă chemi de la birou ?

— Nu, de la mine de acasă.

— Tot e bine !

— Aţi citit ziarul ?

— Da, ei şi ?

— Sînt pierdut !

— Şi ce vrei să-ţi fac eu ? Totul s-a întîmplat din vina dumitale şi a lui Rössler, care a pus la cale nişte combinaţii prosteşti ; era evident că nu puteau reuşi decît dacă erau bine puse la punct. Or, punerea lor la punct te privea. E un eşec, dragul meu, un eşec total. N-a prea fost fericită alegerea lui Lechner acela. Dacă depune în justiţie, te-ai dus într-adevăr pe copcă !

— Dar n-o să mă părăsiţi acum ?

— Nepricepuţii nu ne interesează.

— Nu e cu putinţă... nu e cu putinţă, după tot ce-am riscat pentru dumneavoastră...

— În meseria noastră, cea mai mică greşeală e fatală, Oberhofer, nu se iartă. Îmi pare rău pentru dumneata.

— Dacă sînt sacrificat, o să vorbesc.

— Nu te sfătuiesc. Din închisoare poţi ieşi, iar nişte prieteni care nu uită pot să te ajute şi să-ţi găsească un rost în viaţă. Pe cînd de la cimitir nu te mai întorci, Oberhofer. Pentru celelalte, înţelege-te cu Rössler !

Comisarul închise telefonul. Îl părăseau... Ticăloşii, îl părăseau... Ei bine ! Dacă îşi închipuia că se învoieşte să plătească el toate oalele sparte, se înşelau ! Mai întîi Rössler. O să-i arate ce răspunderi poartă, şi o să-i propună tîrgul : ori îl scapă din încurcătură, ori cad amîndoi. Dar deputatul nu era acasă. Scos din fire, Oberhofer îşi vărsă necazul asupra lui Lechner, pe care-l beşteli cum îi veni la gură ; apoi îşi aduse aminte că deţinea un dosar foarte urît al fotografului şi că-l putea folosi ca pe o monedă de schimb. Să presupunem că Lechner, chemat la bară, îşi dezminte declaraţia şi jură că mărturisirile i-au fost smulse cu forţa de către unele persoane care în ajunul alegerilor vor să dea o lovitură puternică rivalilor lor. Iată ceva ce ar putea să exercite o influenţă hotărîtoare asupra judecătorilor şi i-ar face pe cei de la *Libertatea* să creadă că el, Oberhofer, va cere despăgubiri. Aşadar, cu puţină bunăvoinţă din partea lui Lechner, lucrurile se puteau schimba cu desăvîrşire. Şi comisarul era încredinţat că va obţine această schimbare, cu voie sau fără voia acestuia.

Nici Manner, nici Kurt nu prea închiseră ochii în noaptea aceea. Ex-inspectorul îl întovărăşi pe prietenul lui la redacţie, ca să aştepte acolo ultimele ştiri. Nu puteau admite ca potrivnicii să încaseze lovitura fără să crîcnească.

— O să ne dea în judecată pentru calomnie — afirma cu convingere directorul *Libertăţii* — sau dacă tac, tăcerea lor va trece drept o mărturisire.

Pe la miezul nopţii, Possberg riscă un telefon la Elisabeth, care probabil ştia ce se urzeşte. Din nefericire, dădu peste Willy, un Willy foarte amabil.

— Aşadar, te-ai întors la Heidelberg, Kurt? Mi se pare că, după cîte am înţeles eu, nu trebuia să mai pui piciorul în oraşul nostru?

— Te înşeli, Willy; nu mai trăim în epoca în care marii seniori izgoneau de pe pămînturile lor pe cei care nu le erau pe plac, sau...

— Sau?

— Sau pe cei care-şi puneau în gînd să-i împiedice să făptuiască ticăloşii.

Willy rîse cu poftă.

— Mi-eşti tare simpatic, Kurt, cu frazele astea învăţate pe de rost şi cu naivităţile tale... Ai fi fost soţul ideal pentru Elisabeth. Păcat că mi-am dat seama prea tîrziu... aş fi putut evita multe neplăceri, nu-i aşa?

— Cine ştie, Willy?

— Căci, fără îndoială, tu eşti în spatele campaniei prosteşti dezlănţuite astă-seară de fiţuica aceea murdară.

— Numai în parte, Willy.

— Pot să te întreb cine e alături de tine?

— Poporul.

Willy rîse din nou.

— N-ai pereche, Kurt! Ai rămas cel mai tînăr dintre noi toţi! Ce păcat că ideile tale răsuflate ne împiedică să fim prieteni...

— Nu cred că mi-ar fi făcut plăcere.

— Ştii că dacă judecătorul Grass va afla că eşti la Heidelberg, o să se supere de-a binelea? Ştii că judecătorul poate să fie tare rău, Kurt?

— O știu prea bine. Am și o dovadă. Între noi fie vorba, ce secătură solemnă este judecătorul ăsta al tău, Willy !

Ironic, avînd aerul că se amuză mult, soțul Elisabethei răspunse :

— Ce urît să vorbești astfel despre cinstiții noștri magistrați ! În orice caz, poți să le spui din partea mea drăgălașilor tăi prieteni că inițiativa lor îi va costa scump, atît de scump, încît mă întreb dacă *Libertatea* va putea să mai apară. Ar fi păcat, un ziar atît de bun, și care reprezintă... Poporul !

— Ce-ai ajuns, bietul meu Willy ! Dar ce-a putut să vă facă atît de putrezi pe toți ?

Eichel, atins în plin, schimbă tonul dintr-o dată :

— Dacă ai să fii cumva întrebat, n-ai decît să răspunzi că nu știi. Bună seara, găgăuță !... Adică nu... Stai ! Îmi închipui că vrei să vorbești cu scumpa ta Elisabeth, nu ? Credeai că am ieșit în oraș ? Ei bine, nu, pisălogul de soț e acasă. Ce lipsă de tact, nu-i așa ? Dar cum am inimă bună, orice-ai spune tu, mă duc s-o chem pe Elisabeth și să îndrăznești după aceea să spui că nu sînt cel mai amabil dintre soți !

Kurt nu știa cum să interpreteze cuvintele zeflemisitoare ale lui Willy. Se ducea, într-adevăr, s-o cheme pe Elisabeth, sau voia să-i joace o festă după cum îi era obiceiul ? Dar glasul iubitei îl convinse de sinceritatea lui Willy.

— Ești bine, Kurt ?

— Da... dar tu ?

— Și eu. Vrei să-mi spui ceva ?

— Da... Soțul tău mai este acolo ?

Îi răspunse chiar Willy, foarte amabil :

— Tot aici, iartă-mă, Kurt... Stau cu receptorul la ureche. Ce vrei ? Mă prăpădesc după duetele romantice ! Știi foarte bine cît de sensibili la poezie sîntem noi, germanii din sud. Dar prezența mea să nu te stînjenească. Altfel m-aș simți dezamăgit.

— Ești la aparat, Willy ? Atunci ascultă bine ce spun... Elisabeth, te iubesc...

— Și eu, Kurt.

Rîsul lui Willy răsună, un rîs de băiat bun, cel puțin în aparență, apoi declară :

— Pînă la urmă o să trebuiască să admit că ești omul cel mai ușor de înșelat, Kurt ! Ai auzit cum ți-a spus : Și eu, Kurt... Pe cuvîntul meu ai putea să juri că e sinceră ! Și acum, s-a terminat comedia pentru astă-seară. Noapte bună, Romeo !

Dacă Willy Eichel ar fi fost lîngă el, Possberg ar fi fost în stare să-l ucidă.

*

* *

Dimineața, Manner intră ca o furtună în biroul unde dormea Possberg și începu să-l zgîlțîie. Kurt bîigui :

— Ce !... Ce e ?

— O nenorocire, dragul meu !

Dintr-o dată, Kurt se trezi :

— O nenorocire ?

— A murit Lechner !

— A murit ? Nu se poate !

— Vai, da... Și-a tras un glonț în gură.

— Dar atunci ?...

— Atunci, sîntem într-o cumplită încurcătură ! Imposibil să-l mai aducem pe Lechner la bară... Ceilalți vor

declara că mărturisirea a fost smulsă cu forţa şi că nu are, ca tare, nici o valoare juridică... că nu poate fi acceptată de tribunal. Am telefonat avocatului nostru, maestrul Georg Hirling, şi nu mi-a ascuns că, după părerea lui, dacă nu punem mîna pe un atu în ceasul al doisprezecelea, ne-am ars.

De cum sosi la birou, directorul *Libertăţii* primi înştiinţarea proceselor care-i erau intentate : unul de către comisarul Oberhofer pentru defăimare, care urmăreşte să dăuneze reputaţiei lui de cetăţean şi reputaţiei lui profesionale ; plîngerea era însoţită de o cerere de 100 000 de mărci despăgubiri ; altul de judecătorul Grass, care se socotea vizat de articolul din *Libertatea* şi cerea 50 000 de mărci despăgubiri — plătibile spitalului orăşenesc ; altul de la ziarul *Patria ;* după spusele gazetei, *Patria* înţelegea să dea în vileag moravurile unei prese care, din dorinţa de senzaţional, inventa scandaluri pentru a discredita partidul conservator ; utlimul proces era intentat de văduva Lechner care acuza pe ziaristul de la *Libertatea* şi pe poliţistul din Stuttgart că-l înspăimîntaseră într-atît pe soţul ei, încît acesta se omorîse ; ea cerea 150 000 de mărci despăgubiri pentru ea şi copiii ei.

Directorul Vadelius era un înţelept pe care nimic nu-l putea impresiona. El ridică moralul destul de scăzut al celor doi prieteni.

— 300 000 de mărci ? Ei şi ? Nu putem plăti nici 200 000... atunci ? Dacă n-o scoatem la capăt, ne rămîne să deschidem o listă de suscripţie şi sînt sigur că o să ieşim din încurcătură !

La aceste cuvinte, sosi şi maestul Hirling.

— Nu-i un lucru bun moartea asta a lui Lechner... Sosesc de la tribunal. Domnii sînt grăbiţi, şedinţa e fixată

pentru după-amiază. Văd mîna lui Grass în graba asta. Vor să ne sugrume numaidecît. Ce să fac ?

Nimeni nu ştia. Atunci Possberg întrebă :

— Şi dacă am cere să fie audiată Anny Thiele, confidenta Catherinei Buchberger ? Nu credeţi că auzind-o pe Anny declarînd că ucişagul prietenei ei era un tînăr dintr-o familie mare, ar zdruncina convingerea tribunalului despre aşa-zisa noastră duplicitate ?

Avocatul se agăţă de paiul care i se întindea :

— Foarte bună idee ! Cer amînarea şedinţei pentru aducerea unui martor ; pledînd împotriva colegului meu Lamer, voi căuta să-l las în umbră pe Lechner şi să cînt pe coarda sentimentală. Cine ştie ? Poate că ne salvezi, domnule Possberg !

La ora două şi cinci, la cererea maestrului Hirling, tribunalul hotărî să amîne şedinţa pe a doua zi la aceeaşi oră, pentru ca apărarea să poată aduce la bară pe martora Anny Thiele, care urma să fie citată după formele legale prin intermediul Palatului de Justiţie din Stuttgart. În noaptea aceea, Manner şi Possberg dormiră mai bine decît nădăjduiseră.

Anny, căreia Kurt îi telefonase de îndată ce hotărîseră să o convoace, nu veni cu trenul de dimineaţă aşa cum promisese. Cam neliniştiţi, Manner şi Possberg chemară din nou salonul de coafură din Stuttgart. Fata era tot acolo. Ea le mărturisi că pierduse trenul şi că va sosi la Heidelberg la ora unu şi jumătate. Sosi, într-adevăr, la acea oră, dar lui Kurt i se păru că fata era cam încurcată. Nu se arăta de loc entuziasmată de rolul pe care urma

să-l joace, ceea ce îl mira nespus pe apărătorul Catherinei. Un taxi îi duse pînă la tribunal, unde se despărţiră.

Şedinţa atrăsese multă lume, deoarece toţi presupuneau că vor fi date în vileag dedesubturile unui scandal de toată frumuseţea. Judecătorul Grass, ziarul *Patria*, văduva Lechner erau reprezentaţi de avocaţi, numai inspectorul principal Oberhofer asista în persoană la dezbateri. După citirea actului de acuzare, avocatul Hirling începu un soi de pledoarie preliminară, cerînd judecătorului să nu-şi îndrepte atenţia spre evenimentele secundare ale acestui caz. Deplîngînd moartea lui Lechner şi bănuiala care apăsa asupra unui ofiţer de poliţie, el ţinea să nu se piardă din vedere că punctul de plecare al acestei drame era o altă dramă : moartea Catherinei Buchberger. Or, se părea, după afirmaţiile lui Kurt Possberg şi ale lui Hans Manner, după mărturisirea — autentică, domnilor, garantăm acest lucru — făcută de Lechner, că ceea ce urmăreau cei din Heidelberg înainte de toate era să-l ocrotească, să-l ascundă pe asasinul Catherinei Buchberger, şi aceasta pe motiv că el făcea parte dintr-o familie din marea burghezie. În acea clipă, avocatul ziarului *Patria* se ridică şi, într-o pornire plină de indignare, spuse :

— Aceasta, scumpe coleg, o afirmi dumneata !

— Nu numai eu, dragul meu coleg, ci şi aceea căreia victima i-a încredinţat povestea dragostei ei nenorocite ; este vorba de domnişoara Anny Thiele, şi cer îngăduinţa domnului judecător s-o chem la bară.

Judecătorul fu de acord şi Anny Thiele intră în sală. Lui Kurt i se păru că era intimidată de solemnitatea cadrului, ceea ce explica poate faptul că ea nu mai semăna cu fata care venise în biroul lui din Stuttgart să-i

vorbească despre Catherine. Preşedintele tribunalului o invită să-şi spună numele, prenumele, profesia şi-i ceru să jure că va spune adevărul, după care-şi începu interogatoriul :

— Domnişoară Thiele, te-ai dus de bună voie la biroul inspectorului Kurt Possberg din Stuttgart ?

— Da, domnule prezident.

— Cu ce scop ?

— Văzusem în ziar fotografia Catherinei şi o notă prin care persoanele ce-o cunoşteau erau rugate să ia legătura cu inspectorul Possberg.

— Erai prietenă cu victima ?

— În fiecare săptămînă, cînd venea la Stuttgart, să se întîlnească cu iubitul ei, stătea la mine.

— Îţi dădea amănunte cu privire la aventura ei sentimentală ?

— Era orfană şi n-avea pe nimeni cui să-i spună ce avea pe suflet.

— Ţi-a vorbit despre bărbatul cu care se întîlnea ?

— Da, domnule prezident.

— Domnişoară Thiele, îţi atrag atenţia asupra întrebării pe care ţi-o voi pune acum : este adevărat că prietena dumitale Catherine Buchberger ţi-a spus că amantul ei aparţinea înaltei societăţi din Heidelberg ?

— Nu, domnule prezident.

Dacă l-ar fi lovit cu ceva în cap, Kurt n-ar fi fost mai uluit. Maestrul Hirling se uită la Manner, care ridică din umeri, dezgustat. Judecătorul urmă :

— Ţi-a spus cumva din ce mediu făcea parte bărbatul acela ?

— Era contramaistru sau ceva asemănător într-o uzină din periferia Stuttgartului, dar avea părinţi cu idei învechite, foarte severi. Pe deasupra, el era catolic, pe cînd Catherine era protestantă. Se temea că familia nu-i va da încuviinţarea din motive religioase.

— Îţi mulţumesc, domnişoară, poţi să te retragi.

Anny Thiele trecu printre şirurile de scaune, unde luase loc publicul. Cînd ajunse în dreptul lui, Possberg o prinse de braţ şi o întrebă :

— De ce ai minţit, Anny ? Cine te-a plătit pentru această mărturie falsă ?

Ea ar fi cedat, fără îndoială, şi ar fi mărturisit, dacă avocaţii părţii adverse nu s-ar fi dezlănţuit ţipînd că e scandalos, că era o injurie publică, stîrnind un adevărat tumult, de care Anny se folosi ca s-o şteargă. După ce liniştea fu restabilită, Judecătorul Höllmeister, care prezida — un om bătrîn şi cinstit — declară :

— Curtea înclină să pronunţe un verdict în favoarea reclamanţilor, căci se pare că este, într-adevăr, vorba de defăimare. În aceste condiţii, ea ar trebui să condamne ziarul *Libertatea* la amenzile cerute, nevăzînd pentru ce motive ar trebui să scadă sau să mărească sumele fixate în mod arbitrar. Totuşi, Curtea ţine să precizeze că se simte foarte tulburată, deoarece nu înţelege pentru ce motive apărarea citează un martor care a întărit capetele de acuzare, şi nici din ce motive inspectorul Possberg, care pe atunci nici nu venise încă la Heidelberg, care nici nu ştia că victima era originară din acest oraş, unde şi locuia, ar fi plăsmuit o depoziţie falsă. De aceea, Curtea, neavînd dreptul să pună la îndoială sinceritatea domnişoarei Thiele, care a depus mărturie sub prestare de jurămînt, ordonă o anchetă suplimentară şi amînă pronunţarea cu opt zile.

Dacă ultimele cuvinte ale judecătorului Höllmeister stîrniră mînia reclamanților, ele avură în schimb darul să liniștească oarecum apărarea. Ziarul *Libertatea* relată procesul, punînd accentul pe îndoiala președintelui. Adresîndu-se lui Manner și lui Possberg, directorul îi avertiză :

— Peste opt zile se dă bătălia decisivă. Trebuie să vă faceți luntre și punte și să găsiți ceva sau pe cineva care să ne scoată din încurcătură. Și e inutil să mai dai pe la redacție, Manner. Ajută-l pe Possberg. Succes !

Imediat după ce ședința fu ridicată, ziaristul se repezise pe urmele Annyei Thiele, dar îi fusese cu neputință să dea de ea. În fruntea unei echipe de anchetatori colindase în zadar toate hotelurile : Anny Thiele se evaporase. Manner și Possberg nu se îndoiau de loc că fata fusese plătită de adversarii lor, ceea ce explica și aerul ei stingherit cînd se dăduse jos din tren. Kurt era totuși încredințat că dacă ar reuși să o găsească pe Anny, i-ar explica lucrurile în așa fel, încît și-ar da seama de trădarea săvîrșită față de el și față de moartă. Dar unde s-o caute ?

Se duseră amîndoi la Stuttgart și-o traseră de limbă pe patroana salonului de coafură. N-o văzuse pe fată de la plecarea ei spre Heidelberg. Poștașul din cartier le spuse că nu primise nici o dispoziție unde să trimită corespondența domnișoarei Thiele. La locuința ei, proprietăreasa nu știa nimic de soarta locatarei, pe care o credea plecată în călătorie. Descurajați, cei doi prieteni, înainte să se întoarcă la Heidelberg, se opriră să ia o bere

la *Marquardt*, în Schlossplatz. Își sorbeau paharele foarte abătuți, cînd Possberg, punîndu-și jos halba întrebă :

— Manner, te-ai uitat bine la Anny Thiele ?

— Ce întrebare ! Sigur că m-am uitat la ea... și ce-i cu asta ?

— Cum o găsești ca fizic ?

— Bine făcută, elegantă, aș putea zice drăguță.

— Îmi pare bine că ai aceleași gusturi ca și mine ; Manner prietene, crezi că se poate ca fata asta elegantă, frumușică, bine făcută să n-aibă un iubit ?

— Mii de draci ! Possberg, ai prins firul ! O femeie se învoiește că dispară pentru toți, în afară de bărbatul iubit ! Trebuie să punem mîna pe băiatul ăla !

Se întoarseră la coafeză, iscodiră fetele care lucrau în salon și pînă la urmă aflară că un bărbat cu numele de Lukas Bronoviz, în vîrstă de vreo treizeci de ani, venea în fiecare vineri seara s-o ia pe Anny de la magazin. Stuttgartul numără aproape șase sute de mii de locuitori... Cum să dai de un Lukas Bronoviz în această mulțime ? Un Lukas a cărei profesie n-o cunoștea nimeni ! Caută acul în carul cu fîn ! Manner și Possberg hotărîră să rămînă la Stuttgart și să facă pe dracul în patru ca să-l descopere pe iubitul Annyei, căci era limpede că ea n-avea de gînd să-și facă apariția înainte ca procesul să se fi terminat.

După două zile, nu știau mai multe decît în clipa cînd își beau berea la *Marquardt*. Dar nu-și pierdură curajul și tot punînd întrebări în dreapta și în stînga, dădură peste o locatară din imobilul unde locuia Anny Thiele și care tocmai se întorcea din concediu. Ea le spuse că îl văzuse deseori pe tînăr aducînd-o duminică seara pe vecina ei acasă, și, de fiecare dată într-o altă mașină.

— Într-o altă maşină ?

— Da... da... Chiar m-a mirat. Cum cred că băiatul acela nu este destul de bogat ca să-şi permită fantezia de a-şi schimba maşina în fiecare săptămînă, mi-am spus că, pesemne, le împrumută sau le închiriază pentru week-end.

Cei doi anchetatori n-aveau nevoie de mai mult. În sfîrşit, descoperiseră o urmă.

— Va să zică — rezumă Possberg — un băiat cu o si-situaţie modestă, căci fără îndoială Bronoviz ăsta are o situaţie modestă, altfel ar fi luat-o de mult în căsătorie pe Anny a lui, care schimbă maşina în fiecare săptămînă, e limpede că nu are una personală.

— Exact.

— Deci : sau o închiriează de fiecare dată, sau o împrumută de unde lucrează, nu-i aşa ?

— Aşa-i.

— Să închiriezi o maşină pentru veek-end presupune să posezi garanţia cerută, care trebuie să fie cam de 1 000 de mărci. Nu cred că Lukas al nostru să aibă această sumă în buzunar la sfîrşitul fiecărei săptămîni. Dar, ca să fim cu conştiinţa împăcată, o să trecem pe la toţi cei care închiriază maşini. Cunosc vreo zece şi nu cred că sînt mult mai mulţi. O să ne împărţim treaba.

Cînd Kurt şi Manner se întîlniră din nou seara, fiecare îşi mărturisi eşecul : numele lui Lukas Bronoviz era necunoscut în toate garajele unde se închiriau maşini. Le mai rămînea să se ducă pe la cei care vindeau maşini de ocazie şi, de vreme ce Lukas le schimba mereu, puteau nădăjdui că era vorba de o întreprindere mare. Ziaristului şi ex-inspectorului le mai trebuiră încă două zile ca să dea peste întreprinderea unde lucra Lukas Bronoviz, la serviciul vînzări de automobile de ocazie. Norocul de a-l

descoperi îl avu Manner, pe care Lukas îl luă drept client.

— Doriţi o maşină, domnule ? Dacă e aşa, aţi avut o idee foarte bună să treceţi astăzi pe aici, căci tocmai am primit o...

Manner i-o tăie scurt :

— Nu te obosi, nu sînt cumpărător. Poliţia.

— Poliţia ?

— Dumneata eşti Bronoviz Lukas ?

—Da. De ce ?

Ziaristul se prefăcu că cercetează nişte hîrtii pe care le scoase din buzunar.

— Dumneata eşti prieten cu o anume Anny Thiele ?

— Sînt logodnicul ei. I s-a întîmplat ceva ?

— Din nenorocire...

— A... murit ?

— Nu... Un accident. Şi-a rupt piciorul, mi se pare. A fost transportată la spitalul cel mai apropiat de locul unde se găsea.

— La Fulda, atunci ?

— Sigur.

— Mulţumesc, domnule, Mă duc să-i spun patronului şi am şi zburat într-acolo.

În timp ce Bronoviz cerea patronului său învoirea să plece, Manner se întoarse la hotel, îi lăsă un bilet lui Possberg prin care-i spunea că pleacă pe urmele omului lor, descoperit în sfîrşit. Îi cerea lui Kurt să rămînă pe loc şi să aştepte veştile pe care i le va trimite imediat ce va putea. Apoi sări în maşina prietenului său şi o porni în goană spre Fulda. Manner conducea repede şi bine, dar trecu peste orice prudenţă, deoarece presupunea că Bronoviz, chinuit de nelinişte, n-o să întîrzie pe drum. Se ruga cerului ca băiatului să nu-i fi dat prin cap să

telefoneze la spitalul din Fulda. Din fericire, îndrăgostiţii sînt certaţi cu logica şi o socotesc ca o slăbiciune nedemnă de ei. Puţin după ce trecu de Gelnhausen, pe drumul ce ducea de la Frankfurt la Fulda, Manner depăşi o maşină al cărei conducător schimba cauciucul de la roata dreaptă din faţă. Îl recunoscu, în trecere, pe Bronoviz. Zeii erau de partea ziaristului, dar Lukas gonise ca vîntul ! Manner sosi la spital, se opri puţin înainte de poarta de la intrare. De-abia trăsese maşina, că automobilul lui Bronoviz se şi ivi. De îndată ce opri, tînărul ţîşni din maşină şi se repezi spre clădirea spitalului, unde intră. Ieşi de acolo cîteva minute mai tîrziu şi, după atitudinea lui şovăitoare, Manner, care se ghemuise pe scaunul lui ca să nu fie văzut, înţelese că băiatul, cu desăvîrşire descumpănit, nu înţelegea nimic din ceea ce se întîmplase. Era aproape sigur că, găsindu-se în apropierea scumpei lui Anny, se va duce s-o vadă, fie şi numai pentru a o pune în curent cu cele întîmplate. Şi, într-adevăr, Lukas nu stătu pe gînduri decît o clipă, apoi, aşezîndu-se din nou la volanul maşinii, o porni, dar de data asta cu viteză mai redusă. Manner îl urmă de la distanţă, ca să nu-i atragă atenţia. Bronoviz o coti la stînga şi ajunse la Schlitz, unde opri maşina în faţa hotelului *Linde*. Ziaristul aflase unde se ascundea Anny Thiele.

Manner nu se hotărîse asupra felului în care avea să procedeze. Dacă-i lăsa în pace pe cei doi îndrăgostiţi, Anny îşi va da repede seama despre ce era vorba şi va lua imediat legătura cu Heidelberg sau o va şterge imediat şi pas de o mai găseşte pe urmă... Cu multă îndrăzneală, ziaristul intră în hotel, luă o cameră şi întrebă dacă doamna Anny Thiele era acolo. Omul de la recepţie se uită într-un registru şi răspunse negativ. Manner

se prefăcu atît de bine că nu-l crede, în cît omul, întinzîndu-i registrul, îi spuse scurt :

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră !

Ziaristul nu se lăsă rugat de două ori ; printre persoanele înscrise descoperi imediat pe o oarecare Annelise Thiessen, a cărei vîrstă şi iniţiale se potriveau atît de bine cu ale fugarei, încît nu te mai puteai îndoi că de ea era vorba. Şi Manner nici nu se îndoi. După ce notă numărul de la camera călătoarei, se duse pînă acolo în vîrful picioarelor, imediat ce băiatul de la hotel îl lăsă singur. Din camera în care locuia Annelise Thiessen se auzeau voci ridicate. Ziaristul, sigur de el, deschise uşa fără să mai ciocănească şi se găsi în faţa Annyei Thiele şi a lui Lukas Bronoviz, care-l priveau uluiţi. Foarte politicos, se înclină spunînd :

— Bună seara, domnişoară Thiele.

Bronoviz îşi reveni primul din zăpăceală :

— Te recunosc ! Dumneata mi-ai spus că s-a întîmplat ceva cu Anny !

— Dar i s-a întîmplat într-adevăr ceva...

— Nu, zău ? Şi ce anume, dacă nu te superi ?

— A depus o mărturie falsă în faţa tribunalului, pentru care poate să înfunde puşcăria.

Era limpede că băiatul habar n-avea de nimic ; de aceea, mormăi :

— Ce-i toată povestea asta ?

Anny începu să plîngă în hohote. Lukas nu mai ştia ce să facă.

— Oare într-adevăr, domnule Bronoviz, dispariţia logodnicei dumitale nu te-a mirat de loc, şi nici faptul că ţi-a interzis să-i scrii pe adevăratul ei nume ?

— Mi-a spus că suferă de o depresiune nervoasă cauzată de moartea prietenei ei, că simţea nevoia să dispară

pentru un timp... şi că numele ei era desigur cunoscut din ziare, de cînd fusese martoră...

— În pare rău, dar trebuie să-ţi spun că şi pe dumneata te-a minţit.

Bronoviz o apucă pe Anny de bărbie...

— E adevărat?

Nu mai fu nevoie de nici un răspuns ca el să înţeleagă. Atunci i se făcu frică şi se întoarse spre Manner:

— Ce înseamnă toate astea?

— Ia loc, domnule Bronoviz, am să-ţi explic...

Şi ziaristul îi povesti totul, începînd cu prima depoziţie a Annyei privind identitatea Catherinei şi sfîrşind cu mărturia falsă.

El încheie, spunîndu-i fetei:

— Credeam că ai iubit-o pe prietena dumitale, domnişoară Thiele... Punîndu-te în slujba celor care-l ocrotesc pe ucigaşul ei, nu numai că rişti să ruinezi un ziar a cărui singură vină este că vrea s-o răzbune pe victima aceasta de care nimeni nu se mai sinchiseşte, ci e ca şi cum dumneata însăţi ai lovi-o pe Catherine Buchberger!

Deznădăjduită, Anny plîngea cu sughiţuri. Lukas o întrebă cu blîndeţe:

— De ce-ai făcut asta?

— Au venit după mine la Stuttgart. M-au pîndit la uşa magazinului şi mi-au oferit 10 000 de mărci ca să-mi retrag depoziţia cu privire la ceea ce îmi încredinţase Catherine despre iubitul ei. M-au pus să-mi repet lecţia pînă am învăţat-o pe de rost...

— De ce ai făcut toate astea, Anny?

— Dar nu m-ai auzit, Lukas? 10 000 de mărci! Tocmai suma cu care să găsim o locuinţă bună şi să ne căsătorim!

— Nu vreau să ne întemeiem căminul pe o faptă urîtă. Trebuie să te duci din nou în fața judecătorului și să-i mărturisești că ai mințit.

Îngrozită, ea bîigui :

— Dar... o să... mă... bage... în închisoare ?

— Sper că nu. În orice caz, Anny, trebuie să plătești. Chiar dacă ești închisă, am să te aștept pînă ce vei ieși.

Manner ținu s-o liniștească.

— Nu cred că judecătorul o să se arate prea sever, de vreme ce noi nu depunem plîngere împotriva dumitale și avocatul nostru va face apel la indulgența tribunalului. Poți să obții două-trei zile de concediu, domnule Bronoviz ?

— Dacă este nevoie, voi telefona patronului meu.

— Este nevoie. Veți rămîne amîndoi aici pînă în ajunul procesului și voi veni să vă iau fără să știe nimeni. Ți-o încredințez pe domnișoara Thiele, domnule Bronoviz.

— Puteți să vă bizuiți pe mine.

Pe coridorul ce ducea spre camera lui, Hans Manner fluiera vesel. Putea să telefoneze lui Possberg să se întoarcă la Heidelberg și directorul *Libertății* să-și mobilizeze echipa de tipografi pentru ziua cînd se va pronunța sentința.

Maestrul Hirling, pus la curent cu schimbarea survenită în atitudinea Annyei Thiele, se duse la judecătorul Höllmeister și, sub pecetea secretului profesional, îi relată ultimele evenimente, cerînd de la bun început îngăduința tribunalului pentru această fată înșelată de

niște oameni pentru care ea nu însemna nimic. Judecătorul rămase o clipă pe gînduri, apoi spuse :

— Hirling, te cunosc de multă vreme... Lasă-mă să-ți mărturisesc un lucru : am ajuns să cred că civilizația noastră a intrat în agonie. Cînd clasele conducătoare încep să se poarte ca niște indivizi de teapa cea mai de jos numai ca să-și păstreze privilegiile, despre care ar fi multe de spus, atunci totul se duce de rîpă ! Dar eu trebuie să procedez ca și cum totul ar fi veșnic. Atîta vreme cît voi fi eu aici, justiția nu va fi călcată în picioare. Voi deschide din nou dezbaterile acestui proces de calomnie, pentru probe noi. O să vedem ce-o să iasă.

— Să sperăm că o să iasă adevărul la iveală.

— Adevărul, Hirling ? După patruzeci de ani de magistratură, mă întreb unde se ascunde.

*

* *

Fu nevoie de un serviciu de ordine special pentru a stăpîni mulțimea de curioși care voiau cu orice preț să pătrundă în Palatul de Justiție, ca să asiste la acele dezbateri în care aveau să se înfrunte — prin persoane interpuse — partidele politice din oraș. Văduva Lechner nu stîrni nici cel mai mic val de curiozitate. Dimpotrivă, apariția inspectorului principal Oberhofer și a ex-inspectorului Possberg însufleți dintr-o dată toate conversațiile. Unii erau de părere că inspectorul principal părea cătrănit. Ceea ce era și adevărat, căci ieșea dintr-o consfătuire cu judecătorul Grass, neliniștit de faptele noi semnalate de Höllmeister. Nici maestrul Lamer, prezent la întrevedere, nu-și ascundea nedumerirea. În afară de asta, îl cunoștea bine pe maestrul Hirling și se temea de

el. Deputatul Rössler rămăsese acasă şi-l rugase pe Grass să-i telefoneze imediat după pronunţarea sentinţei.

Sala era ticsită cînd judecătorul luă loc pe scaunul lui. Îşi plimbă privirea tristă peste asistenţă şi spuse :

— Atîta lume pentru o afacere corecţională ?... Acest lucru mă face să cred că mulţi se află aici în alte scopuri decît pentru a sluji justiţia. Pe aceştia îi avertizez că nu voi îngădui nici cea mai mică manifestaţie. Nu mai amintesc faptele, pentru că astăzi nu trebuia decît să se pronunţe o sentinţă, după o săptămînă de gîndire. Totuşi, deoarece apărarea pretinde că este în măsură să schimbe părerea tribunalului, care îi era potrivnică, dau cuvîntul maestrului Hirling.

Într-o tăcere deplină, avocatul se ridică.

— Cer ca martora Anny Thiele să vină la bară.

Judecătorul trimise după fată, în timp ce Oberhofer şi maestrul Lamer se uitau unul la altul, cuprinşi de groază. Avocatul reclamanţilor protestă :

— Domnule judecător, nu se obişnuieşte ca un martor, care a depus şi pe depoziţia căruia curtea şi-a întemeiat părerea, să fie din nou ascultat !

— Fără îndoială, maestre Lamer, în afară de cazul cînd numitul martor, cuprins de remuşcări, nu recunoaşte că a depus o mărturie falsă. Sîntem de acord, nu ?

Învins, maestrul Lamer căzu pe banca lui, în timp ce pe Oberhofer îl treceau năduşelile. Oamenii se ridicau în picioare ca s-o vadă trecînd pe Anny Thiele, care mergea cu capul plecat. Maestrul Hirling o conduse el însuşi pînă la bară. Höllmeister, dîndu-şi seama de zăpăceala fetei, îi vorbi părinteşte :

— Linişteşte-te, domnişoară... Ne aflăm aici ca să descoperim adevărul, sau cel puţin să ne apropiem de el.

Dacă ne vei ajuta în îndeplinirea acestei sarcini, nu ai de ce să te temi... Mă înţelegi ?

— Da, domnule preşedinte.

— Vorbeşte, te rog, mai tare !

— Da, domnule preşedinte.

— Bine. Dumneata singură ai cerut, domnişoară, să fii din nou ascultată.

— Da, domnule preşedinte.

— Ai făcut acest lucru de bună voie şi nesilită de nimeni, după cum te-a îndemnat conştiinţa ?

— Da, domnule preşedinte.

— Pentru ce ai cerut să fii din nou ascultată, domnişoară Thiele ?

— Pentru a vă cere iertare.

O rumoare îndelungă se stîrni în sală, în partea unde era aşezat publicul. Höllmeister lovi cu ciocănelul în masă :

— Linişte !

Intransigenţa lui Höllmeister era binecunoscut. Toată lumea tăcu.

— Vreau să se ştie că voi avea grijă ca aceste dezbateri să se desfăşoare după cum se cuvine !... Domnişoară Thiele, nu înţeleg prea bine ce vreţi să spuneţi.

— Am... am depus o mărturie falsă.

Şi izbucni în plîns. În loc să se uite la martoră, judecătorul îşi aţinti privirile asupra mulţimii, care nu se clinti.

— Linişteşte-te, domnişoară... Cred că te tulbură mai mult remuşcările decît teama de pedeapsă. E nevoie de mult curaj ca să faci ceea ce faci dumneata în această clipă... Fii încredinţată că tribunalul nu va uita acest lucru. Acum, asupra cărui punct doreşti să rectifici declaraţia anterioară ?

— Inspectorul Possberg a spus adevărul. I-am povestit, într-adevăr, tot ce a expus aici, în fața tribunalului.

— Dacă îmi amintesc bine, divergența dintre inspectorul Possberg și dumneata privea condiția socială a amantului Catherinei Buchberger. Dumneata i-ai dezvăluit domnului Possberg că era vorba de un băiat dintr-o familie mare și nouă ne-ai declarat că aparținea mediului muncitoresc. Așa e, nu ?

— Da, domnule președinte.

— Atunci, care este adevărul, domnișoară Thiele ?

— Este un băiat de bogătași.

— Catherine Buchberger în persoană ți-a spus acest lucru ?

— Da, domnule președinte. Este un băiat în care familia și-a pus mari speranțe. Trebuia foarte multă precauție pentru a-i convinge să încuviințeze o căsătorie ce putea trece drept o mezalianță. Îmi vorbea adesea de casa frumoasă în care va locui la Heidelberg după ce se va mărita... Era atît de fericită, domnule președinte ! Nu se gîndea că o să moară de mîna celui pe care-l iubea.

— Nu face afirmații riscante în această privință, domnișoară... Încă nu s-a dovedit, după cîte știu, că ucigașul este neapărat cel cu care se întîlnea Catherine Buchberger, cu toate că tăcerea acestui individ este revelatoare. Maestre Lamer ?

— Domnule președinte ?

— Această nouă depoziție a domnișoarei Thiele schimbă punctul de vedere al clienților dumitale în acțiunea intentată ?

— În nici un fel, domnule președinte. Nimeni nu poate dovedi că această capricioasă domnișoară spune astăzi mai degrabă decît ieri adevărul.

— Perfect. Maestre Hirling !

— Domnule preşedinte, aţi binevoi s-o întrebaţi pe domnişoara Thiele de ce imediat după depoziţie s-a dus să se ascundă la Schlitz, la hotelul *Linde*, sub numele de Annelise Thielssen ?

La această întrebare, întreaga sală intră în fierbere, iar Höllmeister fu nevoit să bată de cîteva ori în masă pentru a restabili liniştea.

— Mi se pare că avertismentele mele au fost uitate... Maestre Hirling, să nu ne pripim. Domnişoară Thiele, de ce ai făcut o declaraţie falsă deunăzi ?

— Pentru că mi s-au promis 10 000 de mărci ca să depun această mărturie !

Şi izbucni din nou în plîns, bîiguind :

— Şi... şi... cu... această sumă... puteam... să mă... mă mărit... cu logodnicul... meu. Nu... nu mi-am... dat... seama... atunci.

— Înainte ca vreun nume să fie rostit în această sală, ţin să-mi exprim dispreţul pentru aceia care se folosesc de greutăţile celor săraci pentru a-i împinge la fapte urîte !

Asistenţa izbucni în aplauze, iar Oberhofer găsi că gulerul lui era cu cîteva numere mai strîmt.

— Cine ţi-a oferit această sumă, domnişoară Thiele ?

— Doi domni care m-au oprit cînd am ieşit de la serviciu, la Stuttgart... Mi-au spus că imediat după depoziţie trebuia să mă instalez într-un hotel, undeva departe, sub un nume fals, pînă la pronunţarea sentinţei definitive. Mi-au interzis să corespondez cu cineva. Ei nu ştiau că eram logodită...

Höllmeister îşi duse mîna la gură ca să-şi ascundă zîmbetul.

— Şi acum, domnişoară, dacă ne-ai spune cine erau cei doi domni ?

— Nu ştiu cum îi cheamă.

— Ah !...

În clipa aceea, Possberg se aplecă la urechea lui Manner ca să-i spună ceva. Ziaristul încuviinţă din cap şi se făcu nevăzut.

— Domnişoară, îţi pun o întrebare foarte gravă. Îţi atrag atenţia asupra faptului că de răspunsul dumitale poate să depindă onoarea şi libertatea unuia sau a doi oameni. Înţelegi, nu ?

— Da, domnule preşedinte.

— Atunci, domnişoară, dacă zăreşti în această sală pe vreunul din cei doi oameni, sau pe amîndoi, arată-mi-i limpede şi fără şovăire. Dar trebuie să fii absolut sigură.

— Da, domnule preşedinte.

Mulţimea se făcuse stană de piatră în aşteptarea clipei hotărîtoare.

— Aştept, domnişoară.

Anny Thiele merse drept la Oberhofer şi, arătîndu-l cu degetul, spuse :

— Iată pe unul din ei, domnule preşedinte.

— Şi celălalt ?

— Nu e aici.

— Bine. N-ai nimic de adăugat ?

— Nimic, domnule preşedinte, în afară de faptul că mi-este ruşine de minciuna mea şi că cer iertare tuturor.

— Poţi să te retragi. Domnule inspector principal Oberhofer, ce părere ai despre toate acestea ?

Oberhofer făcu pe grozavul :

— O înscenare bine pusă la punct, domnule preşedinte, dar care nu va reuşi să vă inducă în eroare, sînt sigur.

— Ţţ... ţţ... ţţ... Sînt mai puţin sigur decît dumneata, domnule Oberhofer. Nu prea înţeleg motivul acestei înscenări.

— Păi, fiindcă ex-inspectorul Possberg, expulzat din Heidelberg de judecătorul Graas pentru că a violentat o doamnă la domiciliul ei, faptă care i-a atras îndepărtarea din funcție, mă urăște de moarte, fiind ajutat în manevrele lui de ziaristul Hans Manner.

— Tot nu înțeleg, dacă ceea ce spui este adevărat, domnule inspector principal, pentru ce reclamanții ar fi chemat pe principalul lor martor să depună împotriva lor, apoi să-l ascundă, pentru ca depoziția să nu mai poată fi schimbată ? Cred că va trebui să găsești altă justificare, domnule Oberhofer.

Maestrul Hirling ceru atunci cuvîntul :

— Domnule președinte, îmi veți permite să interoghez în prezența dumneavoastră și a apărătorilor săi pe doamna Lechner ?

— Nu văd ce motive vă determină să cereți acest lucru și ce sperați să obțineți de la o persoană implicată indirect în această afacere. În sfîrșit... doamnă Lechner, voiți să veniți la bară ?

Văduva, foarte intimidată și impresionată de mărturisirea Annyei Thiele, prevăzînd înfrîngerea lui Oberhofer, care se citea de altfel pe fața acestuia, nu mai era capabilă să opună vreo rezistență.

— Doamnă Lechner, vă rog să faceți un efort de memorie. În ziua morții soțului dumneavoastră ce v-a spus el cînd s-a întors acasă la prînz ?

— Era foarte tulburat... Nu-i era foame. L-am sîcîit atîta, pînă mi-a încredințat că doi oameni l-au silit să dea o declarație în legătură cu acel inspector prins în flagrant delict de... de... în sfîrșit, de purtare necuviincioasă, ca să zic așa ! Vă rog să rețineți că atunci cînd soțul meu mi-a mărturisit pentru ce fel de treabă primise mia de mărci pe care mi-a pus-o într-o seară pe masă,

i-am spus pe şleau părerea mea: „Mi se face şi silă, i-am zis în faţă, cînd ne-am luat erai un artist şi uite ce-ai ajuns!“ Mi s-a făcut milă de el, aşa plîngea... „Bietul băiat, zicea, habar n-avea de nimic. Cît despre femeia aia, vedeam încotro merge, că ştiam dinainte... Aşa inspector de poliţie cum e, n-a înţeles nimic, şi cînd l-am fotografiat a holbat nişte ochi cît cepele“.

Preşedintele interveni:

— Dar, doamnă Lechner, de ce nu ne-ai spus aceste lucruri data trecută?

— Pentru că nu m-aţi întrebat, domnule preşedinte, şi pe urmă, mi-era frică...

— De cine?

Ea îl arătă pe Oberhofer cu degetul:

— De el!

— De inspectorul principal Oberhofer? Şi pentru ce motive?

— Pentru că el îi întinsese poliţistului cursa aceea şi tot el a cerut ca soţul meu să distrugă clişeul pe care inspectorul îl voia.

— Nu înţeleg, de ce-l asculta, dacă era împotriva conştiinţei lui?

— O să vă spun, domnule preşedinte... Bietu' răposatu, acum cinci ani, în parcul Castelului... a făcut un lucru îngrozitor... Oh, mi-e ruşine numai cînd mă gîndesc... În sfîrşit, domnule preşedinte, nu îndrăznesc să vorbesc de faţă cu toată lumea. Pe scurt... era o fetiţă la mijloc... mă înţelegeţi? Domnul Oberhofer a înăbuşit scandalul, dar a păstrat dosarul... Iar bietu' bărbatu-meu, răposatul, de atunci juca după cum îi cînta Oberhofer...

— E îngrozitor... şi eşti ofiţer de poliţie, Oberhofer?

Cel interpelat strigă fără prea multă convingere:

— Sînt poveşti, domnule preşedinte, nimic altceva!

— Taci odată ! Nici dumneata nu crezi ce spui !

Maestrul Hirling reluă interogatoriul :

— În ziua morţii lui Lechner, inspectorul principal Oberhofer n-a venit la dumneavoastră acasă ?

— Ba da... eu i-am deschis uşa. Şi a urlat la mine : „Unde e dobitocul de bărbatul tău ?" I-am arătat camera unde lucra Lechner. S-a repezit într-acolo şi l-am auzit cum răcnea : „Te aşteptai, nu, să vin pe-aici ?" Bietu' meu Lechner s-a omorît două ceasuri mai tîrziu...

— Am terminat, doamnă Lechner. Vă mulţumesc.

Şi maestrul Hirling, întorcîndu-se spre Oberhofer, strigă cu o voce răsunătoare :

— Martorul infamiilor dumitale, victima dumitale trebuia să dispară, nu-i aşa, domnule inspector principal ? Şi o sinucidere nu-i atît de compromiţătoare ca o crimă ! Dar, fie, că vrei, fie că nu, Oberhofer, tot eşti un ucigaş !

Hans Manner intră în sală chiar în clipa cînd avocatul rostea aceste cuvinte acuzatoare ce rămaseră fără răspuns. Răvăşit, alb ca varul, Oberhofer încerca să vorbească cu maestrul Lamer, care, prefăcîndu-se că nu-l vede, îşi strîngea hîrtiile înainte de a declara :

— Domnule preşedinte, adresez Curţii, în numele clienţilor mei, scuzele noastre. Am fost induşi în eroare.

Judecătorul răspunse ironic :

— Puteţi să le adresaţi şi adversarilor dumneavoastră, maestre... dacă se vor mulţumi cu scuze.

Maestrul Hirling aduse preşedintelui o fotografie.

— Domnule preşedinte, iată o fotografie din arhivele ziarului *Libertatea*... Vreţi s-o întrebaţi pe domnişoara Thiele dacă din întîmplare nu recunoaşte în această persoană pe omul care-l întovărăşea pe Oberhofer, cînd au aşteptat-o în seara aceea la magazin ?

Höllmeister aruncă o privire asupra fotografiei, după care îl privi ţintă pe avocat :

— Dacă e o glumă, maestre...

— Domnule preşedinte, Anny Thiele locuieşte la Stuttgart şi mă îndoiesc că o activitate de felul celei pe care o desfăşoară acest domn ar putea-o interesa...

— Fie... Domnişoară Thiele, veniţi, vă rog, la bară.

Anny se apropie.

— Vă amintiţi cumva vreun amănunt care v-ar permite să-l identificaţi pe omul care-l însoţea pe Oberhofer atunci cînd v-au fost făcute propunerile de care aţi vorbit ?

— Nu a scos nici o vorbă. Borul pălăriei era tras peste ochi, iar obrazul era acoperit de un fular. Totuşi, există un amănunt care nu m-a izbit pe loc, dar pe care mi l-am amintit mai tîrziu. Îi lipsea lobul de la urechea stîngă.

De această dată, se făcu rumoare pe băncile presei şi printre avocaţi.

Höllmeister se supără :

— Linişte, sau evacuez sala ! Domnişoară Thiele, vreţi să priviţi această fotografie şi să ne spuneţi dacă cunoaşteţi persoana ?

Un uşier luă fotografia, i-o aduse fetei care strigă imediat ce o văzu :

— El este !

Nimeni nu se clinti, aşteptînd reacţia preşedintelui, căruia uşierul îi aduse înapoi fotografia. Höllmeister îşi trecu mîna peste frunte şi, cu o voce obosită de om bătrîn şi istovit, spuse :

— Domnişoară Thiele, ai recunoscut şi în acelaşi timp ai acuzat de corupere de martor, şi în consecinţă de alte multe lucruri, pe domnul deputat Rudolf Rössler.

Ziariştii se năpustiră afară ca să dea telefoane. După ce vuietul sălii se mai potoli, preşedintele declară :

— Acest proces de calomnie s-a închis. Reiese limpede că ziarul *Libertatea*, împărtăşind cititorilor săi bănuielile pe care le avea, şi-a îndeplinit obligaţiile profesionale. Cererea doamnei Lechner de a i se plăti despăgubiri nu pare fondată. Pentru că domnişoara Thiele a arătat că se căieşte sincer, pentru că s-au exercitat asupra ei presiuni mîrşave, în sfîrşit, pentru că în această afacere murdară nu a fost decît un pion în nişte mîini foarte abile, este condamnată la 200 de mărci amendă... pe care, desigur, prietenii ei de la ziarul *Libertatea* le vor plăti cu multă plăcere. Cît despre domnul judecător Graas, decanul baroului va hotărî dacă plîngerea sa poate fi examinată. În ce mă priveşte, o resping ca nefondată şi voi adăuga, cîntărindu-mi bine cuvintele, că regret pentru magistratură, din care fac şi eu parte, că a fost înaintată. Aveţi ceva de spus, maestre Lamer ?

— Domnule preşedinte, sînt şi eu, ca toţi cei care au trăit aceste momente dramatice, puţin năucit. Totuşi, ţin să-l apăr pe domnul deputat Rössler care e prietenul meu. Este, fără doar şi poate, o confuzie la mijloc. Nu e capabil de o asemenea josnicie ! Vreau să cred că martora este de bună-credinţă, dar se poate ca ea să se fi înşelat ! Vă afirm cu toată convingerea. Nu e cu putinţă ca Rudolf Rössler să fi săvîrşit fapta de care este acuzat cu atîta uşurinţă : îngăduiţi-mi să subliniez acest lucru !

În acea clipă un aprob înaintă cu paşi repezi printre şirurile de bănci, urcă pînă la fotoliul prezidenţial, trecu în spatele lui Höllmeister şi se aplecă la urechea acestuia.

— Ce s-a întîmplat, Merling ?... Vă rog să mă iertaţi o clipă, maestre Lamer... Te ascult, Merling...

Preşedintele ascultă cu luare aminte cuvintele care î se şopteau, apoi îi făcu semn lui Merling să plece.

— Îmi pare rău, domnule Lamer, dar trebuie să vă spun că vă înşelaţi...

— Dar, domnule preşedinte !...

— Domnul Rudolf Rössler s-a sinucis. Nu cred că se poate cere, vai ! o mărturisire mai sinceră. Să păstrăm tăcere în semn de respect pentru cel mort, chiar dacă, pe cînd trăia, nu a fost demn de acest respect. Oberhofer, în virtutea puterii mele discreţionare, te arestez. Vei fi supus primului interogatoriu peste cîteva momente. Poţi să fii asistat de un avocat. Ridicăm şedinţa.

În tot Heidelbergul se stîrni un tumult pe care oraşul nu-l mai cunoscuse de cincisprezece ani.

*

* *

Possberg, Anny Thiele, Hans Manner şi Lukas Bronoviz, invitaţi personal de directorul ziarului, însoţiţi de maestul Hirling, petrecură o seară veselă. Kurt şi Manner îi conduseră pe cei doi logodnici la trenul de noapte pentru Stuttgart, apoi Possberg se duse să-şi ia valiza de la prietenul lui şi se întoarse la hotelul *Thannhäuser*, unde fu primit ca un învingător. Ziaristul mai rămase cîteva clipe cu Possberg ca să bea un ultim păhărel. Trecură în revistă ultimele evenimente şi se felicitară pentru succesul lor total. După ce stătu o clipă pe gînduri, Manner spuse grav :

— Am cîştigat, e limpede. Rössler şi Oberhofer sînt la pămînt, bine, dar toate astea nu ne spun cine e ticălosul care a ucis-o pe Catherine Buchberger.

— Acum, că s-a mai netezit calea, am s-o pornesc în goană.

— S-avem iertare ! O s-o pornim în goană !

— De acord.

Kurt își însoți prietenul pînă la ușa hotelului unde constatară că plouă cu găleata. Ziaristul gemu :

— Sfinte Doamne ! N-am nici pardesiu, nici umbrelă !

— Vrei să-ți împrumut impermeabilul meu ?

— Ești un băiat de zahăr ! Ți-l aduc mîine dimineață, pe la ora nouă.

— E în ordine... Noapte bună și mulțumesc pentru toate !

A doua zi dimineață, Possberg fu trezit de zbîrnîitul telefonului :

— Alo !

— Alo !... Aici Vadelius, îți telefonez de la biroul meu, de la ziar.

— Ce s-a întîmplat, domnule director ?

— A murit Oberhofer.

— Ce ? !

— A fost găsit mort în celulă, otrăvit. Avea otravă la el ? A fost mituit un gardian ca să i-o dea ? Mister. Vorba e că nu va mai vorbi.

— Nu se dau înapoi de la nimic !

— Te-ai îndoit vreodată ?

Ceasurile zburau ca vîntul. Numai opt zile trecuseră de cînd Kurt sosise la Heidelberg și cîte evenimente se petrecuseră de atunci ! O regăsise pe Elisabeth, ca și pe toți foștii lui colegi, dintre care unul murise. Și Oberhofer care se socotise atît de tare, atît de apărat... Possberg se cutremură cînd se gîndi la disparițiile acestea

fulgerătoare. Totul mergea prea repede. Din nou telefonul îl smulse din gîndurile lui negre.

— O comunicare de la Stuttgart, domnule Possberg.

— Dă-mi legătura ! Alo !

— Alo, Possberg ?

— Chiar el.

— Aici Hagen. Bravo, dragul meu ! Te pricepi să faci curățenie generală ! Scutești statul de cheltuială ! Într-o săptămînă ai dat gata un deputat și un comisar de poliție, strașnic, n-am ce zice ! Bineînțeles că n-am luat în serios povestea aceea caraghioasă de acum cîteva zile cu demisia. Nu mai ești în concediu, ești în misiune. Îți trimit hîrtie oficială. Dă-i înainte, sîntem alături de dumneata... dar, oricum, mai puține cadavre ! Și-apoi, găsește-mi-l pe asasinul Catherinei Buchberger, că doar de asta te-am trimis la Heidelberg. Și fiindcă veni vorba, se pare că vei fi numit inspector-șef dacă reușești să pui mîna pe criminal... Curioasă idee, nu găsești ? Mai dă-mi un telefon... La revedere !

Și închise aparatul înainte ca Possberg să fi putut răspunde. Kurt își spuse că oamenii nu se prea cunosc între ei. Pe Hagen îl cam disprețuise, iar acesta, la rîndul lui, recunoștea singur că nu putuse să-l sufere. Dar la prima încercare grea, animozitățile acestea superficiale se spulberau, oamenii de bună calitate se regăseau în ciuda oricăror obstacole. Era un lucru reconfortant. Kurt ar fi dorit mult să-i telefoneze Elisabethei, care nu putea să-l cheme pentru că nu-i știa adresa. Pe de altă parte, dacă telefona la ea acasă, risca să dea de Willy, care, după înfrîngerea suferită de clan, ar fi putut să se arate mai puțin prevenitor decît ultima oară. Inspectorul crezu că a găsit soluția recurgînd la Else. La rîndul lui, începu și el să se servească de telefon.

— Alo, Else ?... Aici Kurt.

— Ah !... Kurt ! Ai cîştigat pe toată linia, se pare ? M-ai chemat să-mi comunici că mi-a sunat ceasul şi c-o să fiu sacrificată pe altarul legitimei tale răzbunări ?

— Nu, Else... Nu-ţi port pică. Ştiu cine te-a obligat să faci ceea ce ai făcut.

— Ce suflet mare, domnul meu !

— De ce glumeşti, Else, doar n-ai de loc chef de glumă.

— E adevărat, Kurt, n-am nici un chef... chiar de loc, şi, ca să fiu cinstită, mi-e destul de silă de mine. Dar trebuie să trăiesc, iar tu ca bărbat nu poţi să-ţi închipui ce greu trăieşte o femeie... În sfîrşit, nici tu, nici eu nu putem schimba lucrurile, nu-i aşa ? De ce mi-ai telefonat, Kurt ?

— Ca să-ţi spun că nu voi depune plîngere împotriva ta, în legătură cu înscenarea de deunăzi... Pe deasupra, Rössler şi Oberhofer fiind morţi...

— Şi Oberhofer ?

— S-a otrăvit azi-noapte în celula lui...

Ea nu răspunse pe loc şi cînd vorbi, vocea îi tremura de nelinişte :

— Acum înţelegi, Kurt, de ce sînt obligată să mă supun ?

— Înţeleg, Else... Îţi spuneam aşadar că toţi autorii dramei, în afară de tine, fiind dispăruţi, o să scapi... O să te las în pace.

— E frumos din partea ta, Kurt. De ce faci acest lucru ?

— Să spunem că în amintirea trecutului.

— Dacă vreodată voi putea şi eu să-ţi fac un serviciu...

— Poţi chiar acum, dacă vrei...

— Sigur că da. Ce doreşti ?

— S-o chemi pe Elisabeth. Spune-i că m-am întors la hotelul *Tanhäuser* şi să-mi telefoneze pe la ora patru.
— E în ordine, bizuie-te pe mine. Cu bine, Kurt.

Toate mergeau de minune. Perspectiva de a sta de vorbă cu Elisabeth, de a o întîlni poate, făcea ca ziua ce abia începea să i se pară însorită. În clipa cînd se pregătea să părăsească hotelul după ce zadarnic îl aşteptase pe Manner să-i aducă impermeabilul, Possberg se ciocni de un tînăr pe care-l cunoştea vag din vedere.
— Inspectorul Possberg ?
— Da.
— Sînt reporter la *Libertatea.* Mă trimite şeful.
— Ce doreşte ?
— Mi-a spus să vă comunic că Hans Manner, grav rănit azi-noapte de o maşină care a dispărut în goană, se află la spital.

CAPITOLUL VIII

Kurt se repezi la spital, unde află că ziaristul fusese operat şi se găsea încă sub influenţa anesteziei. Cînd arătă legitimaţia de poliţist, i se îngădui să se aşeze la căpătîiul lui Manner. Un medic îl lămuri că viaţa prietenului său nu mai era în priemjdie. O dublă fractură a gambei drepte, o altă fractură a humerusului drept şi trei coaste rupte arătau limpede cît de puternică fusese lovitura.

După părerea doctorului, auzind mașina năpustindu-se asupra lui, ziaristul se răsucise probabil spre dreapta, ceea ce explica rănile de pe această parte. Din fericire, nici o fractură nu era deschisă, căci altminteri, avînd în vedere timpul pe care accidentatul îl petrecuse pe caldarîm înainte de a fi ridicat, ar fi murit cu siguranță.

— După părerea dumneavoastră, domnule doctor, pare să fie un atentat, nu-i așa ?

— Poate să fie și un atentat, inspectore, dar e cu putință să fie pur și simplu unul din acele acte de nebunie pe care le comit zi de zi contemporanii noștri. Își dau drumul în viteză, simt o izbitură puternică, se gîndesc la răspunderile bănești (căci, în ce privește pe celelalte, pe cele morale vreau să spun, nimeni nu se sinchisește de ele) și o iau la sănăntoasa. Și dacă judeci așa, tot atentat e, nu ?

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

Stînd lîngă bolnav, Possberg îi privea fața suptă. De cînd fusese anunțat de accident, convingerea lui era formată. Era vorba de o tentativă criminală, care, din fericire, dăduse greș. Dar de ce Manner ? Ar fi înțeles să-l facă pe el, pe Kurt, să plătească rolul pe care-l jucase, dar de ce pe ziarist ? După dispariția lui Oberhofer, oare cine din clan își luase sarcina acestor treburi primejdioase ? Egon ? Era prea fin, prea delicat și prea laș în același timp. Willy ? Prea amabil și ușuratic. Judecătorul Grass nu făcea nici el parte din categoria oamenilor capabili să ucidă, ca și austerul Dagmar de altfel. Cei doi s-ar preta mai curînd la un complot, la o mașinație pusă la cale vreme îndelungată. Trebuia, deci, să admită că acești domni s-au folosit de unelte. Dacă bietul Höllmeister ar fi aflat de un asemenea lucru, s-ar fi simțit și mai deznădăiduit.

În timp ce chibzuia așa, Kurt nu observă că Manner, care-și venise în simțiri, îl privea țintă :

— Ei bine, Sherlock Holmes, ai venit să-mi pregătești înmormîntarea ?

Possberg tresări și, numaidecît, chipul i se lumină.

— Manner, fir-ar să fie ! Sînt grozav de fericit că te aud vorbind !

— Te temeai că n-ai să mă mai întîlnești decît la ședințele de spiritism mișcînd masa ?

— Da, mi-a fost într-adevăr frică.

— Am văzut moartea foarte aproape astă-noapte, Possberg... tare de aproape, și dacă izbitura nu m-ar fi aruncat în canal, unde era greu să mă mai calce încă o dată, aș fi fost... asta dacă am vrea să credem versiunea cu accidentul datorat unui șofer neîndemînatic.

— Căci ai, ca și mine, impresia că au vrut să te omoare ?

— Nu.

— Totuși...

— Nu, Possberg, nu pe mine au vrut să mă omoare, ci pe tine !

— Pe mine ?

— Da, fiindcă purtam fulgarinul tău. Ieșeam din hotelul în care locuiai tu, și sîntem amîndoi cam de aceeași înălțime... De altfel, rămîne între noi, dacă am scăpat cu viață e tocmai fiindcă m-au recunoscut cînd m-am întors. Ba chiar am avut timp să aud pe unul dintre ei strigînd : „Nu-i el !“ Mașina însă venea spre mine și n-au mai putut frîna. Trebuie să te obișnuiești cu gîndul că ți-am salvat viața, domnule Kurt Possberg. Nu-i vorbă că n-am făcut-o înadins.

Inspectorul strînse mîna teafără a rănitului.

— Nu s-au dat bătuţi ! Ei bine, vor vedea că nici eu nu mă las !

— Kurt !...

— Da.

— Ne cunoaştem de puţină vreme, dar eu ţin cu adevărat la tine... Nu, n-ai de ce să protestezi şi nici de ce să te simţi stingherit. Mi-ai făcut cinstea să-mi spui care e adevărata faţă a lucrurilor în ancheta asta. Tu reprezinţi pentru mine o Germanie care credeam că a pierit pentru totdeauna... Îţi mulţumesc că mi-ai dovedit că m-am înşelat... Eşti Îndrăgostitul... Eşti Cavalerul dezmoştenit... Eşti Viteazul luptînd pînă la moarte pentru aleasa inimii sale... la care nu poate ajunge... Totul este foarte înduioşător... ba chiar frumos, deşi cam demodat... Şi acum, de vreme ce ţi-am dăruit florile, Possberg, trebuie să primeşti şi spinii.

— Te ascult.

— Am impresia că nu te mai gîndeşti prea mult la cea care doarme la Bergfriedhof.

— La Catherine ? Dar nu mă gîndesc decît la ea !

— Nu, Kurt... Catherine a fost prilejul, pe care-l aşteptai de zece ani încoace, fără să-ţi dai prea bine seama, să ataci clanul pentru că te-a respins odinioară şi ţi-a furat iubita. Nu te-ai fi ocupat niciodată cu atîta înflăcărare de acest banal fapt divers, dacă în spatele fantomei străvezii a micuţei moarte nu s-ar fi profilat silueta Elisabethei. Doreai nu atît să-l descoperi pe ucigaşul Catherinei, cît să arunci în aer această lume pe care o urai, deoarece acolo trăieşte femeia iubită şi tu nu ai voie să pătrunzi în acea lume. Mă înşel oare ?

— Poate că nu...

— Sigur că nu, prietene.

— Bun... şi atunci ?

— Găseşte-l pe asasinul Catherinei Buchberger, iată sarcina ta, munca pentru care eşti plătit... Nu-ţi pierde timpul potolindu-ţi vechea sete de răzbunare, căci ucigaşul ar putea să profite de asta şi să-ţi scape... Sper că nu te-ai supărat pe mine ?
— Nu, ai dreptate, fără îndoială.
— Am dreptate, Kurt, şi dacă smulgîndu-l pe asasin din locul unde s-a adăpostit, dărîmi totodată pe duşmanii tăi personali, nu văd nici un rău în asta.

Cînd ajunse la hotel, Kurt fu înştiinţat că o doamnă îl aştepta în salon de aproape o oră. Se gîndi numaidecît la Elisabeth şi se repezi într-acolo. Dar era Edda Grass. Cînd intră el, se ridică în picioare.
— Dumneata, aici, Edda ?
— Înţeleg mirarea dumitale, Kurt... Eşti dispus să mă asculţi ?
— Bineînţeles ! De ce să nu te ascult ?
— Pentru că sînt soţia unui om care a încercat, pe nedrept, să te doboare.
— Ei ! De vreme ce a dat greş... Ce mai face acest preacinstit magistrat ?
— Decanul baroului l-a sfătuit să-şi ceară mutarea... Cariera lui este practic distrusă... iar dacă înaintezi o plîngere împotriva lui, onoarea lui, a noastră, va fi pătată pe veci... Kurt, nu pentru soţul meu am venit, nici măcar pentru mine ; luîndu-l pe Erich de bărbat, trebuie să-i împărtăşesc soarta. Am venit pentru Ludwig şi Iosef, băieţii mei, care nu ţi-au făcut nici un rău. Ei nu sînt răspunzători nici pentru că ai pierdut-o pe Elisabeth, nici de ceea ce au făcut vîrstnicii, foştii tăi prieteni, pentru a te împiedica să-ţi vîri nasul în treburile lor.

— Edda, dumneata ştiai de capcana pe care mi-au întins-o, cu complicitatea lui Rössler, a Elsei şi a soţului dumitale ?

— Nu... Astea sînt mîrşăvii pe care politica lor le-o putea cere, dar pe care un bărbat care se respectă nu le spune nevestei sale, ca să nu-i trezească dispreţul. Else a ajuns o femeie josnică, în stare de orice pentru bani. Sub înfăţişarea lui rece, soţul meu e chinuit de o ambiţie nesăbuită şi uite unde am ajuns...

— Edda... cine a ucis-o pe Catherine Buchberger ?

— Nu ştiu, Kurt... Pe viaţa copiilor mei, îţi jur că nu ştiu !

— Grass nu a scăpat vreo vorbă în această privinţă ?

— Ba da, o singură dată. A spus : „E o poveste grozav de neplăcută". De atunci, n-a mai vorbit despre asta.

— Poţi fi liniştită, Edda, n-am să înaintez nici o plîngere. Nu judecătorul Grass a omorît-o pe Catherine, şi eu nu vreau să mă ocup decît de ucigaşul ei.

Înainte ca el s-o poată împiedica, ea îi luă mîna şi i-o sărută.

— Edda, ce-ţi veni... ai înnebunit ?

Fără să-şi dea seama, începu s-o tutuiască din nou, ca în zilele de odinioară. Ea făcu la fel, fără să fie cîtuşi de puţin stînjenită.

— Pentru ei ţi-am sărutat mîna, Kurt... nu pentru mine. Să nu te simţi stingherit. Băieţii mei îţi mulţumesc că le îngădui să intre în viaţă cu un nume nepătat.

Uimit, Possberg descoperea o altă Edda, pe care n-o bănuise. Pasiunea maternă îi lumina severitatea firească şi o făcea aproape frumoasă. O mişcătoare înflăcărare înlocuise răceala care altădată te îndepărta. La rîndul său, Kurt îi luă mîinile într-ale sale.

— Edda, sînt mulţumit că ai venit... Din toţi cei de odinioară, tu eşti prima fiinţă pe care n-a descompus-o de tot trufia castei, ideea că face parte dintr-o lume deosebită, o lume unde totul este îngăduit, pînă şi crima. Datorită ţie, fie că reuşesc să-mi duc la bun sfîrşit misiunea, fie că nu, amintirea tinereţii noastre, pe care prietenii tăi au murdărit-o şi apoi au renegat-o, nu mi se va mai părea îngrozitoare.

Edda zîmbi.

— E frumos ce-mi spui, Kurt, şi n-o să uit. În seara cînd ai intrat în salonul Elsei unde ne jucam fiecare rolul ca de obicei, am simţit imediat că sîntem în pragul catastrofei. Şi ceilalţi au priceput. Era destul să te uiţi la feţele lor. Soţul meu, Willy Eichel, Egon Hausser, Emil Euler, Dagmar Kassel şi Rössler te priveau ca şi cînd ai fi venit dintr-o altă lume. Le-am ghicit teama ascunsă sub masca ironiei sau a amabilităţii. Soţul meu a căutat să te abată de la îndeplinirea misiunii tale. Nereuşita l-a supărat grav, dar l-a şi neliniştit. Încrederea în atotputernicia lor a început să se clatine pur şi simplu pentru că un oarecare inspectoraş de poliţie pătrundea în sanctuar ! N-ai să mă crezi, poate, dar eram aproape fericită !

— Edda, fără îndoială că nu ne vom mai vedea. Îngăduie-mi să-ţi urez fericire deplină...

Ea zîmbi cu tristeţe :

— Fericire, Kurt ? Cît ai rămas de tînăr...

*

* *

Vizita Eddei micşorase oarecum duşmănia surdă a lui Kurt faţă de ceilalţi. Poate că, la urma urmei, luaţi fiecare în parte, nu erau răi din naştere, dar aceleaşi ambiţii îi adunaseră la un loc, îi contopiseră, îi cimentaseră

laolaltă, încît reacţionau ca un singur om la atacurile din afară. Trăiau cu speranţa să comande tot mai mulţi oameni, să primească tot mai multe onoruri, să facă tot mai multe afaceri, să strîngă tot mai mulţi bani ! Această speranţă inumană ucidea în ei tot ce mai rămăsese curat, şi cu cea mai deplină bună-credinţă se indignau cînd cineva venea să-i plictisească vorbindu-le de o oarecare Catherine Buchberger, ucisă de amantul ei. Trebuia să le redai simţul proporţiilor şi să-i convingi că micuţa Catherine preţuia tot atît de mult cît judecătorul Grass sau muzicianul Hausser. Possberg îşi făgăduia să încerce lucrul acesta şi s-o facă din toată inima.

Din păcate însă, nici unul din cei cunoscuţi n-avea, cum era şi firesc, un fiu destul de mare ca s-o facă pe seducătorul. Trebuia, aşadar, să procedeze prin eliminare, cercetînd care erau familiile cele mai apropiate de clan şi să vadă dacă au un fiu între 20 şi 26 de ani. Apoi trebuia să cerceteze pas cu pas faptele şi mişcările tînărului în ziua crimei. Era o sarcină de lungă durată, pe care Possberg ar fi vrut s-o lase în seama poliţiei locale, pentru a nu se întoarce decît la momentul hotărîtor, cînd vînatul hăituit trebuia scos din vizuină. Dar e greu să ceri ca treburile plicticoase să le facă alţii, iar tu să-ţi rezervi doar acţiunile răsunătoare, chiar dacă sînt periculoase. Kurt trebuia să ia asupra lui întreaga anchetă. Spera să aibă noroc.

Urcă pînă la cimitir ca să se reculeagă în faţa mormîntului Catherinei.

— Vezi, Catherine, acum m-am întors şi nu voi mai pleca pînă cînd nu vei fi răzbunată şi vei putea dormi în pace.

La înapoiere, Possberg cugetă la ciudăţenia soartei lui. Destinul îl legase de o femeie care aparţinea altui bărbat

și de o moartă, a cărei existență nici n-o bănuise vreodată. Lîngă poarta de intrare fu gata să se ciocnească de Egon Hausser, care îl privi cu ură.

— Ce să spun, frumoasă treabă ai făcut !

— Poate pentru că ați făcut voi prea multe treburi urîte, nu ?

— Ce vină îi aduceai lui Rössler ?

— Nu eu, Egon, ci conștiința îl învinuia. Dar mă mir că te întîlnesc aici !

— Liniștește-te, n-am venit împins de remușcări să îngenunchez la mormîntul victimei mele. Am și eu morții mei, nu-ți fie cu supărare. Ne urăști, nu-i așa, Possberg ?

— Nu mai știu...

— Și totul din pricina acelei femei... Ce jale ! Nu-ți subestimez nici forța, nici îndîrjirea. Rössler, Oberhofer, Grass... Ei, nu slujești întotdeauna un ideal cu mijloacele corespunzătoare unor norme morale fără cusur. Cînd te gîndești că pe oamenii aceștia i-am pierdut din cauza...

— Nu începe iar, Hausser !

— Măi nenorocitule, ești atît de orbit, încît mă întreb cînd ai să te hotărăști să deschizi ochii ?

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că în ziua aceea, dacă ești cu adevărat bărbat, ai să urmezi exemplul lui Rössler, în speranța că vei scăpa de remușcări. Adio !

Împietrit în pragul cimitirului, Kurt se uita după muzicianul care se îndepărta. Ce încercase oare să-i dea de înțeles ? Care era adevărul pe care nu îndrăznise să-l rostească ? Firește că Hausser era în stare de orice ca să-și poată lua o biată revanșă, dar Possberg nu se îndoia de sinceritatea lui. În zece ani de interogatorii, auzise prea adeseori minciuni ca să nu recunoască, uneori, glasul adevărului. Coborînd înapoi spre centrul orașului, recu-

noscu în sinea lui că muzicianul voise să vorbească de Elisabeth. De ce? Doar pentru a-l jigni pe cel care o iubea? Neîndrăznind să şi-o mărturisească deschis, Kurt simţea un fel de frică nelămurită strecurîndu-i-se în suflet. Cu atît mai mult îl urî pe Egon pentru insinuările pe care le strecura de obicei. Începu să-i pară rău că Anny Thiele ascultase mărturisirile Catherinei, căci ar fi dorit să-l poată bănui pe Hausser şi, poate, să-l convingă că-şi bătuse joc de fată. Din nenorocire, nici nu putea fi vorba de aşa ceva.

Ca să primească telefonul Elisabethei la ora patru, în cazul cînd Else îşi ţinuse făgăduiala, Possberg se hotărî să ia masa la hotel. Chemă spitalul ca să afle cum se mai simte Manner. Medicii socoteau că nu mai era decît o chestiune de răbdare. Liniştit, Kurt se aşeză la masă, dar, contrar aşteptărilor, nu prea avea poftă de mîncare. Îi răsuna mereu în urechi vocea isterică a lui Egon Hausser care îi aruncase în faţă prevestirile lui de piază-rea. Dînd la o parte farfuria, poliţistul se duse în salon, unde ceru o cafea şi se aşeză cît mai comod, pentru a aştepta telefonul Elisabethei. Ce-i va spune? Nu ştia şi nici nu-şi punea probleme. Îi era destul să-i audă glasul, pentru a-şi recăpăta curajul. Se întrebă dacă să-i pomenească sau nu de vorbele pline de venin ale muzicianului, dar renunţă — deoarece există unele fiinţe faţă de care cea mai mică bănuială este o jignire de neiertat. A-i repeta Elisabethei cuvintele lui Egon însemna să le dea importanţă şi deci să pară că le dă şi el întrucîtva crezare.

Elisabeth telefonă la patru fix.

— Kurt?

— Da... Elisabeth... eu.

— Taci, Kurt... Ascultă-mă : dacă poți, vino imediat pînă la banca noastră. Plec și eu numaidecît într-acolo.

— Am înțeles.

Închise aparatul, năucit. Elisabeth părea într-adevăr îngrijorată. Ce-or fi însemnînd toate astea ?

*

* *

Ajunse primul la Stückgarten, dar Elisabeth nu întîrzie la întîlnire. Încă înainte de a deschide gura, ea îi luă mîinile, i le strînse spasmodic și-i spuse :

— Kurt, te implor, pleacă !

— Poftim ? Mă rogi să vin și abia sosit îmi și ceri să fug ?

— Nu ! Din Heidelberg trebuie să pleci, și repede !

— Dar de ce ?

— Pentru că-ți riști viața !

— Ah ! Ah !... Știi ce s-a petrecut azi-noapte ?

— Nu.

— Prietenul meu, Hans Manner, ziaristul, a avut nefericita idee să împrumute fulgarinul meu. Este la spital cu un număr frumușel de fracturi.

— Nu înțeleg.

— E, totuși, destul de simplu. L-au confundat cu mine și au încercat să-l calce cu mașina.

— Doamne !

— Soțul tău era acasă azi-noapte ?

— Nu știu. Nu dormim în aceeași cameră și nu-i supraveghez nici plecările, nici venirile.

— Păcat...

— Oricum, Kurt, cred că nu-l consideri pe Willy în stare de...

— Dar tu ?

— Nu, sigur nu !

Sinceritatea din glasul Elisabethei stîrni un pic de gelozie în inima lui Possberg și el rosti cu o voce destul de tăioasă :

— Ieri, la tribunal, maestrul Lamer a garantat pentru cinstea, pentru probitatea lui Rudolf Rössler. Vestea sinuciderii lui, prin care-și recunoștea vina, i-a mai scurtat discursul.

— Bietul Rudolf...

Deodată, Kurt se supără :

— Asta-i culmea ! Sosesc la Heidelberg pentru a încerca să-l descopăr pe asasin și nimeni nu are un cuvînt de milă pentru victimă... dar pentru că Rudolf Rössler făcea parte din clanul celor ce nu pot fi atinși, toți se înduioșează la gîndul sfîrșitului prematur al unui individ care s-a făcut vinovat de încălcarea legii. Lumea e pe dos, zău așa !

— Nu te enerva, Kurt ! Cînd vorbesc de Rudolf, nu mă gîndesc la deputat, ci la colegul care ne distra așa de mult cu verva lui neobosită... Îți amintești predica pe care a ținut-o într-o seară, unor gospodine năucite la culme ? Vai, Doamne, ce-am mai rîs !

— Da, îmi aduc aminte, Elisabeth... Dar de ce n-a rămas Rudolf băiatul de atunci ? De ce v-ați schimbat deodată cu toții ? Parcă ați fi fost loviți de aceeași boală...

— Poate că așa e... Dar, dacă nu te superi, să nu vorbim acum despre toate astea. Deocamdată, ceea ce trebuie neapărat să faci este să-ți împachetezi lucrurile, să sari în mașină și să te întorci la Stuttgart !

— Să las drumul liber, cu alte cuvinte !

— Ei, n-au să-ți ierte niciodată lovitura pe care le-ai dat-o...

— Ai impresia că-mi spui ceva nou ? Cine vrea să mă omoare, Elisabeth ?

— Nu știu.

— Atunci, de unde știi că vor să atenteze la viața mea ?

— Dar nu știu de loc în felul în care înțelegi tu. Bănuiesc, doar, asta-i tot !

— Mai bine mărturisește deschis că nu ții să-l denunți pe soțul tău.

— Kurt... e pentru prima oară că-mi vorbești cu atîta răutate. Ce-i cu tine ?

— Cînd te aud apărîndu-l pe Willy atît de aprig, atît de pătimaș, sînt lămurit asupra adevăratelor tale simțăminte față de el.

Ea zîmbi :

— Ah, va să zică asta e ?... Îți repet, Kurt, că Willy și cu mine nu sîntem decît doi oameni siliți să trăiască sub același acoperiș și care fac în așa fel încît să se vadă cît mai rar cu putință. Dar eu îl cunosc. Știu de ce e în stare. Știu pînă unde poate merge și că omorul depășește aceste limite.

— Dar cine, atunci ? Cine ?

— Din pricina mea tu ți-ai îndreptat atenția numai asupra a ceea ce numești „clanul", dar noi nu sîntem decît nucleul unui ansamblu mai vast. Dacă ar fi vorba de Willy, aș putea să-l fac inofensiv, dar nu e cazul.

— Îți repet întrebarea, Elisabeth. De unde știi că vor să mă îndepărteze printr-un atac brutal ?

— Din frînturi de convorbiri telefonice surprinse din întîmplare... Din comentariile în prezența mea, făcute de prieteni de încredere... Nu pune la îndoială cele ce-ți spun, Kurt, pleacă !

— Bine. Mă duc să-mi fac valiza şi o şterg la Stuttgart.

— Domnul fie lăudat!

— Dar cu o condiţie!

— O condiţie?

— Să vii cu mine!

— Kurt, cum îţi poate trece prin minte aşa ceva?

— Uite că-mi trece.

— Dar nu e cu putinţă... Sînt doamna Eichel!

— Ei bine, nu vei mai fi!

— Willy nu va divorţa niciodată.

— Îl vom sili.

— E... o nebunie... Nu pot...

— Cum vrei. Atunci rămîn.

— Kurt, ăsta e un şantaj care nu-i demn de tine.

— Şi tu găseşti că e demn de tine traiul cu un om pe care nu-l iubeşti? Hai, fii sinceră, Elisabeth, şi recunoaşte că a fi doamna Eichel prezintă avantaje materiale la care ţi-ar veni greu să renunţi... La fel ca acum zece ani.

Ea îşi împreună mîinile şi rosti cu ochii plini de lacrimi:

— Crezi, într-adevăr, ce spui?

El şovăi şi, lăsîndu-se în voia unui elan pe care nu şi-l putu stăpîni, o luă în braţe şi-i şopti la ureche:

— Iartă-mă... Te iubesc... Sînt atît de nenorocit că nu te am tot timpul lîngă mine, încît devin furios ca un animal lovit, a cărui rană nu se închide.

Se desprinseră unul din braţele celuilalt şi abia atunci îşi dădură seama că se îmbrăţişaseră în public. Priviră jur împrejur, stingheriţi. Elisabeth murmură:

— Sîntem nebuni... Kurt, te iubesc, ţi-o jur... Îţi dau cuvîntul că-i aşa, fără să-mi fie ruşine, cu atît mai mult

că nu vom aparţine niciodată unul altuia... Şi fiindcă te iubesc, Kurt, îţi cer să pleci.

— Iar eu, pentru că te iubesc, rămîn.

Ea făcu o ultimă încercare :

— Kurt, fii înţelegător... În viaţa mea ratată, singura bucurie de care mă agăţ şi care mă ajută să merg înainte este gîndul că tu trăieşti. Tot ce doresc este să te văd din cînd în cînd, să-ţi vorbesc, să ştiu ce faci... Du-te, Kurt, ca să nu pierd şi acest din urmă sprijin.

— Dumnezeu mi-e martor, Elisabeth, că n-aş vrea să-ţi prilejuiesc nici cea mai mică durere... dar n-aş putea să mă mulţumesc de acum încolo cu întîlniri din timp în timp, într-o cafenea sau într-o grădină publică... Viaţa n-ar mai avea sens pentru mine decît dacă te-aş vedea zilnic, ceas de ceas. Şi apoi uiţi, draga mea, că n-am venit aici numai pentru tine ! Şi altcineva se bizuie pe ajutorul meu... cineva care nu poate să se împotrivească plecării mele şi tocmai de aceea, din pricina acestei tăceri, nu pot s-o părăsesc.

*

* *

Se despărţiră trişti, învăluiţi de dulcea mîhnire a celor pe care viaţa îi desparte, deşi se iubesc. Din clipa cînd se despărţeau unul de celălalt, trebuiau să-şi trăiască dragostea în închipuire şi să-şi înfiripe în minte chipul iubit, dincolo de zbuciumul existenţei de fiecare zi. Fiecare dintre ei, ferecat în singurătate, se ştia însoţit de o fantomă. În pofida convingerii pe care o arăta faţă de femeia iubită în ce priveşte posibilitatea de a-şi uni definitiv vieţile, Kurt, întorcîndu-se spre centrul oraşului, nu se putu

împiedica să nu-şi repete versurile scumpului său Rainer Maria Rilke:

Cine acum nu are casă nu-și mai face,
cine e singur, multă vreme o să fie,
el va veghea, citi, și lungi scrisori va scrie,
și pe alei, încolo și încoace.
Neliniștit va rătăci, cînd frunze-adie. [1]

Adîncit în aceste gînduri, nu dădu de la început atenţie unui nume: HOCHMAYER, scris cu litere enorme pe un panou înalt, care făcea reclama unui detergent mai bun decît toate cele cunoscute pînă atunci. Possberg trecu mai departe, dar numele îi apărea mereu în faţă şi în cele din urmă puse cu totul stăpînire pe mintea lui. La început nu înţelese. De ce i se părea cunoscut numele de Hochmayer? Încercă să-şi amintească. Nu, zău că nu ştia pe nimeni pe care să-l cheme astfel. Fără îndoială că ar fi scăpat de sîcîiala asta, dacă n-ar fi văzut un măcelar cu mînecile suflecate şi n-ar fi legat numele de Hochmayer de forţa unui braţ musculos, ceea ce-l duse cu gîndul la masorul de la clinica Schürer. Nu-i mai trebui mult ca să facă legătura cu Elfriede, colega Catherinei. Elfriede care se întorsese probabil din satul ei din Pădurea Neagră. Possberg sări într-un taxi şi se opri în strada Hebel numărul 127.

Elfriede era o femeie ştearsă; nici frumoasă, nici urîtă; cu toată tinereţea ei, părea trecută, ofilită. Crezu întîi că are de-a face cu un comis-voiajor şi, prin uşa întredeschisă, îi spuse că nu cumpără nimic.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Hochmayer, dar faceţi o confuzie. Vin din partea soţului dumneavoastră.

---

[1] Din poezia „Zi de toamnă", în româneşte de Maria Banuş.

— I s-a întîmplat ceva lui Wolfgang ?

La această presupunere glasul ei nu trădă nici un fel de neliniște și Kurt ghici că și femeia din fața lui avea o căsnicie nefericită.

— Nu, doamnă Hochmayer, nu. Soțul dumneavoastră nu v-a spus nimic de vizita mea la clinica Schürer în timp ce erați plecată la părinți ?

— Nu. Știți, Wolfgang, în afară de munca lui, nu se prea interesează de nimic. Despre ce este vorba ?

— Despre Catherine Buchberger.

Imediat, ochii doamnei Hochmayer se umplură de lacrimi și ea întrebă :

— Cine sînteți ?

— Inspectorul Possberg.

— Ah... Am citit în ziare... Poftiți înăuntru.

În camera unde intrară, mobilele, de o banalitate dezgustătoare, formau un cadru cu desăvîrșire cenușiu. Pe pereți, fotografii de campioni sportivi. Văzîndu-l că se uită la aceste poze cu oarecare mirare, Elfriede îi explică cu un zîmbet silit :

— Idolii soțului meu... Luați loc, domnule.

Și după ce se așezară, urmă :

— Întrebați-mă ce vreți și mă voi strădui să vă răspund.

— Erați prietena Catherinei.

— Da... Eram, cred, prietena ei cea mai bună. Nu trecea săptămînă fără să vină pe la mine și să petrecem o seară împreună. Ne-am cunoscut la conservator. Era mult mai înzestrată decît mine. Eu n-am putut să îndur eșecurile mele repetate și, într-o bună zi, într-o clipă de necaz, ca să mă răzbun pe muzică deoarece nu-mi dădea locul pe care socoteam că-l merit, m-am căsătorit cu Hochmayer. A fost una din greșelile pe care o femeie

le plătește o viață întreagă. Nu că ar fi băiat rău sau că n-ar ține la mine, dar nu știe să vorbească decît despre mușchi... Cît despre muzică... De vreme ce Beethoven n-a fost campion la aruncarea cu discul, nu-l interesează. Venind să mă vadă, Catherine îmi dădea prilejul să retrăiesc oarecum atmosfera în care trăisem o vreme atît de îndelungată. În timp ce Wolfgang se ducea la vreo competiție sportivă sau la cinema, noi făceam muzică. După-amiezele acelea de duminică, serile acelea mă ajutau să îndur restul... tot restul, și acum că nu mai e...

Elfriede începu să plîngă, și Possberg, mișcat de suferința ei, așteptă ca gazda lui să se liniștească puțin, apoi întrebă :

— Catherine avea încredere în dumneavoastră ?

— N-aveam nici un secret una față de cealaltă.

— Chiar în privința vieții personale ?

— Mai ales în această privință.

— Atunci vă vorbea despre iubirile ei ?

— Iubirea ei, domnule. Catherine era o fată bună și cinstită. Credea din toate puterile că-l va întîlni pe Făt-Frumos și că o va smulge din mizeria în care se zbătea ca să trăiască. Într-o zi, cam cu un an în urmă, a venit la mine ; nu-și mai găsea locul de încîntare. Mi-a povestit că i se întîmplase ceva minunat. La maestrul Egon Hausser întîlnise un bărbat frumos, duios și trist, care-i ceruse voie s-o conducă acasă.

— Un tînăr ?

— Nu, domnule, un om de peste treizeci de ani.

Deodată, Possberg simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare.

— Iartă-mă, doamnă Hochmayer, dar nu mai înțeleg nimic. Anny Thiele, din Stuttgart, căreia Catherine îi încredințase de asemenea taina ei, ne-a spus că fata iubea

pe un tînăr din înalta societate și că familia băiatului n-ar fi privit cu ochi buni această mezalianță. Să ne fi mințit și atunci Anny Thiele ?

— Nu, nu ea, ci Catherine. Eu știam de Anny Thiele. Catherine își propusese s-o aducă într-o zi la mine, la sfîrșit de săptămînă, dar n-a fost cu putință, fiindcă Anny e logodită și, firește, își petrece clipele libere cu cel pe care-l iubește. Catherine o socotea drept o bună camaradă, dar nu o prietenă și de aceea nu considera necesar să-i dezvăluie tot adevărul.

— Adevărul ?

— Că iubitul ei și curînd după aceea, vai, amantul ei, era un bărbat căsătorit. Față de oricine altcineva decît față de mine, i-ar fi fost rușine...

Un bărbat căsătorit ! Iată ceva care schimba cu desăvîrșire lucrurile... Un bărbat căsătorit află că va avea un copil nelegitim și nu vrea sau nu poate să divorțeze. La ce recurge el, amenințat de scandalul pe care e în stare să-l dezlănțuie o amantă ce nu dorește nici să renunțe la prunc, nici să aibă un copil din flori ? Dacă e un cetățean oarecare, va încerca să limpezească situația ; poate îi va mărturisi soției încurcăturile pe care le are... Dar dacă, din întîmplare, seducătorul este un om cunoscut, a cărui carieră poate fi pentru totdeauna distrusă de această întîmplare, nu-i oare logic ca într-un moment de panică să recurgă la soluția extremă, la crimă ? Încă înainte de a pune vreo întrebare doamnei Hochmayer, Kurt știa că asasinul urmărit este Willy Eichel, soțul Elisabethei. Simți că amețește de bucurie. Va putea, în același timp, să pedepsească pe ucigașul Catherinei, să destrame cu totul clanul și s-o elibereze pe Elisabeth.

— Doamnă... cunoașteți numele... în sfîrșit, numele aceluia care era tatăl copilului Catherinei ?

— Nu... Prietena mea nu-şi călca făgăduiala. Îşi dăduse cuvîntul că-l va păstra secret, şi nu l-ar fi dezvăluit nimănui, nici măcar mie. Dac-aş fi ştiut numele acestui om, aş fi anunţat poate poliţia...

— Poate ?

— Catherine îl iubea aşa de mult, încît cu toată crima pe care a făptuit-o, nu cred că ar fi vrut să-l dau pe mîna justiţiei.

— În ce mă priveşte, nu mă simt dator să-mi fac asemenea scrupule... Cînd vă vorbea de el, cum îi zicea ?

— Karlchen.

Descumpănit, Possberg repetă :

— Karlchen ?

— Da... Prima dată, întrerupîndu-l pe Egon Hausser în momentul cînd acesta voia să-l prezinte Catherinei, viitorul seducător al prietenei mele şi-a dat un nume fals : Karl Wagner. Dar Catherine l-a urmărit pe furiş şi a aflat cum îl chema în realitate. Îi mai spunea Karlchen doar aşa, ca să facă haz. După cum v-am mai zis, nu mi-a dezvăluit niciodată cine era omul acela... doar numele mic, şi atît...

— Willy ?

Ea îl privi mirată :

— Ştiaţi ?

O bucurie luminoasă îl învălui pe Kurt. În cîteva clipe se apropiase foarte mult de Elisabeth. Nimeni nu-i va putea lua în nume de rău că o desparte de un ucigaş.

— Dar ce nevoie avea de toată povestea cu tînărul din înalta societate, a cărui familie e prea mîndră de rangul ei ?

— Era o născocire de-a lui Willy. El ştia şi de mine, şi de Anny Thiele şi i-a cerut Catherinei să lanseze această poveste, bănuind că ea nu se va putea abţine să nu

vorbească de dînsul. Era, așadar, un mijloc să facă acest lucru fără să-l trădeze. Catherine l-a ascultat în ce-o privea pe Anny Thiele, dar nu și cînd a fost vorba de mine.

După primul moment de exaltare, Possberg își recăpătă sîngele rece. Întorcîndu-se pe jos din strada Hebel, socotea că totul de acum încolo va fi ușor. A doua zi se va prezenta la domiciliul lui Willy Eichel cu doi agenți de poliție și-i va aduce la cunoștință că este arestat pentru uciderea Catherinei Buchberger. Vinovatul va nega, bineînțeles, dar Kurt era hotărît să-i strîngă cu ușa cît va putea pe Frieda, pe Else, pe judecătorul Grass, pe Egon Hausser, convins că unul din ei se va da bătut și va mărturisi, în schimbul promisiunii că nu va fi urmărit pentru tăinuirea criminalului. Inspectorul nu se îndoia că se poate bizui pe Edda, care-l va ajuta să-l prindă pe Willy. Edda n-ar fi acceptat să ocrotească un ucigaș. Așadar, de la început toată banda cunoștea secretul lui Willy. Le spusese el totul ? Ghiciseră singuri ? Îl împinseseră la vreo mărturisire ? N-avea, de altfel, nici o importanță. Ceea ce conta era faptul că toți acești oameni, disprețuind normele legale cele mai elementare, se înțeleseseră între ei să-l scape pe Willy de rigorile legii. Doar Elisabeth, după cît se părea, nu știa nimic de întreaga urzeală.

Fără să vrea, Possberg o luă pe Kramergasse și, trecînd prin fața farmaciei Friedei, intră : nu-l supăra ideea să-i

dea o lecţie domnişoarei Frieda Posch. Vînzătorii şi vînzătoarele îl priviră cu interes. De cînd cu procesul cîştigat de *Libertatea* şi încheiat în împrejurări atît de dramatice, lui Kurt îi mersese faima în întreg Heidelbergul. Fără să ceară voie cuiva, se îndreptă spre biroul Friedei şi deschise uşa. Remarca ironică pe care se pregătea s-o facă i se stinse pe buze în faţa chipului răvăşit ce se ridică spre el. Frieda îmbătrînise cu zece ani.

Ea spuse :

— Ce cauţi aici, Kurt Possberg ?

— Am venit să te văd, Frieda.

— Eu n-am chef să te văd. Ieşi afară !

— Frieda...

— Îţi interzic să-mi vorbeşti pe un ton atît de familiar, domnule Possberg ! Dumneata şi cu mine nu putem avea nimic comun, nici măcar o amintire. Te dispreţuiesc !

Intrînd la Frieda, Possberg se aştepta la o primire din cele mai reci, dar oricum nu la ura asta făţişă.

— Stai puţin, Frieda...

Ea se ridică greoi de pe scaun şi zise, hohotind :

— Ce-ţi făcuse, spune ?

— Cine ?

— Rudolf !

Possberg o privi cu uimire. Era oare cu putinţă, ea îl...

— Da, îl iubeam. Da, l-am iubit de totdeauna. E de rîs, nu ? Nesărata, neînsemnata Frieda cu chipul ei slut şi trupul butucănos, lipsită de farmec şi de graţie, să-l iubească pe frumosul, strălucitorul Rudolf Rössler ! Ei şi ? De ce n-aş avea dreptul să iubesc pe cine-mi place ?

Și dacă cerul a fost rău cu mine, nu înseamnă că eu n-am inimă, domnule Possberg. Din pricina lui nu m-am măritat. Mi s-ar fi părut că nu-i sînt credincioasă. Și n-am trăit decît pentru întîlnirile care ne strîngeau laolaltă la unul sau altul dintre prieteni. Îi urmăream cariera. Aș fi dat orice ca să-l văd cum ajunge la un loc de frunte... Și dumneata l-ai ucis!... Nu protesta, domnule Possberg, l-ai ucis! Mîna dumitale ținea revolverul a cărui țeavă și-a descărcat-o în gură. Și mie ce-mi mai rămîne acum?

Zguduit de această mărturisire, de această deznădejde, Kurt întrebă:

— Frieda, Rudolf știa că-l iubești?

— Ești nebun? Am simțul ridicolului...

— Dar nu ai simțul datoriei, Frieda.

— Ce vrei să spui?

— Acoperindu-l pe Willy Eichel, ucigașul Catherinei Buchberger, ți-ai pătat onoarea, ai nesocotit justiția...

Ea rînji cu răutate:

— Willy ucigașul Catherinei Buchberger? Imbecilule!

*

* *

Întors la el în odaie, Kurt încerca să înțeleagă de ce Frieda îl făcuse imbecil, cu atîta răutate în priviri. Nu insulta în sine avea importanță, ci subînțelesurile ei. Numai că nu știa de ce subînțeles era vorba. Era totuși vădit că ucigașul nu putea fi altul decît Willy! Totul îl acuza: întîlnirea cu Catherine la Hausser, grija de a-și ascunde identitatea și, mai ales, mai ales tăcerea lui. Dacă n-ar fi fost el asasinul, ar fi venit la poliție să explice cum

stau lucrurile, cerînd să nu se facă multă vîlvă. Ţinînd seama de situaţia lui, desigur că n-ar fi fost refuzat. Şi în loc de asta... tăcere, o tăcere la care fusese împins de frică, cel puţin aşa credea Possberg. Ei, doar n-o să se lase acum tulburat de izbucnirea nebunei de Frieda.

După ce luă masa, îl chemă la telefon Else Urzinger.

— Kurt ?... Ţi-am promis că dacă voi avea prilejul, am să încerc să te răsplătesc cîtuşi de puţin pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Am impresia că a sosit acel moment. Cred că am posibilitatea să-ţi vin într-ajutor.

— Să-mi vii într-ajutor ? În ce privinţă ?

— În privinţa morţii Catherinei Buchberger.

— Ah !

— M-am hotărît să-ţi spun adevărul.

— Zău ?

— Da, Kurt.

— Mă tem să nu fie prea tîrziu, Else... Cunosc acest adevăr.

— Ah !... Ei bine, să zicem că-ţi voi da amănuntele care, poate, îţi mai lipsesc.

— S-a făcut. Unde vrei să ne vedem ?

— La mine... dacă ultima vizită nu ţi-a lăsat o amintire prea neplăcută.

Kurt se gîndi la accidentul a cărui victimă fusese din greşeală Manner.

— Scuză-mă, Else, dar un poliţist, dacă vrea să ajungă la adînci bătrîneţe, trebuie să fie foarte prevăzător... Aşa că, dacă nu te supără, am să te aştept la mine la hotel.

— Nu, nu la hotelul unde stai, mă tem să nu fiu văzută şi scopul venirii mele să nu fie greşit interpretat.

— Atunci la *Pflüger,* în sala din fund ?

— În ordine. Am să fiu acolo la ora nouă.

Biata Else ! Dîndu-şi seama că începe prăbuşirea, încerca să iasă basma curată înainte de a fi prea tîrziu. În ciuda dragostei pe care spunea sus şi tare că i-o poartă Willy Eichel, Kurt nu se îndoia nici o clipă că-l va trăda şi-i va pune la îndemînă dovezile necesare pentru a-l prinde numaidecît pe asasinul Catherinei Buchberger. În tinereţe, în timpul studenţiei, Possberg nu se ducea la *Pflüger,* restaurant prea scump pentru modestele lui resurse. Acum gusta atmosfera sa odihnitoare, liniştită, burgheză. Se aşeză la o masă mai retrasă şi pîndi venirea frumoasei Else. După zece ani, retrăia emoţiile de odinioară cînd se întîlnea cu Elisabeth. Poate chiar în această clipă, ea se gîndea la el fără să bănuiască ce uragan se va abate asupra casei ei. Dar, după ce furtuna va trece, cerul va fi iar albastru şi Elisabeth va putea, în sfîrşit, să stea, alături de bărbatul iubit, în văzul tuturor.

Else sosi, sprintenă ca o căprioară. Apariţia ei, oriunde ar fi fost, nu trecea niciodată neobservată. Ea se străduia, de altfel, să atragă privirile. Consumatorii o urmăriră din ochi cu mult interes ; unii îl invidiau probabil pe Possberg.

După ce chelnerul îi servi, Else deschise discuţia :

— Kurt, mi-ai spus la telefon că ştii adevărul, că ştii cine a omorît-o pe Catherine Buchberger.

— Da.

— Şi nu te simţi zguduit ?

— Dimpotrivă, simt o oarecare satisfacţie, dacă vrei să-mi cunoşti gîndurile pînă la capăt.

Uimită, ea îl privi o clipă și apoi spuse :

— Kurt ! Nu-i cu putință să te fi schimbat așa de mult !

— De unde scoți că m-am schimbat ? Eu nu l-am iubit niciodată prea mult pe Willy, după cîte știi !

— Willy ? Ah, crezi așadar că Willy...

— Te rog, Else... Știu ce sentimente ai față de Eichel, dar nu încerca să-l dezvinovățești, n-ai să reușești.

— Kurt, ai făcut multe greșeli de cînd te-ai întors la Heidelberg și se pare că vrei să continui.

— Spune-mi, Else, mă iei drept un idiot ?

— Nu, Kurt, te iau pur și simplu drept un om mînat de o ură oarbă. De cînd ai sosit la Heidelberg, ai dorit ca asasinul să fie Willy Eichel, cu singurul țel să i-o iei pe Elisabeth. Mă înșel cumva ?

— Ascultă, Else, să încetăm jocul ăsta care mă scoate din fire. Știai că Willy era amantul Catherinei Buchberger ?

— Da... Am suferit destul.

— Bine... Mai știai și că aștepta un copil de la el ?

— Da.

— Willy n-a avut niciodată intenția să divorțeze ca s-o ia de nevastă, cum își închipuia biata micuță, nu-i așa ?

— Ba da.

Era rîndul lui Kurt să aibă un șoc.

— Spui că Willy avea de gînd să divorțeze pentru a se căsători cu Catherine Buchberger ?

— Da.

— Haide, haide! Dar dac-ar fi vrut s-o ia în căsătorie, de ce ar fi sugrumat-o?

— Dar nu el a sugrumat-o, Kurt!

— Nu mai spune! Atunci cine?

— Elisabeth!

CAPITOLUL IX

În primul moment crezu că e vorba de o glumă proastă și îi sări țandăra:

— Ca să-mi spui asta mi-ai dat întîlnire?

— Înțeleg foarte bine că ți-ai ieșit din minți, Kurt.

— Nu, nu din minți mi-am ieșit, Else, ci din fire. Ți se pare că am luat în seamă, fie și o singură clipă, afirmația ta prostească?

— Kurt, cînd ai să te hotărăști să pricepi că și-a bătut joc de tine de la bun început?

— Destul! Taci din gură!

Înfuriat la culme, vorbise mai tare decît voia și vecinii de la celelalte mese întoarseră capul, crezînd că e vorba de o ceartă între doi îndrăgostiți. Dar cum însoțitoarea lui nu mai scoase o vorbă, se așternu liniștea și Kurt rămase, singur cu gîndurile lui.

— Ce prostie! Elisabeth nu-i în stare să facă rău nici unei muște.

— Uiți cam repede, Kurt.

— Poftim? Ah, da, odinioară... Dar atunci se temea de sărăcie...

— Teama asta nu i-a trecut.

— Nu te înţeleg. E doar bogată acum...

— E bogată, dar n-ar mai fi, dacă Willy ar divorţa.

— Dar nici ea nu doreşte altceva decît să divorţeze ; el este cel care refuză să-i redea libertatea.

— E o minciună, Kurt... Ea nici nu vrea să audă de divorţ !

— Şi, după tine, care-i cauza ?

— Iartă-mă, Kurt, pentru că îl iubeşte şi astăzi pe Willy aşa cum îl iubea şi acum zece ani. Atunci, dintre voi doi, ea l-a preferat pe el... şi astăzi, tot pe el îl preferă.

Atunci Possberg auzi parcă glasul răutăcios al Friedei : „Willy ucigaşul Catherinei Buchberger ? Imbecilule !"... şi cuvîntul imbecil începu să-i răsune în urechi ca dangătul unui clopot tras din ce în ce mai tare : Im-be-ci-lu-le, im-be-ci-lu-le, im-be-ci-lu-le !

Dinainte înfrînt, bolborosi :

— Dar... de ce... să-mi fi jucat această comedie ?

— Pentru a-ţi adormi bănuielile. Prefăcîndu-se că se apropie de tine ca o femeie îndrăgostită, îl îndepărta de ea pe poliţist.

— E îngrozitor ! E monstruos !

— Îmi închipui cît suferi, Kurt, am încercat cu toţii să te prevenim, să te facem să înţelegi... dar te-ai repezit orbeşte, preafericit că poţi să ne răneşti de moarte pentru a ne pedepsi că ţi-am furat-o pe Elisabeth, o Elisabeth care nu exista decît în imaginaţia ta.

Acum el era acela care o rugă :

— Fie-ţi milă, Else, nu mai spune nimic !

— Trebuie să merg pînă la capăt, Kurt. Ne-ai crezut dușmanii tăi, deși noi am ținut cu toții la tine, în afară de Egon, care nu ți-a iertat niciodată faptul că nu-l iei în serios... Am folosit toate mijloacele ca să te convingem să pleci ca să te silim chiar, căci simțeam că numai tu, dintre toți polițiștii ai fi fost capabil să descoperi adevărul. Am dorit să te ferim de o groaznică dezamăgire și în același timp să ne punem și noi la adăpost! Cu o nevastă condamnată pentru asasinat, cariera lui Willy ar fi fost zdrobită.

— Toți ați știut cum stau lucrurile?

Else Urzinger ridică din umeri:

— Lumea aflase că Willy are o legătură, dar în afară de Elisabeth și de mine, nimeni nu bănuia de cine e vorba. Cînd s-a petrecut drama, Willy ne-a chemat ca să ne aducă la cunoștință adevărul. Ne-a implorat să o crutăm pe Elisabeth, căci, la urma urmei, din vina lui se întîmplase totul. Noi am pus în cumpănă cariera lui Willy și sustragerea posibilă a soției lui de la rigorile legii, în cazul că ne pretam la acest joc al tăcerii. Am optat pentru cea de-a doua soluție și cred din tot sufletul, Kurt, că hotărîrea noastră a fost foarte cuminte. Te plîng, Kurt...

El spuse încet, cît se poate de încet:

— Și-acum, pleacă, te rog, Else.

Else se ridică, neștiind dacă să facă un gest de consolare sau nu.

— Adio, Kurt... Încearcă să nu-mi porți pică, să nu păstrezi o amintire prea urîtă despre mine. Sperai să-ți regăsești tinerețea și să iei totul de la început. Nu-i cu

putință, Kurt. Nu poți lua niciodată nimic de la început. Adio !

El nu o auzi. Nu o văzu plecînd, rămase cu ochii închiși, cu mușchii încordați, luptînd împotriva panicii care-l cuprinsese. Elisabeth !... În universul său care se prăbușise pe neașteptate, el bîjbîia printre ruine. Elisabeth... La drept vorbind, nu faptul că era o ucigașă îl durea, ci faptul că-și bătuse joc de el. Cît de orb fusese ! Se inșelase de la bun început. Ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, spărgea totul în jurul lui, greoi, stîngaci, ridicol. O paiață mînuită de Elisabeth ! Îl lovise pe Egon Hausser, îi împinsese pe Rössler, pe Oberhofer și pe Lechner la sinucidere, o adusese pe Frieda la desperare și dăduse o lovitură de moarte unor oameni care se străduiau, o dată cu onoarea clanului, să-l apere și pe el de sine însuși. Acum înțelegea avertismentele primite și de care nu ținuse seamă. Auzea din nou la telefon glasul lui Willy Eichel vorbind de soția lui : „Pe cuvînt că părea sinceră !“ Și exclamația lui Egon Hausser : „Măi, nenorocitule, ești atît de orbit, încît mă întreb cînd ai să te hotărăști să deschizi ochii“. Și apoi cuvintele Friedei : „Willy ucigașul Catherinei Buchberger ? Imbecilule !“ Toți încercaseră să-l pună în gardă, să-l prevină, să-l apere de el însuși. Dar în zadar. Domnul inspector Possberg trecea la atac. Ah ! Putea fi mîndru de el acum domnul inspector Possberg !

Kurt plăti consumația și se ridică cu greu de la masă. Chelnerul, care-l urmărea cu privirea, îl întrebă îngrijorat :

— Domnul nu se simte bine ?

Polițistul făcu un gest nelămurit.

— Domnul vrea să chem un taxi ?

— Nu, mulțumesc.

Se întoarse la hotel, frînt, rupt de oboseală, iar paznicul observă că avea mersul nesigur al unui om foarte bătrîn. Kurt intră în cabina telefonică, închise ușa și formă numărul particular al lui Erwin Hagen. Furios că a fost trezit din somn, comisarul strigă supărat :

— Hagen la telefon ! Cine-și permite să... ?

— Possberg, domnule comisar-șef.

Glasul subordonatului său îl miră mult pesemne, căci tăcu o clipă înainte de a întreba :

— Ce-ți veni să mă bați la cap la ora asta ?

— Domnule comisar-șef...

— Ce domnule comisar-șef ! Vorbește odată, pentru numele lui Dumnezeu ! L-ai descoperit pe asasin ?

— Da.

— Ei, atunci te iert că mi-ai întrerupt visele. Îl arestezi în seara asta ?

— Nici în seara asta... nici mîine...

— Nu, zău ! Și de ce ?

— Pentru că nu pot.

— Nu poți ? Ce tot îndrugi acolo ?

— Nu, nu pot... Trimiteți pe altcineva. Am să-i spun tot ce știu... Nu-i rămîne decît să pună mîna pe el.

— Ai înnebunit, Possberg, sau ce ai ? Cazul acesta este al dumitale ! Și în clipa cînd ai ajuns la țintă vrei să-l treci altuia, care va culege roadele muncii dumitale ? ! Ai uitat ce ți-am spus ? Că răsplata acestei cercetări este titlul de inspector-șef ?

— Mi-e totuna. Îmi dau demisia.

— Iar ? Dar, ce dracu', nu se poate ! Eşti beat, Possberg ?

— Nu-s beat, sînt nenorocit, sînt trist de moarte şi nici nu ştiu dacă n-am să mor...

Se făcu din nou tăcere. Apoi Hagen întrebă neliniştit :

— Cine-i asasinul, Kurt ?

— Elisabeth Eichel, al cărei soţ a fost amantul Cätherinei Buchberger. A omorît din gelozie...

— Înţeleg. Possberg, primesc demisia dumitale şi îl trimit pe Manfred Reutter să preia cazul mîine dimineaţă.

— Mulţumesc, domnule comisar-şef.

— Mai vreau să-ţi spun ceva, inspectore : nu-i treaba mea să mă amestec în problemele dumitale personale. Ceea ce mă interesează este numai meseria. Îţi cer cuvîntul de onoare că ai să-l aştepţi pe Reutter ca să-l pui la curent cu situaţia. Apoi, fă ce crezi de cuviinţă, nu mă priveşte.

— Vă dau cuvîntul meu.

— Am încredere în dumneata, Possberg. Eşti un om adevărat şi oamenii adevăraţi nu-şi calcă niciodată cuvîntul. Bună seara.

*

* *

După o noapte în care nu-şi uitase nici o clipă durerea şi o tot rumegase pe toate feţele, Possberg se duse la spitalul unde se afla Manner. Deşi înfăşat în pansamente ca un prunc, ziaristul era într-o formă grozavă şi-l primi cu o glumă prietenească.

— Ei bine, dragul meu, ai o mutră! Ai făcut chef aseară?

— N-am închis ochii toată noaptea.

Ghicind starea de spirit în care se găsea vizitatorul său, Manner schimbă tonul:

— Ce se întîmplă, Kurt?

— Am venit să-mi iau rămas bun de la tine.

— Pleci?

— Plec.

— Definitiv?

— Definitiv.

— Fără să-ţi duci ancheta pînă la capăt?

— Ancheta s-a terminat.

— Asta înseamnă că ştii cine-i ucigaşul Catherinei?

— Da, ştiu.

— Şi că poţi să-l arestezi?

— Pot să-l arestez oricînd vreau.

Rănitul îşi dădu seama că ceva nu era în ordine. El stărui:

— Şi cînd ai să-l arestezi, Kurt?

— Nu eu, ci un coleg din Stuttgart care probabil soseşte la prînz, îl va aresta.

— Şi ce te face să laşi altuia gloria acestei strălucite fapte poliţiste?

— Nu-i vorba de un ucigaş, Hans. E o ucigaşă. E Elisabeth Eichel.

— Ah!

Possberg îi povesti convorbirea cu Else Urzinger. Ziaristul se mulţumi să răspundă:

— Te plîng, prietene. E o lovitură grea pentru tine, nu-i aşa ?

— Foarte grea. Într-o clipă am pierdut tot, Manner... şi speranţele, şi amintirile... Ea a stricat, a murdărit totul... Nu mi-a mai rămas nimic de care să mă agăţ acum.

— Ştii, Kurt, cînd mă voi scula din patul ăsta, voi fi bucuros să te ajut în măsura posibilităţilor mele să treci peste aceste clipe grele... N-ai meritat aşa ceva.

— Mulţumesc.

În camera lui, Kurt fuma ţigară după ţigară. Nu-şi putea aduna minţile, nu reuşea să spargă zidul care-l fereca în suferinţa lui. Ceasurile se scurgeau într-o letargie sumbră ; îşi amorţea gîndirea cu aceleaşi fraze, repetate la nesfîrşit. Cînd sună telefonul, el ridică receptorul fără să ştie ce face.

— Alo !

— Tu eşti, Kurt ?

Trebuia să se aştepte că ea îl va chema, dar oricît de prostesc putea să pară acest lucru, nu-i trecuse prin gînd.

— Kurt, de ce nu-mi răspunzi ?

Uşurel, puse receptorul înapoi în furcă. Ce să-i spună ? Nimic nu mai avea rost. Telefonul sună din nou. Kurt nici nu se mişcă. Sună de mai multe ori, fără ca Possberg să schiţeze cel mai mic gest. Apoi Elisabeth obosi. Şi-o închipuia, neştiind ce să facă, îngrijorată poate, întrebîndu-se de ce acela pe care-l mînuise atît de uşor pînă atunci refuză deodată să asculte. Cu un fel de încîntare

posomorîtă, Kurt o vedea pe Elisabeth punîndu-şi nenumărate întrebări în ce-l privea. Simţea cum creşte teama în inima acestei femei pe care o ura tot atît de mult pe cît o iubise, sau, mai bine zis, ca să fie cu desăvîrşire sincer, pe care o ura fără a înceta s-o iubească. Nu te desprinzi uşor de o dragoste ce înseamnă atîta pentru tine şi de atîta vreme.

Cineva bătu la uşă. El strigă : „Intră !" şi Elisabeth se ivi în prag. Cînd o văzu, el se trase înapoi.

— Tu ?

— M-a neliniştit faptul că nu-mi răspundeai. Mi-a fost teamă să nu ţi se fi întîmplat ceva. Am venit să mă liniştesc. Ce este, Kurt ?

— Ce este ? Nu bănuieşti de loc, nici un pic ?

— Nu, zău că nu...

Îi admiră calmul. O femeie stăpînă pe sine, cu o voinţă de fier.

— Plec, ancheta mea s-a terminat.

— Pleci ?

— Nu doreai tu acest lucru ?

— Ba da, sigur, dar nu aşa, fără să mă anunţi. Kurt, aveai, într-adevăr, de gînd să pleci fără să-mi spui nimic ? Fără să-ţi iei rămas bun ?

— Da.

Ea păru descumpănită.

— Dar... dar de ce, Kurt ?

— Ia loc, Elisabeth.

Ea se supuse, fără să-l piardă din ochi.

— Elisabeth, din ce pricină nu mi-ai spus că-ţi iubeşti soţul ?

— Știi foarte bine că nu l-am iubit niciodată pe Willy. Dacă pe vremuri era un bun camarad, în schimb n-a fost niciodtă un soț cumsecade, m-a înșelat cu toate fetele ce-i ședeau în cale...

— Cu Catherine Buchberger, de pildă ?

— Nu mai spune ! Ești sigur ?

În fața unui cinism atît de mare, Kurt își încleștă pumnii. Nu lipsea mult și ar fi lovit-o.

— Da... era tatăl copilului pe care biata Catherine îl aștepta.

— La urma urmei, nu mă surprinde prea mult. M-am obișnuit cu aventurile lui. Nu mă mai doare...

Și deodată, Kurt văzu pe chipul ei că începea să înțeleagă ce consecințe avea acest fapt.

— Kurt... dacă el a fost amantul acestei fete, nu înseamnă că el e cel... cel...

— Care a ucis-o ?

Ea încuviință din cap.

— Nu, vino-ți în fire, nu-i el asasinul.

Elisabeth scoase un suspin de ușurare.

— Ah ! M-ai liniștit... Vai, ce frică mi-a fost ! Dar cum de ești atît de sigur că nu a comis Willy crima ?

— Pentru că îl cunosc pe făptaș.

— Nu e cu putință ! Ai reușit ?

— Da.

— Și cine e ?

— Tu.

Ea îl privi și nu-i veni să creadă.

— Nu-i un prilej de glume, Kurt, și mă miră...

— Nu glumesc, Elisabeth...

— Tu, nu... Spune, Kurt, tu crezi într-adevăr că eu am ucis-o pe biata fată ?

— Da, Elisabeth, cred.

— Dar bine, cine ţi-a vîrît asemenea idei în cap ? De ce aş fi comis o faptă atît de îngrozitoare ?

— Din dragoste pentru Willy, de frică să nu ţi-l ia alta...

— Dacă ar fi trebuit să ucid pe toate femeile de care s-a îndrăgostit soţul meu de-a lungul anilor, aş fi cea mai mare criminală a timpurilor noastre. Bietul meu Kurt, tare eşti gelos dacă ai ajuns la o asemenea concluzie ! Îţi spun şi îţi repet că nu mai am nici un sentiment pentru Willy, şi asta de ani de zile. Nu-mi mai pasă că mă înşală. Tot ce-mi doresc este să se îndrăgostească destul de tare de una din cuceririle lui pentru ca să dorească şi el să-şi recapete libertatea. Să ajung să ucid din dragoste pentru Willy Eichel ! Ar avea haz, dacă n-ar fi de plîns !

— Pe vremuri nu ştiai să joci, teatru Elisabeth. Ai făcut progrese.

Ea se sculă, supărată.

— Destul, Kurt ! Fără să-ţi dai seama, eşti gata să mă jigneşti.

— Te înşeli, Elisabeth, o fac pe deplin conştient.

Ea şovăi.

— Ar trebui să plec... dar vreau să înţeleg. Kurt, nu mă mai iubeşti ? Asta e ?

— Nu mai ai dreptul să vorbeşti despre dragostea mea !

— E absurd !

— Și — apoi patima ta pentru bani...

— Alta acum !

— Nu-ți mai aduci aminte că m-ai părăsit pentru averea lui Willy ? Ești bogată, doamnă Eichel, și nu vrei în nici un chip să-i cedezi alteia locul ! Cînd micuța Catherine s-a dovedit o primejdie imediată pentru interesele tale, ai înlăturat-o.

Elisabeth păstră o lungă tăcere.

— Credeam că mă iubești, Kurt.

— Iubeam pe o Elisabeth care nu exista decît în închipuirea mea.

— Și acum inventezi o Elisabeth care n-a existat niciodată.

— Mi-aș da viața să te pot crede, fiindcă te iubesc, Elisabeth, fiindcă aveam în tine o încredere oarbă, fiindcă nu puneam la îndoială cele ce-mi spuneai...

— Și de ce te-ai schimbat ?

— Nu eu m-am schimbat !

— Eu cu atît mai puțin.

El scoase o exclamație ironică și plină de amărăciune. Elisabeth se îndreptă spre ușă. Înainte de a pleca, ea spuse :

— Ce ciudată e viața, Kurt... Ea ne-a despărțit o dată, și în clipa cînd ne regăsim, intervine o fantomă care să ne despartă din nou. Erai poet odinioară, Kurt. Ești sigur că realitatea nu te va dezamăgi întotdeauna și că, pentru a scăpa de ea, nu vei crea mereu personaje care să-ți îngăduie să te întorci iar la visele tale, învinuindu-i pe alții de această evadare ?

— În loc să încerci pentru cea din urmă oară să mă

tragi pe sfoară, Elisabeth, mai bine te-ai întoarce acasă, ţi-ai face valiza şi ai fugi.

— Unde ?

— Undeva unde să nu poţi fi găsită.

— Şi de ce, mă rog ?

— Pentru că vei fi arestată înainte de venirea serii.

— Şi ce-mi mai pasă, de vreme ce te-am pierdut ?

El ascultă, cu moartea în suflet, cum descreşte zgomotul paşilor ei pe coridor. Iar cînd nu mai auzi nimic, se trînti pe pat cu faţa în jos şi-şi plînse tot amarul.

*

* *

Fără să-şi piardă cunoştinţa, Kurt căzu într-o somnolenţă agitată din care îl smulseră nişte bătăi puternice în uşă. Tresări, se uită la ceas, văzu că e ora unu şi, ducîndu-se să deschidă, se află faţă-n faţă cu uriaşul Erwin Hagen.

— Ce făceai, Possberg ? E o oră de cînd bat la uşă.

— A... aţipisem.

— Nu-mi plac poliţiştii care dorm ziua !

— Dar cum se face că...

— ...că sînt aici ? N-am avut încredere în Reutter. M-am temut să nu facă vreo stîngăcie.

— E destul de simplu doar...

— Ceea ce e simplu e adesea foarte greu, domnule Possberg.

— Am să vă explic...

— Nu, domnule, n-o să-mi explici nimic. M-ai tre-

zit tocmai cînd visam că plec cu undița la pescuit... M-ai făcut să mă scol dis-de-dimineață, ceea ce nu pot suferi... M-ai obligat să străbat zeci de kilometri cu mașina, ceea ce urăsc din tot sufletul... M-ai silit să-mi fac sînge rău, lucru de care am oroare. Acum, Kurt Possberg îți spun : destul ! N-ai să mă împiedici, cu poveștile dumitale, să mă duc la masă. Ai să-mi explici după aceea. Haide !

— Nu mi-e foame !

— Nu-i nevoie să-ți fie foame ca să mănînci. Crezi, tinere, că aș cîntări 113 kilograme dacă n-aș fi mîncat decît atunci cînd mi-era foame ? Ai să mănînci, Possberg, îți ordon ! Și nu mă mai plictisi cu neîncetatele dumitale demisii, fiindcă într-una din zile, cînd ai să mă scoți din fire prea din cale afară, am să te iau în serios.

Hagen îl tîrî pe inspector pînă în restaurant, comandă o masă îmbelșugată, silindu-l pe Kurt să ia din toate, fără să-i pese de nici unul din protestele acestuia. Între timp, îi povestea întîmplări hazlii din cariera lui. Mutra încruntată a subalternului său nu părea să-l supere de loc și nu stăvilea cu nimic verva-i nesecată.

— Possberg, pe cît mi-erai de antipatic înainte, pe atît simt acum pentru dumneata o afecțiune care mă face să cred că voi cădea într-un sentimentalism senil. Ești un tip imposibil, dar te iert. Nu-ți pasă de regulamente și eu nu mă supăr. Mă silești la o serie de nebunii, ceea ce n-aș îngădui nici fratelui meu, dac-aș avea un frate, și eu îți trec totul cu vederea. Nu-i lucru curat, Possberg. Acestea fiind zise, spune să ni se aducă în ca-

meră două pahare de kümmel și două țigări fine de foi. Mergem să lucrăm, dacă ții atît de mult.

Înghesuit într-un fotoliu, încălzind cu o mînă un pahar de rachiu așezat pe brațul fotoliului și ținînd în cealaltă un aromat trabuc de tutun negru, Erwin Hagen asculta cu atenție mărturisirile lui Kurt. Inspectorul nu-i ascunse nimic, nici dragostea pentru Elisabeth, nici ura împotriva clanului ce i-o răpise, sau cel puțin așa credea, și termină cu convorbirea avută cu Else la *Pflüger*.

— Am văzut-o azi-dimineață pe Elisabeth. A avut îndrăzneala să vină aici. I-am spus părerea mea.

— Și ea ți-a mărturisit crima pe care a săvîrșit-o ?

— Da' de unde ! Știu că n-am procedat bine și vă rog să mă iertați, domnule comisar-șef.

— Ce nouă boroboață ai mai reușit să faci ?

— Am prevenit-o pe Elisabeth că va fi arestată înainte de venirea serii.

— Ei, și ?

— Putea să fugă !

— Și unde să se ducă ? Încetează odată să dramatizezi orice împrejurare, Possberg ! În ce fel s-a despărțit această doamnă de dumneata ?

— Spunîndu-mi că îi e totuna de acum încolo, de vreme ce eu nu mai cred în ea.

— Destul de mișcător, nu ?

— Dar cum vreți să-mi fi păstrat încrederea în ea ?

— Nu știu. Nu eu îți pot răspunde la acest soi de întrebări. Dar ia spune-mi, fiindcă veni vorba, de ce ai dat crezare celor spuse de Else Urzinger ?

— Păi, pentru că argumentele ei erau tot atîtea dovezi.

— Ah, da, uitasem... În concluzie, dragul meu Possberg, ceea ce mă nedumerește în această tenebroasă afacere este locul important pe care-l ocupă dragostea.

— Cum adică ?

— Ia gîndește-te. Catherine îl iubește pe Willy Eichel. Și acesta o iubește și el. Frieda Posch îl iubește pe Rössler, dumneata o iubești pe Elisabeth care, fără îndoială, te iubește pe dumneata...

— Haida, de ! Mi-a jucat o comedie...

— Și Else Urzinger îl iubește pe Willy Eichel. Am impresia că sînt mai degrabă redactorul unei rubrici „Poștașul inimii" decît șeful unui serviciu în poliție.

— Iertați-mă, dar nu-mi arde de glume.

— Glumesc atît de puțin, Possberg, încît vom merge acum drept la Elisabeth Eichel ca s-o arestăm !

Cu un geamăt, Hagen reuși să se urnească din fotoliu. Avea obrajii congestionați.

— Numai pentru gimnastica asta la care mă supui, Dulcineea dumitale mi-e cu desăvrîșire antipatică.

— Domnule comisar-șef, aș dori... să nu vă însoțesc...

— Iar eu, domnule Possberg, doresc să mă însoțești ! Ești bărbat sau o biată muierușcă ? Fie că-ți place, fie că nu, dumneata l-ai descoperit pe ucigașul Catherinei Buchberger și dumitale îți revine sarcina să-l arestezi. Sînt prea bătrîn ca să mă împăunez cu meritele altuia.

— Ia cazul acesta, domnule comisar-șef...

— În cazul acesta îți dai demisia, Possberg. Știu cîntecul și m-am săturat ! Destul cu gluma ! La drum !

* * *

Comisarul Hagen ceru să vorbească cu Willy Eichel. În salonul elegant unde îl așteptau pe stăpînul casei, Kurt nu putea să-și stăpînească emoția. La cîțiva pași de el se afla Elisabeth. Dar care Elisabeth ? Curînd după aceea intră Eichel, cu o figură gravă. Nu mai semăna de loc cu surîzătorul Willy, care știa întotdeauna să ia partea bună a vieții. Înainte ca Hagen să fi deschis gura, Eichel îi spuse lui Possberg :

— Else mi-a vorbit despre groaznica mărturisire pe care s-a considerat obligată să ți-o facă și, judecînd după prezența acestui domn, nu ai putut să taci, deși era un secret !

— Pentru un polițist, acest cuvînt nu există.

— Ai găsit, într-adevăr, meseria care ți se potrivește !

Hagen interveni :

— Domnule Eichel, vă dați seama că nu am timp de pierdut ascultînd o explicație între Possberg și dumneavoastră și nici apreciind părerile dumitale despre meseria noastră, a inspectorului și a mea.

Willy se înclină.

— Vă rog să mă scuzați... dar înțelegeți în ce situație mă aflu.

— Înțeleg foarte bine, domnule, fiți convins. Din schimbul de cuvinte care a avut loc am înțeles că știți motivul vizitei noastre.

— Din păcate, da.

— Venim în numele legii, în calitate de slujitori ai ei,

să arestăm persoana care în mod criminal a pus capăt vieții Catherinei Buchberger.

Eichel se prăbuși într-un fotoliu și, trecîndu-și mîna peste frunte repetă, năuc :

— Trebuia să se întîmple și asta... trebuia să se întîmple și asta... trebuia...

Comisarul se apropie de el și zise, bătîndu-l ușurel pe umăr :

— Curaj, domnule. E greu, e un moment greu de trecut, dar nimeni și nimic nu te poate scuti de asta.

Willy se ridică.

— Vă mulțumesc pentru înțelegerea dumneavoastră, domnule comisar. Mă duc s-o aduc pe nefericita mea soție, dar înainte aș vrea să vă spun că totul e din vina mea... Elisabeth și cu mine nu ne-am înțeles niciodată. N-a trecut mult și am căpătat nenorocitul obicei de a căuta în afară ceea ce nu găseam la mine acasă. Și apoi, nu puteam ierta soției mele că nu-mi dăruiește un copil. Astăzi mă felicit, dar atunci nu puteam să prevăd, nu ? Așa că, atunci cînd Catherine mi-a spus că va fi mamă, am luat numaidecît hotărîrea să mă însor cu ea... Un om ca mine are datoria față de el și față de țara lui să întemeieze o familie. I-am împărtășit intențiile mele bietei mele soții, Elisabeth, care n-a vrut să înțeleagă situația. Cunoașteți urmarea...

— Ba tocmai, că n-o cunoaștem și ne bizuim pe doamna Eichel să ne spună ce s-a întîmplat. Cu cît terminăm mai repede, cu atît mai bine pentru toată lumea.

În timp ce stăpînul casei se duse să-și cheme soția, Possberg nu se putu împiedica să spună :

— I-aş stîlci mutra cu plăcere !

Hagen rînji :

— E curios cum bărbaţii urăsc întotdeauna pe acei dintre semenii lor care au prea mult succes la femei !

— Vreţi să spuneţi că-i invidiază ?

— Nu neapărat... dar poate că nu-i pot suferi fiindcă arată cu prea multă neruşinare ceea ce e mai animalic în fiinţa noastră, înjosind femeia în proprii noştri ochi.

Kurt îl privi pe comisar, întrebîndu-se dacă înfăţişarea asta grosolană nu ascundea o minte ascuţită pe care pînă atunci nici n-o bănuise.

Elisabeth intră în cameră, urmată de soţul ei, şi, fără să stea pe gînduri, i se adresă direct lui Hagen, arătînd spre Kurt :

— El v-a adus ?

— Nu, doamnă Eichel logica.

Ea ridică din umeri.

— Ah, logica dumneavoastră !...

Apoi se prăbuşi.

— Kurt, e oare cu putinţă ca tu...?

Comisarul socoti că trebuie să pună repede capăt acestei izbucniri :

— Doamnă Eichel, sînteţi bănuită că aţi sugrumat-o pe Catherine Buchberger. Ce aveţi de spus ?

— N-am văzut-o niciodată pe Catherine Buchberger.

Ea îi răspundea lui Hagen, dar pe Possberg îl privea drept în ochi. Stînjenit, acesta întoarse capul. Willy puse mîinile pe umerii soţiei lui.

— Te implor, Elisabeth... Ar fi mai cuminte să mărturiseşti... Noi te vom ajuta din răsputeri...

— Taci, mă scîrbeşti!

Hagen vorbi din nou:

— Staţi să vedem, doamnă Eichel. În ziua crimei aţi fost la Stuttgart?

— Nu.

— Totuşi aţi fost văzută acolo!

— E o greşeală. În ziua aceea am fost să petrec cîteva ceasuri la ţară.

— Aveţi vreun martor?

— Nu cred.

— E regretabil... S-a dovedit că eraţi geloasă pe femeia pe care soţul dumneavoastră voia s-o ia de nevastă...

Elisabeth se întoarse spre Willy:

— Voiai să te căsătoreşti cu ea?

— Dar bine, Elisabeth, ştiai doar! Am discutat destul de mult în privinţa asta...

— Am discutat noi în privinţa asta?

Ea se uită rînd pe rînd la soţul ei şi la Kurt, şi apoi, vorbind parcă numai pentru sine, spuse:

— Aşadar, tu... tu mă trimiţi la închisoare... tu, Willy... şi Kurt te crede!

Ea rîse cu amărăciune şi se întoarse spre Hagen:

— Kurt pretinde că mă iubeşte, că nu m-a iubit decît pe mine întotdeauna, dar dacă soţul meu mă acuză, el e gata să-l creadă! Dumneavoastră pricepeţi?

— Doamnă Eichel, n-am menirea să studiez psihologia comportamentului la semenii mei, care, în linii generale, mă dezgustă destul de mult. Recunoaşteţi, da sau nu, că aţi ucis-o pe Catherine Buchberger?

— Da.

— Ah! Aţi renunţat să mai negaţi?

— La ce bun ?

— Atunci, doamnă Eichel, în numele legii vă arestez sub acuzaţia de omor cu premeditare.

Possberg încercă să rostească un cuvînt, dar Hagen urlă la el :

— Taci ! Doamnă Eichel, aveţi cinci minute ca să vă luaţi lucrurile necesare pentru a dormi la închisoare.

— Am avut tot timpul să-mi fac valiza, prin bunăvoinţa domnului Possberg care m-a prevenit.

— N-ai să înveţi să-ţi ţii gura niciodată, Possberg ?

— Dar, domnule comisar...

— Taci ! Doamnă Eichel, duceţi-vă să vă luaţi valiza !

Elisabeth se pregătea să iasă din încăpere, cînd Hagen o chemă înapoi :

— O clipă, vă rog... Stînd şi gîndindu-mă mai bine, e ceva care nu-mi place în povestea asta... Oh ! Ştiu prea bine că nu sînt decît un hodorog bătrîn care nu este la curent cu moravurile de astăzi, dar oricum... De ce o fi simţit Else Urzinger nevoia să dezvăluie inspectorului Possberg vinovăţia doamnei Eichel, cînd, după cum mărturiseşte chiar el, nu avea nici o bănuială în ce-o priveşte ? Nu ţi se pare ciudat, domnule Eichel ?

— Reacţie de femeie îndrăgostită, domnule comisar... Mă iubeşte de foarte mult timp şi cînd a văzut că Possberg îşi îndreaptă bănuielile asupra mea, i s-a făcut frică.

— De ce ?

— Să nu procedez şi eu ca Rössler, fără îndoială.

— Aţi fi avut motive să procedaţi astfel ?

— Teama de scandalul care ar fi distrus cariera mea politică.

— Şi arestarea soţiei dumitale nu ar risca şi ea să...

— Ba da, probabil, dar justiţia înainte de toate, nu-i aşa ? Eu trebuie să dau exemplul...

— Bravo, domnule Eichel, foarte frumos... Ah, dacă toată lumea ar avea ca dumneata simţul responsabilităţii... Ştiu că nu poţi astupa gurile rele, şi eu însumi... Uite, o să rîzi, domnule Eichel, dar adineauri, ascultîndu-l pe adjunctul meu, am construit o teorie care te bagă la apă.

— Pe mine ?

— Da, pe dumneata... Dar, din fericire, doamna Eichel a mărturisit. Închipuieşte-ţi că plecînd de la ciudata declaraţie a doamnei Urzinger, al cărei motiv tot nu-l înţeleg, mi-am spus : Şi dacă, din întîmplare, domnul Eichel şi-ar fi bătut joc de Catherine Buchberger, cum şi-a bătut joc de toate cele dinaintea ei ? Înnebunit de ideea unui eventual şantaj, şi încă cel mai de temut, şantajul cu copilul, (îţi dai seama, nu ? O femeie care ar fi venit cu pruncul în braţe la întrunirile politice) ar fi asasinat-o pe amanta lui într-un moment de panică ? M-am gîndit că pe urmă Else Urzinger a preluat şantajul, pretinzîndu-i lui Willy Eichel să divorţeze ca s-o ia pe ea în căsătorie ? Numai că în lumea dumitale, domnule Eichel, nu se divorţează. Dar dacă soţia e condamnată pentru crimă, se schimbă povestea. În cazul acesta, nu numai că nimeni nu-ţi mai face nici o vină pentru o despărţire ce contravine uzanţelor, ci dimpotrivă, ai aprobarea tuturor. Şi apoi, omorînd două muşte cu o lovitură, te pui la adăpost de orice urmărire personală...

Willy Eichel, foarte palid, îşi umezi buzele cu limba.

— Vă avertizez, domnule comisar, că dacă abuzați de situația dumneavoastră pentru a vă bate joc de mine...

— Vai de mine, domnule Eichel, nici gînd... vreau pur și simplu să-ți arăt cum se poate înșela chiar cineva de bună-credință. Ține seama totuși că raționamentul meu nu era neîntemeiat. Se bizuia, de pildă, pe faptul că dumneata nu ai fost la Palatul de Justiție din Mannheim în ziua crimei și procesul pe care trebuia să-l pledezi a fost amînat... Schimbînd deodată tonul, Hagen, tună : Unde ai fost, domnule, în timp ce adversarul și clientul dumitale așteptau ? Te aflai la Stuttgart, unde o sugrumai pe amanta dumitale, care nu voia să se arate înțelegătoare. Mai mult încă. Nu-i adevărat că doamna Eichel ar fi fost văzută la Stuttgart. Doamna Urzinger și dumneata ați crezut că-l trageți pe sfoară pe Possberg, dar el, cu aprobarea mea, a pus la cale această comedie — o să fiți atît de bună să-l iertați, doamnă Eichel — pentru a te putea prinde.

Kurt nu mai înțelegea nimic, dar asigurarea dată de Hagen că acuzația lui împotriva Elisabethei este o comedie pusă la cale îl făcu să admire subtilitatea șefului său. Prin aceste cîteva cuvinte ștersese orice resentiment pe care Elisabeth l-ar fi putut nutri față de el. Între timp, Willy Eichel se retrăgea spre ușă, bolborosind :

— Nu știu... ce spuneți... mințiți... e o minciună !

Hagen încheie, precizînd :

— Uitasem să-ți spun, Eichel, că am interogat-o eu însumi pe Else Urzinger înainte de a veni aici și ea a mărturisit totul. Ești încolțit și nu mai ai cum să scapi.

Urmară cîteva clipe de tăcere apăsătoare. Se simţea că Willy şovăie. Lui Kurt, care ştia că şeful lui minte, că n-are nici o dovadă hotărîtoare împotriva lui Willy Eichel, îi venea să urle de enervare. Eichel trebuia să mărturisească. Trebuia !... Trebuia !... În faţa privirilor aţintite asupra lui, Willy îşi pierdu deodată capul :

— Am ştiut dintotdeauna că Else e o proastă. Bine, am să mărturisesc. Catherine mă ameninţa... Am vrut s-o fac să tacă, am strîns prea tare. I-am încredinţat Elsei taina mea. Ea a avut iniţiativa să-i cheme pe toţi prietenii noştri şi să le comunice aşa-zisa crimă a soţiei mele. Toată lumea a crezut, dar cînd Elisabeth era de faţă, se prefăceau că nu ştiu nimic... Ceea ce n-a priceput Possberg, e că erau cu toţii sinceri. Ei erau convinşi de vinovăţia Elisebethei.

Aceasta se aruncă în braţele lui Kurt :

— Vai, Kurt, iartă-mă ! M-am îndoit de tine... M-am îndoit de dragostea ta...

Roşind pînă în vîrful urechilor, inspectorul era gata să-i mărturisească adevărul, dar privirea lui o întîlni pe a lui Hagen, în care citi că fericirea nu are nevoie de explicaţii. În schimb, văzînd-o pe soţia lui în braţele iubitului ei de totdeauna, Willy, cu un strigăt de furie, scoase pistolul din buzunar şi trase. Elisabeth se prăbuşi. În acel moment comisarul trase şi el, iar Willy Eichel părăsi această lume fără măcar să-şi dea seama.

*

* *

Nefiind grav rănită, Elisabeth se însănătoşea văzînd cu ochii. Ştia că atunci cînd va ieşi din clinică, o va aştepta Kurt şi că nu se vor mai despărţi niciodată. Vor

încerca, plini de grijă unul față de celălalt, să recupereze cei zece ani. Erwin Hagen, la fel de gras, plecase, bombănind ca de obicei, la Stuttgart, luîndu-l cu el pe Possberg, care trebuia să se gîndească la obligațiile lui profesionale. Dar lucrul acesta nu mai avea atîta importanță, căci și Elisabeth avea să locuiască la Stuttgart, ca soție a unui inspector-șef din Poliția criminală.

Înainte de a părăsi Heidelbergul, Kurt se duse să-și ia rămas bun de la Manner și, după ce o îmbrățișase pe Elisabeth, se îndreptă spre Bergfriedhof. Alesese o oră cînd cimitirul era pustiu ; se strecură printre cruci, de-a lungul aleilor înflorite unde copacii căpătă o stranie măreție. Se opri lîngă mormîntul Catherinei Buchberger și-i spuse, cu un glas înduioșat :

— S-a sfîrșit, Catherine... Ucigașul tău a murit și el, cu sufletul plin de ură. S-a sfîrșit. Dormi în pace, Catherine !...

Moriond Savoie,
iulie 1961

Lei 6,50